Autoarea bestseller-ului CALDER SAGA

JANET DAILEY

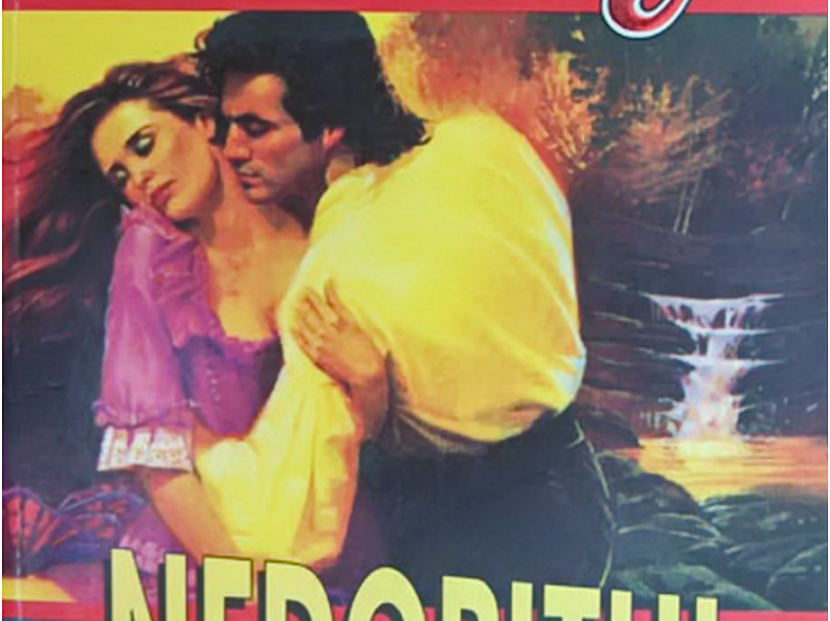

NEDORITUL

Janet Dailey

Nedoritul

Traducere de Cristina Brezoescu
Editura COLOSSEUM
Bucureşti - 1995

I.S.B.N. 973-97006-9-1

Janet Dailey
NIGHT WAY

Capitolul 1

Ţinutul se întindea cât vedeai cu ochii, întretăiat de râuri şi încununat cu coline şi povârnişuri. Păduri de cedri şi de pini umbreau povârnişurile, iarba şi salvia acopereau platoul sterp.

Un avion cu reacţie lăsă o dâră albă pe cerul luminos, de deasupra rezervaţiei indienilor NAVAJO. Graniţele teritoriului atingeau patru state: Arizona, New-Mexico, Utah şi Colorado.

La sud, la hotarul cu Arizona, în stâncile de un roşu carmin, timpul săpase un canion. Un plop uriaş îşi apleca crengile până pe marginea canionului, iar frunzele lui dese ascundeau intrarea unei grote săpate în piatră. Acum, grota era goală, abandonată de strămoşii care îşi făcuseră aici un ascunziş. Deasupra canionului era o mică locuinţă: o construcţie din lemn. Cu o singură cameră, a cărei uşă se deschidea spre est,

orientare sacră. Foarte aproape o „ramada” rustică forma un adăpost contra soarelui arzător.

Un câine râios şi scheletic dormea într-o scobitură a pământului răcoros, la adăpostul unui wigwam[1].

Un băiat, cam de nouă ani, apăru în grabă. Era îmbrăcat cu jeans şi o cămaşă roşu cărămiziu, care îl flutura în jurul taliei. În picioare avea mocasini din piele subţire. Părul negru şi lucios ca pana corbului era legat cu o panglică galbenă.

Puştiul avea pielea arămie şi ochii albaştri ca cerul după o furtună de primăvară.

Silueta aplecată a unei femei tinere se îndreptă la zgomotul paşilor. Privi la băiatul care se apropia şi zâmbi duios şi plin de mândrie. Ochii ei întunecaţi străluceau ca tăciunele, răspândind căldură şi dragoste. Părul ei lung şi drept era prins la ceafă cu o legătură albă. Un cordon de argint încrustat cu scoici, strângea o bluză de catifea verde, peste o fustă de in care unduia

1 *wigwam - locuinţă indiană*

peste jupoanele puse unul peste altul.

— Chizh kin gone yah tenil.

Copilul se opri lângă mama sa, de-abia mai răsuflând după cursa între wigwam şi câmpul de grâu.

— Nu. „Merge-pe-două-drumuri”, tu trebuie să vorbeşti engleza, altfel el va crede că nu o ştii! Trebuie s-o înveţi, este limba lui.

Faţa copilului exprima supunere. El repetă fraza rostită mai înainte în indiană, făcând eforturi la flecare cuvânt:

— Am dus lemne. Va veni astăzi?

Mama se întoarse şi scrută ţinutul, spre sud.

Nu existau şosele şi numai urmele vreunui vehicul marcau drumul. Iar vânturile puternice din Arizona le astupau imediat.

La est, cam la o sută de kilometri, se afla oraşul Flagstaff; la nord, pământul neamului Navajo, brăzdat de poteci gloduroase şi câteva drumuri. Ferma soţului său era la sud.

— Poate, răspunse mama, care, ca şi fiul său,

spera ca acesta să vină.

În mână ţinea o săpăligă, semn că nu-şi terminase încă treaba.

— Dacă ai dus deja lemnele pentru foc, ajută-mă să semăn porumbul.

Îi întinse un sac cu seminţe. Porumbul nu era semănat în brazde, aşa cum făceau albii.

Făceau cocoloaşe mici de boabe, pe care le băgau în pământ cu un băţ, la o adâncime de treizeci de centimetri. Porumbul încolţea în umezeala solului. Patru boabe pentru viermi, patru pentru corbi, patru pentru scarabei şi patru care să încolţească, spunea un vechi proverb. Porumbul era o plantă sacră, nu numai pentru valoarea sa nutritivă ci şi pentru că primii oameni au fost creaţi din două spice după care s-au plantat patru boabe albe, albastre şi galbene, aşa spunea o legendă navajo.

Salvie-Albă ştia că omul alb nu avea aceeaşi concepţie despre creaţie. În rezervaţie erau numeroase misiuni conduse de diferite ordine

religioase – fraţi franciscani, metodişti, baptişti, mormoni. Toţi aceşti credincioşi vorbeau despre un ţinut îndepărtat, numit Palestina şi despre un sat numit Bethleem, pe care Salvie-Albă nu şi le putea imagina. Pieile roşii, din contră, veneraU cei patru munţi sacri, şi Salvie-Albă văzuse, ea însăşi, piscurile din San Francisco, la orizont de Flagstaff, care făceau parte din Muntele de Vest.

Cartea sfântă a albilor vorbea despre un Dumnezeu şi despre discipolii săi. Salvie-Albă credea în principiul „Feminin Schimbător”, personaj principal al basmelor, şi în alte divinităţi ca „Animalul cu multe picioare din apa sărată”.

Oamenii albi erau convinşi că Dumnezeul lor este bun. Dar indianca ştia că în orice lucru coexistau binele şi răul. Credinţa omului alb nu avea niciun sens.

Băiatul se aplecă să arunce seminţele. În timp ce mama sa le îndesa cu săpăliga, el se ridică şi privi în depărtate. O cută subţire îl apăru pe frunte.

— Noi suntem săraci? întrebă el.

— Nu, nu suntem săraci, îi răspunse mama. Avem hrană şi haine călduroase, cu care ne îmbrăcăm. Tatăl tău s-a îngrijit de toate. El este bogat.

Salvie-Albă, botezată Mary de către misionari, ştia că un om bogat putea ţine două case şi două familii. Misionarii din rezervaţie îi explicaseră că a avea două neveste, este un păcat, dar Ochi-care-râd spunea că oricum el este un păcătos. Adesea râdeau împreună de deşertăciunile legilor occidentale, care porunceau ceva, iar oamenii făceau altceva.

Mary înţelesese când Ochi-care-râd îi explicase că prima lui soţie nu ar accepta ca ei să trăiască la un loc. Ea era altfel decât Salvie-Albă.

— Tata are oi multe? insistă copilul.

Bogăţia, la neamul Navajo, era dată de mărimea turmei de oi şi nu de pământul pe care îl avea fiecare membru. În rezervaţie, pământul aparţinea întregului grup care îl folosea. Capul

familiei definea controlul, dar toţi membrii îl puteau folosi. Fiecare avea dreptul să-şi pască turmele pe aceste pământuri.

Wigwam-ul în care locuia Salvie-Albă era construit pe pământul unchiului său dinspre mamă, „Picioare-Arcuite”.

— Tatăl tău are multe animale, răspunse indianca, impresionată de faptul că turmele uriaşe ale acestuia aveau nevoie de suprafeţe mari de pământ pentru hrană. Şi mai avea şi mulţi oameni care îl ajutau. Ei munceau pentru el, ca de exemplu acest Rawlins.

— Trebuie să avem oi multe, spuse puştiul cu încredere. Sunt destul de mare ca să le păzesc. Picioare-Arcuite mă lasă să am grijă de ale sale, când mă duc cu el.

Mama sa îi atrase atenţia.

— Nu poţi păzi oile, atâta timp cât eşti la şcoală.

Ochii albaştri ai micuţului, sclipitori şi luminoşi până mai adineauri, se umbriră şi el se

revoltă.

— Tu şi tata puteţi să mă învăţaţi ceea ce am nevoie să ştiu.

Aceste cuvinte sunară ciudat în gura unui copil, care se arătase avid să înveţe, curios la toate, mai zelos decât un coiot. Mama se opri şi-şi privi copilul.

— De ce nu mai vrei să te duci la şcoală?

El aşteptă puţin, până să răspundă.

— Pentru că mi se spune că nu fac parte din „Neam”!

Tribul Navajo îşi spunea „Neam” pentru că termenul navajo, provenit din „Apache de Navajo” însemna „duşmanii câmpurilor cultivate”.

— Cine spune asta?

— Toată lumea. Părul meu nu este drept, ca al indienilor şi am ochii albaştri.

Mary ezită să-i răspundă, când un zgomot neobişnuit îi atrase atenţia. Se uită la norul de praf care se apropia de locuinţa sa. Ochii enormi i se umplură de o lumină caldă, când recunoscu

camionul soţului său.

— Iată-l, spuse ea fiului său.

El îi aruncă sacul cu seminţe. Tristeţea copilului dispăru brusc, făcând loc unei bucurii nemărginite. Cu rapiditatea unei antilope, alergă spre wigwam, înainte ca maşina să se fi oprit. Tânăra femeie nu fugi, paşii săi erau mai puţin agili decât ai copilului, din cauza fustelor care îi împiedicau mersul.

Când camionul se opri, copilul era deja în faţa cabinei, gata să se arunce în braţele bărbatului care tocmai cobora. Revederea tatălui cu fiul urma mereu acelaşi ritual. Puştiul izbucnea în râs, în timp ce tatăl îl arunca în sus şi îl prindea în braţe.

— Cât poate să crească un copil în două zile!

Bărbatul ciufuli părul lui „Merge-pe-două-drumuri”. Nu era făcut să stea prins cu o panglică.

— Sunt ca porumbelul, mereu în creştere; ştiam că o să vii astăzi!

Micuţul se găsea în dreptul ochilor tatălui

său şi înţelese de ce mama sa îl numise „Ochi-care-râd”.

Zeci de riduri fine îi încreţeau pielea la colţul pleoapelor dând impresia că ochii săi râd – irisul, de un albastru luminos, contrasta cu pielea bronzată, puţin mai deschisă la culoare decât cea arămie a unui indian.

— Ţi-am adus ceva.

Bărbatul băgă mâna în buzunarul de la cămaşă şi scoase un pachet de chewing-gum, dulciurile preferate ale puştiului.

John Buchanan Faulkner întinsese pachetul, care fu luat în stăpânire de degetele mici şi nerăbdătoare, şi îl puse pe fiul său jos. „Mergepe-două-drumuri” rupse hârtia şi băgă în gură prima lamelă. Chiar înainte de a o mesteca, el o deschise şi pe a doua, în curând, întreg pachetul de chewing-gum se afla în gura micului indian.

— N-o să ţină mult, dacă mesteci o bucată după alta, spuse tatăl cu indulgentă, dar „Merge-pe-două-drumuri” nu era în stare să răspundă cu

gura plină de gumă.

Salvie-Albă încetini pasul pentru a-l lăsa pe tată şi fiu să guste unul din rarele lor clipe de intimitate.

Tânăra femeie se uită cu mândrie la acest bărbat, care era soţul său, înalt cu umerii largi, îmbrăcat cu o cămaşa albă şi cu pantaloni de catifea în dungi. Un Stetson[2] bej îl acoperea părul castaniu. Nu se schimbase de la prima lor întâlnire.

Era în timpul sărbătorii „Poteca duşmanilor”, la dansul tinerelor fete, singurul moment al ceremoniei, când erau admişi şi străini.

Albii îi spuneau „Dansul Squaws” şi puţini dintre ei ştiau că era vorba de un dans războinic. Tinerele indiene de vârsta măritişului îşi alegeau un partener din asistenţă. Salvie-Albă participa pentru prima oară la sărbătoare.

Pentru această ocazie, ea îmbrăcase cea mai frumoasă toaletă şi îşi pusese colierul de argint cu

2 *Stetson - pălărie texană*

peruzele al mamei sale. Îl observase pe John Buchanan Faulkner stând jos, cu picioarele încrucişate şi îşi dădu seama că şi el o remarcase printre celelalte dansatoare.

Ascultând de un impuls nelămurit, îl invitase la dans. Nu mai ţinea minte de câte ori înconjuraseră „stâlpul scalpului”. Apoi privind în ochii lui, Mary înţelesese că albul o dorea. Şi ea avea aceeaşi dorinţă, cu toate că era fecioară. În sfârşit, el reveni în cercul bărbaţilor, iar ea îşi alesese alt cavaler.

Câteva zile mai târziu, el aflase numele tribului ei şi al locului unde trăiau rudele ei. O vizitase de mai multe ori, aducând de fiecare dată cadouri. John Buchanan făcea parte dintre puţinii albi respectaţi de Indieni. Salvie-Albă aflase că el avea o fermă mare, la sud de rezervaţie, şi că adesea folosea oameni ai „Neamului”, la muncă.

La o lună de la întâlnirea lor, Faulkner o ceruse pe Salvie-Albă de nevastă de la unchiul său dinspre mamă. În noaptea nunţii, tânăra mireasă

descoperise obiceiul ciudat al soţului său de a dormi dezbrăcat, spre deosebire de indieni, care îşi păstrau pe ei hainele de peste zi, când se culcau. Salvie-Albă îşi amintea că învăţătorul lor le explicase că albii purtau o îmbrăcăminte specială, când se culcau. „Ochi-care-râd” nu purta nimic, şi el insistase ca şi ea să facă la fel. Şi ea o făcu, încetul cu încetul.

Dar toate acestea aparţineau trecutului. Acum, el era aici, şi îi zâmbea. Ea se grăbi să-l întâmpine şi se ghemui în braţele sale puternice. El aplecă capul şi-şi frecă obrazul ţepos de al ei.

— Mi-a fost dor de tine!

Vocea lui monotonă, susura în urechile el ca vântul printre crengile cedrilor.

— Nu trăiesc decât pentru momentele petrecute cu tine.

Simtjndu-i mâinile lacome pe trup, ea îşi dori ca noaptea să vină mai repede, pentru a fi a lui. El ridică capul, cu regret, şi mângâie obrazul soţiei sale.

— Sunt mereu îngrijorat, când sunt departe de tine. Cum merge?

Ea îl linişti din priviri arătând spre băiatul care-şi mesteca guma. Obrazul îi era umflat, ca şi când ar fi ţinut în gură un ou.

— Băiatul îmi este de ajutor.

— Mă bucur să aud asta.

Faulkner slăbi îmbrăţişarea, pentru a-şi privi fiul.

— I-am mai adus un cadou, în afară de chewing-gum. Ai face bine să te uiţi în camion, micuţele. Mestecându-şi mereu guma „Merge-pe-două-drumuri” se duse spre camion. Ochii săi albaştri se măriră din cauza surprizei.

— O şa!

Se cătără în spatele vehiculului şi trase o mândreţe de şa din piele prelucrată artistic, ca să fie admirată şi de mama sa. Era aşa de grea, că de-abia putu s-o mişte, dar nici nu ceru ajutor. Voia să o încerce imediat. După ce o aduse în şopron, o puse pe spatele unui cal, reglă scările la

lungimea potrivită, şi făcu o mică plimbare în jurul wigwam-ului, în aşa fel, încât Salvie-Albă şi John Buchanan Faulkner să-l poată admira.

— Mi-aş dori ca şi Chad să călărească la fel de bine, suspină John Buchanan, regretând imediat aluzia la cealaltă familie.

— Călăreşte de când era cât o mlădiţă de yucca[3]. Spuse Salvie-Albă, fără a pronunţa numele fiului său. Nu-i spunea prea des pe nume, pentru a nu-i face rău. Tradiţia spunea că oamenii „Neamului” trebuie să aibă mai multe nume. Astfel, în afara numelui său mic, băiatul se mai numea şi „Cel-careare-ochii-albaştri” iar la şcoală îi spuneau Jimmy Blue.

— Astăzi, copilul nostru a spus că ar vrea să păzească oile, şi că nu mai vrea să meargă la şcoală. I se spune că nu face parte din „Neam”, se plânse Mary.

— Nici nu este indian, spuse John Buchanan, pe un ton care nu admitea replică. Ştiu că adesea

3 - *yucca = plantă arborescentă din familia Baceelor. (n.tr.)*

copiii ieşiţi din căsătorii mixte sunt consideraţi ca membri ai „Neamului”, dar nu pot să neg că fiul meu este pe jumătate alb. Trebuie să-şi termine şcoala şi să meargă la universitate. Acolo va primi cea mai bună educaţie care i se poate da.

Indianca nu putu decât să fie de acord, dar, adeseori îşi aducea aminte cât suferise ea la şcoală, văzând cum era ridiculizat modul său de viaţă, iar credinţa „Neamului” batjocorită. La fel fusese şi în timpul şederii sale la Flagstaff, unde fuseseră trataţi cu dispreţ.

Salvie-Albă era îngrozită de cuvintele pe care bărbaţii albi i le aruncau pe stradă. Fusese fericită să se întoarcă acasă. De atunci nu se mai aventurase în afara rezervaţiei. Acum, era neliniştită la gândul că fiul său o va părăsi într-o zi, dar poate că Ochi-care-râd avea dreptate, dorind pentru băiat o educaţie aleasă.

— Trebuie să vorbeşti cu el, nu-i place să se simtă altfel decât ceilalţi.

— Este altfel. Iar acesta nu este decât

începutul, spuse Faulkner. El zâmbi privind spre soţia sa, dar zâmbetul îi era stingher.

John Buchanan îi făcu semn copilului să vină. Acesta se supuse. În ciuda dorinţei sale, şi aduse calul aproape de şopron, unde îl aştepta tatăl său. Salvie-Albă se uită la Ochi-care-râd, care prinse calul de zăbală ajutându-şi copilul să descalece. Ea intră în wigwam să pregătească mâncare.

Duseră animalui în grajd şi legară frâul de un stâlp.

— Am auzit că nu mai vrei să mergi la şcoală, spuse John Buchanan cu o aparentă nepăsare.

Puştiul se ridică în vârful picioarelor pentru a slăbi chinga.

— Se spune că suntem săraci, pentru că nu avem oi. Dar noi nu suntem săraci şi vreau să le-o dovedesc. Când îmi vei aduce oile, o să rămân acasă să le îngrijesc. Sunt destul de mare.

Copilul ocoli privirea tatălui său.

— Numai acesta este motivul pentru care nu mai vrei să mergi la şcoală?

Copilul nu răspunse, şi tatăl insistă:

— Îşi bat joc de tine, că nu eşti la fel ca ceilalţi?

— Sunt la fel ca ceilalţi.

Copilul trase de şa ca s-o dea jos de pe cal. Tatăl său veni şi o puse jos.

— Nu este adevărat; tu eşti altfel: nici indian, nici alb. Tu eşti şi una şi alta în acelaşi timp.

John Buchanan îl ridică pe băiat şi-l puse pe o bârnă, în dreptul său.

— Trebuie să fii mândru de asta! Dar nu vei fi niciodată niciuna, nici alta! În viaţa ta, indienii vor dori ca tu să fii mai indian decât ei, iar albii, mai alb decât ei.

Copilul îşi încreţi sprâncenele, neîncrezător.

— Cum adică, o să fiu şi una şi alta, în acelaşi timp?

— Învăţând în acelaşi timp şi obiceiurile „Neamului” şi felul de viaţă al albilor. Ia ce este mai bun de la fiecare, ca să devii tu însuţi. Înţelegi?

Micuţul dădu din cap, fără convingere.

— Va trebui să aleg?

— Asta vei hotărî tu, răspunse John Buchanan cu un zâmbet trist, eu nu te pot ajuta, iar mama ta nici atât. Eşti singur, iar când vei creşte, va fi şi mai greu.

Tatăl ştia cât este de greu pentru un copil să devină bărbat. Ridică ochii la un şoim care plana în aer folosindu-se de curenţii de aer.

— Va trebui să faci ca şoimul ăsta singuratic, să nu depinzi decât de tine însuţi şi să zbori deasupra tuturor.

Merge-pe-două-drumuri întoarse capul şi se uită la pasărea dusă fără niciun efort de aripile sale întinse. Cerul era senin, fără nori şi silueta lui se profila pe albastrul nesfârşit.

— Astăzi este o zi nouă, spuse băieţelul cu o voce gravă. De acum încolo mă voi numi Hawk[4]. Se întoarse spre tatăl său. Îţi place?

— Îmi place, spuse John Buchanan Faulkner.

---

4 *hawk – şoim*

Capitolul 2

În vară, pântecul mamei începu să se îngroaşe. Hawk chibzuia îndelung şi descoperea lumea cu alți ochi, străpungători, că ai unui şoim. Veni toamna şi odată cu ea, începu şcoala, în rezervaţie. Băiatul îl asculta pe învăţătorul alb, fără să se revolte când acesta vorbea despre credinţa „Neamului”. Se mai legau încă de ochii lui albaştri şi de părul său ondulat, care i se aşeza mai bine de când Hawk renunţase la panglica cu care îl lega. Se simţea deosebit față de ceilalţi, şi pentru că era deosebit, trebuia să fie cel mai bun.

La începutul primăverii se născu surioara sa. Hawk observă că aceasta nu era ca el. Ochii ei erau închişi la culoare, ca şi ai mamei sale, iar părul îi era deschis ca trunchiul cedrilor şi nu strălucea ca pana corbului. Nou-născuta fu numită Cedre. Hawk o numi pe sora sa” Xea-care-plânge-tot-timpul”. De fapt. Ea țipa şi când îi era foame şi când auzea vreun zgomot, până când mama o

trezea sau o culca. Fetița nu-l accepta decât pe tatăl său, Ochi-care-râd.

La început băiatul suferise, simțindu-se dat la o parte, părinţii săi ocupându-se numai de surioara sa. Deveni singuratic ca şoimul aruncat din cuib ca să-şi facă singur rost de hrană. Şi el putea s-o facă! Nu purta el pantaloni? Nu era el pe cale să cunoască probele de iniţiere ale tribului?

Hawk îl deplângea pe bebeluş din toată inima, pentru că acesta depindea de alții.

Deoarece fetița avea nevoie permanentă de mama sa, Hawk trebui să-şi asume responsabilităţi enorme. Tatăl său venea să-i vadă de două sau de trei ori pe săptămână, aducându-le cadouri, mâncare sau haine. Rămânea câteva ore, sau prima jumătate a nopţii, dar pleca întotdeauna înaintea zorilor. Şi astfel, Hawk ducea pe umerii săi povara care ar fi revenit tatălui, dacă acesta ar fi locuit cu familia sa. Dacă orele de şcoală se terminau devreme, primul gând al lui Hawk era să se ducă să adune lemne, pe care să le taie până la

căderea nopţii. Nici zăpada nu-l oprea. În ziua aceea, zăpada cădea, deasă, din norii grei şi cenuşii. Pământul se acoperise deja cu un strat gros de câţiva centimetri, când autobuzul şcolii îl lăsase pe băiat în faţa casei. Hawk nu dăduse atenţie spuselor învăţătorului, care anunţase că va fi viscol. Înainte de a ajunge la wigwam, începu vântul, spulberând zăpada. Cu toate că vizibilitatea era redusă, chiar înainte de a intra în colibă, Hawk îşi dădu seama că focul nu era aprins în sobă. Din coş nu se ridica nicio urmă de fum. Hawk se gândi că mama şi surioara să se adăpostiseră la unchiul lor din cauza crivăţului. Trecând prin faţa şopronului, auzi nechezatul calului. Nu vedea nimic şi Hawk se grăbi spre animal, îl încălecă, fără a-i mai pune şaua.

Vântul urla, calul înainta greu din cauza zăpezii. Salvie-Albă şi Cedre nu erau la unchiul lor şi Hawk rămase câteva clipe în faţa sobei pentru a-şi încălzi mâinile şi picioarele înţepenite. Familia încercă să-l convingă că nu era nicio speranţă să

le găsească pe mama şi pe sora sa pe un asemenea viscol, dar nu putură să-l convingă să nu plece în căutarea lor. În absența tatălui răspunderea îl revenea lui Hawk.

Acoperit cu o pătură caldă, împrumutată de verii săi, el ieşi afară. Furtuna se înteţise, era mai frig. Frigul săpase o dâră dureroasă pe fruntea copilului, care nu mai vedea aproape deloc.

Vântul începu să sufle în rafale, iar calul se împotmolea în zăpada care-i ajungea până la burtă. Cam la un kilometru de wigwam, el căzu pe picioarele din spate. Hawk îşi dădu seama că n-are rost să se încăpăţâneze. Se dădu jos, eliberând animalul, a cărui coamă era plină de gheață. Din instinct, animalul se întoarse la grajd.

Hawk îşi căută un adăpost şi descoperind o grămadă de pietre, se ascunse în spatele lor făcând din pătură un fel de cort. Nu se revolta contra împrejurărilor vitrege. Ca toți indienii, Hawk se pleca în fața evenimentelor. Era timpul să-şi adune forţele, în ciuda frigului, a vântului şi a

viscolului, care făceau prăpăd în jurul său. Timpul se scurgea încet. Hawk rămase ghemuit, acoperit de cortul improvizat, fără să se gândească la nimic. După mai multe ceasuri, simţi că viscolul s-a terminat. Se ridică, scutură zăpada, îşi puse pătura pe după umeri, trecând-o în cruciş peste piept. Totul era alb şi încremenit, dar ciudat de nou. Locurile erau ascunse de mantaua imaculată. Hawk se îndreptă spre wigwam. Dacă rezistase el crivăţului, atunci şi mama şi sora sa rezistaseră. Probabil că îl aşteptau în casă, neliniştite deja, de absenta sa.

Hawk făcuse vreo sută de metri, când zări în zăpadă o pată de un verde luminos, ca bluza favorită a mamei sale. Copilul se grăbi, poticnindu-se, spre acel punct colorat. Când se opri, distinse contururile unor corpuri omeneşti. În apropiere, leagănul copilului formase o movilă. Totul în jur era încremenit. Hawk se uită îndelung şi cu atenţie la această formă, apoi curând se apropie. Înlătură zăpada cu pumnul. Pe obrajii lui

Cedre, lacrimile îngheţaseră. Hawk se dădu înapoi, un pas, apoi altul, apoi se întoarse şi o luă la fugă. Trebuie să se îndepărteze cât mai mult de mama şi sora sa. Frigul care îl muşca din spate, îl obliga să meargă mai încet. Fără să mai privească înapoi, el ajunse la wigwam.

Un zgomot înăbuşit de copite ajunse până la el, răzbătând prin aceste locuri încremenite. Se auzi scârţâind o şa. Băiatul ridică ochii şi zări un călăreţ care se apropia în trap mărunt. Din nările calului ieşea un abur alb. Călăreţul ţinea de frâu calul roşcat al lui Hawk.

— Hawk!

Auzind chemarea tatălui său, Hawk îi făcu semn cu mâna. Ochicare-râd se opri şi descăleca în grabă spre fiul său. Chipul său exprima uşurare.

— Ți-am găsit calul… Unde este mama şi copilaşul?

Mâinile mari ale lui John Buchanan Faulkner frecau pielea copilului, prin pătură.

— Au plecat…

Răspunsul era real, fără urmă de emoţie.

— Au plecat? Ce vrei să spui? întrebă Faulkner.

— Au plecat pe un drum care nu duce decât într-un singur loc.

Hawk răspunsese pe tonul celui care îşi accepta cu stoicism soarta.

— Nu! Doamne, Dumnezeule! Nu vreau să le las să moară. Du-mă la ele.

— Nu.

Băiatul se feri, cu frică, să scape din mâna puternică a tatălui său.

— Ai să mă conduci la ele, ai înţeles?

Faulkner îl apucă pe fiul său de braţ învârtindu-l în loc, şi obligându-l să pornească pe urme. Hawk o luă pe drumul pe care venise. Tatăl său scruta pământul acoperit de zăpadă, din faţa sa. Scoase un geamăt, descoperind urmele care duceau la pata verde, acolo unde zăpada fusese proaspăt înlăturată.

Deodată apăru fata îngheţată a unui copil

mic, începu să fugă, urmat de fiul său. Hawk îşi pierdu echilibrul şi căzu. Tatăl său îl târî în genunchi câţiva metri. Stratul moale de zăpadă amortiza şocul. Hawk se ridică aruncând pătura şi tremurând mai mult de frică, decât de frig. Frica lui crescuse văzând cum Ochi-care-râd înlătură, cu mâinile sale înmănuşate, zăpada care acoperea cele două corpuri, bolborosind cuvinte nearticulate, ca un nebun.

— Nu! strigă Hawk, cuprins de panică în faţa corpului mamei sale, prins în linţoliul său de zăpadă. Picături îngheţate de sânge îi pătau fața. Copilul întoarse ochii de la fața îngheţată. Groaza sa crescu, când tatăl său frecă membrele înţepenite. Cu accente disperate, Ochi-care-râd îşi implora soţia să-i răspundă şi-i repeta mereu numele. Când el îşi apăsă gura, pe buzele vinete pentru a sufla puțină viață în acest înveliş, Hawk se temu mai mult pentru tatăl său, decât pentru sine.

Se aruncă asupra bărbatului îngenunchiat şi

îl împinse cu putere.

— Lasă-le! Nu trebuie să le priveşti! Te rog! Te rog! O să ți se întâmple lucruri îngrozitoare, dacă le priveşti. Fantomele vor pune stăpânire pe tine. Îndepărtează-te de ele.

Avertismentul avu un oarecare efect, căci John Buchanan Faulkner se întoarse spre fiul său, agăţându-se de el, împietrit de groază. Fața sa semăna cu măştile înspăimântătoare pe care le purtau Kachinas.[5]

— Lasă-mă!

Vocea ieşea din gura tatălui său, dar parcă nu era a lui. Prea speriat de înfăţişarea lui, Hawk nu remarcă mâna, care îl plesni pe partea dreaptă a obrazului. El se prăbuşi în zăpadă. Era încă inconştient, când două braţe îl apucară cu duioşie şi degetele tremurânde îi mângâiară semnul roşu care îi acoperea o parte din față. Nu auzi cum i se cerea iertare; plutea într-o lume obscură şi de nepătruns.

5 ***Kachinas - gen de păpuşă folosită la ceremoniile de Iniţiere***

Când îşi reveni, era singur în wigwam. Un foc de lemne ardea, răspândind căldură. Obrazul drept îi zvâcnea. Cu grijă, Hawk îşi pipăi pielea umflată a fălcii.

În momentul în care băiatul se săltă în cot, uşa se deschise. Hawk se dădu înapoi, instinctiv, văzând silueta masivă a tatălui său. Dar nebunia dispăruse din ochii săi, ca şi râsul. Ochii lui erau trişti şi îi ocoleau pe ai lui Hawk.

— Ți-e foame?

Faulkner se aşează în fața focului ca să se încălzească, întorcându-se cu spatele la fiul său.

— Vărul tău a pregătit o supă.

Vocea era spartă şi puţin jenată, dar îl scoase pe copii din toropeală; apoi mirosul mâncării îi aduse aminte că are stomacul gol. Trebui să facă un mare efort pentru a se scula în picioare. Partea dreaptă a feţei sale atârna mai greu. Luă o cană din cositor, care atârna pe peretele wigwam-ului şi **0** băgă în fiertura de pe foc. John Buchanan Faulkner era stânjenit. Hawk îl simţea, chiar dacă

îl ocolea cu privirea. A vrut să bea supa, dar cum deschise gura, obrazul umflat se întinse dându-i senzaţia că mii de ace îi străpungeau pielea. Nu putu să-şi ascundă o strâmbătură de durere.

— Nu am vrut să-ți fac rău, micuțule, spuse o voce plină de regret.

— N-ar fi trebuit să le priveşti. Asta aduce nenorocire, repetă Hawk. Dacă nu faci ce trebuie, vor apare fantomele.

— Nu cred în fantome, nu există! Cum ***poți*** crede că mama ta ar reveni să-ți facă rău? Ştii bine cât te iubea!

— Fantomele sunt partea rea a oamenilor.

În timp ce luă încă o înghiţitură de supă, privirea copilului căzu pe pumnii strânşi ai tatălui său. Era furios, dar lupta să se stăpânească.

— Ce crezi tu, ce crede „Neamul” când moare cineva?

Faulkner făcea aluzie la ultima afirmaţie a fiului său.

— Mortul se duce într-un lăcaş negru, în

nord. Până acolo călătoria durează patru zile şi el este însoţit de o rudă dispărută înaintea lui. La marginea unei faleze înalte este o poartă care duce la lăcaşul secret. Dar paznicii porţii trebuie să verifice dacă mortul este mort de-adevăratelea.

Bărbatul ţinea ochii închişi şi strângea din fălci să nu-i tremure barba. Când Hawk îşi termină explicația, murmură cu durere:

— Dumnezeule, ce loc oribil!

Trase cu putere aer în piept. Apoi îl dete afară încet.

— Albii nu au această credinţă. Când moare un om, el urcă în rai. Este un loc în cer, plin de bunătate şi fericire, unde nu este nici foame, nici frig. Durerea nu există. În cer, mama ta îşi va găsi liniştea şi fericirea pe care nu le-a cunoscut pe pământ.

— Atunci de ce vrei tu s-o aduci înapoi, dacă ea este atât de fericită?

— Pentru că sunt un egoist.

Hawk medita asupra acestui răspuns, cu

sprâncenele încreţite. Învăţătorul din rezervaţie îi vorbise despre un astfel de loc, dar el se îndoia de existența lui. Totuşi, dacă tatăl lui credea astfel, poate…

Faulkner se îndepărtă de foc, evitând privirea fiului său.

— E târziu, în curând se va lăsa întunericul, vom petrece noaptea aici şi mâine dimineaţă vom pleca.

— Vom pleca? se miră Hawk. Mai sunt multe de făcut aici. Vor urma patru zile de doliu şi jertfe.

Tatăl îi trecu mâna obosită pe frunte.

— Îmi pare rău, iartă-mă, pentru că nu pot lua corpurile mamei şi surorii tale, sunt obligat să le las aici… Închise gura, fără să termine fraza. Verii tăi au strâns deja lucrurile mamei tale. Am fost de acord ca ea să fie înmormântată conform ritualului lor.

— Mă vei lua să locuiesc cu tine, în wigwam-ul tău?

Din nou tatăl se simţi stânjenit.

— Te iau cu mine, dar... nu vom locui împreună.

— De ce? Cealaltă nevastă nu mă vrea? Sunt puternic şi munca este grea. Aş putea s-o ajut.

— Eşti un copil bun Hawk! Dacă ți-aş explica, n-ai înţelege, izbucni tatăl său (suspină obosit). Când vei fi destul de mare ca să înţelegi, vei găsi singur răspunsul, iar eu nu va mai trebui să mă justific. Până atunci, de tine se va ocupa o altă familie. Îl cunoşti pe Tom Rawlins? Este o persoană care munceşte pentru mine. Locuieşte la fermă.

Stânjeneala tatălui îl cuprinse şi pe băiat. Nu-i plăcea această situaţie.

— Aş putea să stau la Picioare-Arcuite, el are nevoie de cineva care să-i păzească oile.

Răspunsul fu categoric:

— Nu. Dacă mama ta trăia, ai fi trăit împreună cu neamul ei. Acum vei trăi cu al meu, cu lumea albilor. Este timpul să păşeşti pe acest drum, să ne cunoşti valorile şi credinţa. Trebuie

să-ți ocupi locul, singur, eu te voi ajuta cât voi putea, dar şi eu sunt prizonierul unui sistem pe care tu nu poți să-l înţelegi încă.

Tatăl citi nedumerirea din ochii albaştri ai lui Hawk.

— Nu înţelegi despre ce vorbesc, aşa este?

Hawk scutură din cap, semn că nu înţelesese.

— Lasă-mă să-ți explic, şopti John Buchanan Faulkner. Închipuieşte-ți că ai o turmă de oi şi că un miel rătăcit este atacat de lupi, iar tu vrei să-l aperi, să-l salvezi. În timp ce tu te ocupi de el, lupii atacă turma. Ce valorează mai mult? Să salvezi mielul şi să pierzi turma? Sau să rămâi lângă turmă, sperând că mielul se descurcă singur?

— Eu aş rămâne cu turma, spuse cu tărie Hawk.

— Asta fac şi eu. Tu eşti mielul meu. Bine… Acum mă duc să arunc o privire la cal, şi să-i găsesc un loc să se odihnească. Şi noi suntem obligaţi să dormim aici, cu toate că n-aş fi vrut,

dar…

— Tu nu crezi în fantome, îi aduse aminte Hawk, crezând că acesta este singurul motiv pentru care tatăl său ezită.

— Nu în fantome, aprobă Faulkner, dar în amintiri.

La mijitul zorilor, doi călăreţi se îndepărtau de wigwam, la trap, în imensitatea de zăpadă. Fumul subţire al unui foc care se stinge ieşea din coşul wigwam-ului părăsit. Soarele care începuse să se ridice, dădea fumului o nuanţă liliachie.

În frigul muşcător al dimineţii, călăreţii părăsiră în tăcere canionul. Bărbatul îşi ridicase gulerul canadienei ca să se apere de frig, cu Stetsonul înfundat pe cap. Băiatul avea capul descoperit, iar părul său negru strălucea în primele raze ale soarelui. Umerii bărbatului erau lăsaţi, în schimb copilul, drept în şa, avea o ţinută plină de nobleţe.

Îndreptându-se spre sud, pătrunseră într-un ţinut pe care Hawk nu-l mai văzuse niciodată.

Băieţelul privea la această lume nouă. Încercând să descopere vreun semn, vreo mişcare. Spre prânz el descoperi o turmă; mai văzuse el vaci, dar niciodată aşa de multe şi aşa de grase, cu părul roşu şi capul alb. Hawk îşi umplu nările de mirosul călduţ al animalelor. Apoi, se uită la tatăl său, studiindu-i profilul. Liniile fine, care dădeau impresia că ochii săi râd, dispăruseră ştergând de pe faţa sa fericirea şi vitalitatea. Hawk era singur, dar el accepta această situaţie, datorită modulul de viaţă indian, care îl învăţase să nu se revolte în faţa morţii, nici măcar a morţii mamei sale. Îi era dor de ea şi atât. Wigwam-ul îi păruse ciudat de tăcut fără ţipetele surorii sale, iar el nu putea schimba nimic şi îşi acceptă soarta.

Trebuia să-şi urmeze calea şi să uite. Soarele strălucea pentru o nouă zi.

Capitolul 3

Când Hawk descoperi grupul întins de construcţii, crezu că ajunsese într-un oraş. Drumuri de pământ legau clădirile unele de altele, ca nişte linii negre care se încrucişau pe zăpadă. Grajdurile erau construite din scânduri drepte, vopsite în alb. Caii erau foarte mari şi musculoşi, la fel cu cel călărit de tatăl său.

Clădirea aceea ciudată, denumită grajd, avea o uşă destul de înaltă pentru a permite unul călăreţ să intre, fără să descalece. Calul lui Hawk ezită în faţa intrării, apoi urmă înfricoşat calul lui Faulkner, în contrast cu soarele de afară, înăuntru era întuneric. Hawk fixă colțul cel mai întunecos, pentru ca pupilele sale să se adapteze diferenţei de lumină. Cu toate că nu era soare, atmosfera era călduţă. Tatăl înaintă câţiva metri, urmat de fiul său şi îşi opri calul. Şaua scârțâi. Faulkner puse piciorul în scară ca să coboare. Hawk ezită, aşteptă ca tatăl său să scoată şaua de pe pur-

sângele său, pentru a-l imita. Luă pătura în care îşi avea lucrurile şi o puse pe pământ. Ciudăţenia locului îi alertă toate simţurile. Auzul său ascuţit, percepu zgomotul unor paşi omeneşti, care făceau să scârţâie zăpada. Îl preveni pe tatăl său, cu voce scăzută. Când paşii fură destul de aproape pentru a fi auziţi de urechea unui alb, John Buchanan Faulkner ridică capul. Căluţul roşiatic şi pur-sângele formau un paravan, în spatele căruia Hawk putu să-l observe pe noul venit, în momentul în care acesta intra pe uşă. De statură mijlocie, acesta purta un Levi’s şi o haină de oaie întoarsă, încheiată până la gât. Hawk îl recunoscu; era Rawlins, cu ochii săi negri şi fața liniştită.

Supraveghetorul ezită puţin.

— În sfârşit v-aţi întors, domnule John Buchanan, începusem să ne îngrijorăm.

Ochii lui Rawlins, neobişnuiţi cu întunericul, nu remarcaseră încă al doilea cal mai mic. Faulkner nu răspunse şi ridică şaua, ca să o pună la perete. Rawlins îl zări.

— Totul este în ordine?

Urmă o tăcere îndelungată, timp în care Faulkner, nemişcat, se uita la angajatul său. Trupul îi fu străbătut de un frison puternic.

— Ea a murit, Tom. La fel şi fetiţa. Au fost surprinse de viscol, în drum spre wigwam-ul unchiului lor.

Cuvintele curgeau din gura lui Faulkner ca apa reţinută de un baraj, pe cale de a ceda.

— Avea sânge îngheţat pe frunte. Tom… au murit de frig, ea şi copilaşul… Eu…

Restul frazei fu înăbuşit. Hawk îl văzu pe tatăl său înghiţindu-şi saliva, aplecând capul şi trecându-şi mâna peste ochi. Rawlins se întoarse spre patronul său:

— Eu… îmi pare rău!

Era o formulă obişnuită, fără o semnificaţie aparte. John Buchanan îşi frecă sălbatic obrazul.

— Şi puştiul? întrebă Rawlins.

John Buchanan, care tocmai scotea pătura de pe şa, se opri emoţionat, apoi îşi privi fiul pe

deasupra spinării căluţului.

— L-am adus cu mine, spuse el încruntat, întinzând pătura peste şaua pusă pe pământ. Văzuse mişcarea din cap a lui Rawlins şi adăugă:

— Nu puteam să-l abandonez.

Faulkner luă pur-sângele de frâu, ducându-l în cealaltă parte a grajdului şi lăsându-l pe tânărul indian la vedere. Hawk lăsă capul în jos, preocupat.

— John Buchanan…

— Hei, ți-am spus că nu puteam să-l abandonez. Are nevoie de instruire şi ar avea o şansă mai mare să reuşească în viaţă aici, decât în rezervaţie, şi apoi, îl vreau lângă mine.

Aceste ultime cuvinte fuseseră rostite mai blând.

— Dar… protestă Rawlins, tulburat de aceste cuvinte.

— Ştiu, replică Faulkner cu un suspin.

Aruncă o privire spre fiul său, care, la rândul său scotea şaua de pe micuţul cal roşiatic şi o

punea pe jos.

— Nu pot să-l iau acasă. Katheryn ar fi… mă gândeam că… speram… că tu şi Vera vă veţi ocupa de el.

Rawlins rămase fără grai, cu ochii măriţi de surpriză. Faulkner păru nemulţumit.

— Îmi pare rău, dar n-am pe nimeni altcineva, căruia să i-l încredinţez.

Cei doi vorbiseră atât de încet, încât Hawk nu auzi nimic. Faulkner se întoarse spre fiul său şi-i porunci:

— Hawk, vino aici!

Băieţelul se aplecă pentru a-şi lua pătura cu lucruri. Trecu pe sub gâtul calului său şi se apropie în linişte de cei doi bărbaţi. Ochii săi albaştri îl studiară amănunţit pe cel cu care avea să locuiască. Rawlins nu îl întâmpină cu căldura sa obişnuită, iar Hawk nu vru să facă el primul pas.

— Este un copil inteligent, care învaţă repede; nu o să-ţi facă probleme. Tom, ţi-o jur.

— Ce-a păţit la faţă?

Privirea lui Rawlins se plimbă de la obrazul umflat al micuţului, la patronul său.

— Dumnezeu să mă ierte, murmură Faulkner repede, eu l-am lovit. N-am vrut să-i fac niciun rău, iar el, nu era vinovat.

— Bine, spuse supraveghetorul, renunţând să ştie mai mult.

— Îl iei la tine?

Rawlins încuviinţă, dând din cap.

— Şi dacă mă întreabă, ce spun?

Un muşchi tresări pe obrazul lui Faulkner.

— N-ar fi normal ca o pereche de creştini, să ofere adăpost unui metis orfan?

— Cred că da.

Faulkner îl apucă pe fiul său de umăr şi-l împinse înaintea lui Rawlins.

— Îl cheamă Jim Blue Hawk; Hawk, de fapt!

— Bună, Hawk! Îți aduci aminte de mine, nu?

Un surâs palid descreţi buzele lui Rawlins, când întinse mâna copilului.

Hawk dădu din cap în semn de aprobare, fără

a-şi pierde expresia de aşteptare. Îşi puse mâna în mâna întinsă; palma bărbatului nu era ca a tatălui său.

Îşi trase mâna.

— Cred că îți este foame şi frig după călătoria asta lungă, spuse Rawlins, o să te duc la mine, iar soţia mea, Vera, o să-ți pregătească ceva de mâncare. Ce zici?

Hawk acceptă, în tăcere. Mâna pe care tocmai o strânsese i se aşeză pe umăr, ca să-l îndrume spre casă.

Cu o voce nesigură Faulkner îl opri pe supraveghetor.

— Tom, mulţumesc! Îți voi trimite bani în fiecare lună, pentru îmbrăcăminte, cheltuieli…

— În ordine, răspunse Rawlins peste umăr.

— Ce i-ai spus ieri lui Katheryn? Trebuie că a întrebat unde am plecat.

— Că v-ați dus să vedeți ce-i cu turma, aşa cum mi-ați spus.

Durerea şi amărăciunea se puteau citi pe fața

lui Faulkner.

— Katheryn va fi probabil uşurată când o să-şi dea seama că nu o să mă mai duc să inspectez, personal, cirezile.

— Desigur.

Hawk îl văzu pe tatăl său uitându-se la supraveghetorul său cu un aer nefericit.

— Nu m-ai aprobat niciodată! E adevărat Tom?

— Nu trebuie să vă judec, spuse Rawlins dând din cap.

Faulkner se întoarse pentru a pune capăt discuţiei. În acest moment, Hawk îşi dădu seama că viaţa sa lua un alt curs, complet nou. Nu numai pentru că va trăi împreună cu nişte străini, care îl vor transforma, dar înţelese că sentimentele tatălui său se transformaseră odată cu moartea mamei sale. Niciodată între ei nu vor mai fi aceleaşi relaţii tandre. Hawk era, într-adevăr, singur. Când ieşi afară, îşi ridică ochii spre cer; era de un albastru intens, gol, infinit; neantul nu îi

oferea niciun refugiu.

Cu pătura strânsă sub braţ Hawk îl urmă pe Rawlins. Cizmele bărbatului scârţâiau pe zăpadă, iar paşii copilului de abia se auzeau. Trecură amândoi prin fața cowboy-lor, care îl priviră în față, pe tânărul indian. Stoic, el nu acordă atenţie acestor priviri.

În momentul în care Rawlins urca treptele de lemn ale casei sale, Hawk dădu înapoi, tulburat.

— Ce s-a întâmplat Hawk? Vino, nu-ți fie teamă.

Îl împinse înainte cu un zâmbet forţat.

— Uşa nu este îndreptată spre răsărit, spuse indianul arătând spre orizont.

Zâmbetul bărbatului dispăru.

— Albii nu considera necesar ca uşile lor să dea spre răsărit.

Hawk ştia acest lucru, dar gândul că va trăi într-un astfel de loc îl deranja. Rawlins aştepta răbdător, fără a-l grăbi pe copilul care ezita în fața intrării.

Hawk se hotărî, în sfârşit, să urce scara şi îl urmă pe om în casă. Rawlins îşi şterse picioarele de zăpadă. Uşa se deschise într-o cameră albă, unde se simţea mirosul de la bucătărie. Rawlins luă pătura strânsă din mâinile lui Hawk şi o puse pe jos, într-un colţ. În timpul acesta, copilul îşi surprinse imaginea într-o oglindă. Obrazul îi era vânăt şi umflat până sub ochi. Cu tot frigul care îl înviorase, pielea vătămată îi ardea şi era dureroasă la atingere.

— Vera! strigă Rawlins.

— Tată! Tată!

O fetiță dădu buzna, ţipând cu o voce ascuţită. Se aruncă în braţele tatălui său.

— Mama m-a lăsat să fac biscuiţi, spuse ea orgolioasă. I-am făcut singură.

— Aproape singură, spuse o voce feminină.

În cadrul uşii Hawk zări o femeie, iar buclele blonde ale femeii îl fascinau.

— Cum ați pus razele de soare în părul ei? întrebă el impresionat.

Auzise vorbindu-se, că există şi păr galben, dar de văzut nu-l văzuse niciodată. Apoi, atenţia îi fu atrasă de ochii verzi ai fetiței.

— N-am furat soarele, explică Rawlins, ea este blondă. Mulţi oameni albi au părul de culoarea asta, fără a face farmece.

— Cum te cheamă? întrebă fetița.

Hawk nu răspunse; se gândea la cele spuse de Rawlins.

— Cine este copilul ăsta?

Întrebarea fusese pusă de femeie.

— Carol, Vera, vi-l prezint pe Hawk, spuse Rawlins împingându-şi fiica înainte. Hawk, iat-o pe fiica mea, Carol.

— Hawk, se miră fetița încreţindu-şi nasul, la fel ca pasărea? Ce nume caraghios!

— Probabil că şi Hawk găseşte că prenumele tău este amuzant.

— Ce ai pe față? întrebă Carol privind fix la umflătura de pe obraz.

— A căzut şi s-a lovit. De ce nu-l duci pe

Hawk în bucătărie să-i dai să guste din prăjiturile tale? N-a mâncat de o bună bucată de timp.

— Hai, Hawk.

Carol îl apucă pe băiat de braţ. La început, el se opuse, apoi se lăsă condus de fetița cu părul de aur, lung până la brâu.

— Tom! Al cui este copilul ăsta? De ce l-ai adus acasă? întrebă Vera cu voce scăzută.

Prin uşa întredeschisă, Hawk privea părul femeii, care era tot de culoare deschisă, dar nu tot atât de galben ca al fiicei sale. Ea purta o rochie înflorată. Hawk renunţă s-o mai examineze, când Carol îl împinse spre un scaun. El se aşează, iar Carol se îndepărtă câteva secunde pentru a aduce tava cu biscuiţi. Zgomotul îl împiedică pe Hawk să audă ce-şi spuneau cei doi soți în uşă.

— John Buchanan l-a adus. El…

— Vrei să spui că puştiul este fiul amantei sale Navajo?

— Da, ea a murit din cauza viscolului. John Buchanan mi-a cerut să am grijă de fiul său, şi eu

am acceptat, recunoscu Rawlins cu o voce gravă.

— Vrei să spui că trebuie să-l creştem noi? întrebă femeia cu o voce mânioasă. Cum poți să fii complicele lui? Katheryn este prietena mea. Faulkner îşi închipuie că ea nu va ghici?

— Katheryn va închide ochii ca întotdeauna. Nu înţeleg cum îi pot fi femeile atât de credincioase lui John Buchanan. Păcat că nu poate conta şi pe bărbaţi.

— În orice caz, este un neruşinat că-şi aduce bastardul aici, sub nasul soţiei sale legitime.

— Nu înţelegi că are încredere totală în noi, Vera?

Rawlins rămase calm, în ciuda tonului zeflemitor al soţiei sale.

— Aş vrea ca Faulkner să înţeleagă măcar, în ce situaţie ne pune, replică Vera, mai moale.

Carol se întoarse cu o farfurie cu biscuiţi şi se aşează lângă băiat, acoperind perechea care discuta în uşă.

Rawlins intră. Îşi descheie şi îşi scoase vesta

de oaie, uitându-se la Hawk.

— De ce nu te dezbraci? O să-ți fie cald în casă.

Spre deosebire de albi, care acţionau înainte de a şti dacă este bine, membrii „Neamului” învăţau că nu trebuie să facă nimic într-o situaţie nouă, până nu ştiau cum s-o facă. Cele spuse de Rawlins, era prima indicaţie dată lui Hawk despre calea pe care va merge. Se ridică şi începu să-şi desfacă poncho-ul.

— Da, şi spală-ți mâinile, adăugă Vera. În casa asta ne spălăm pe mâini, înainte de masă.

Rawlins îl împinse pe Hawk pe prispă, şi îi agăţă haina într-un cui, alături de a sa. Hawk îl urmă la chiuvetă. Bărbatul răsuci robinetul şi lăsă să curgă apa, în timp ce îşi săpunea mâinile.

Ca toți stăpânitorii albi, el folosea apa ca pe o marfă inepuizabilă.

Hawk critică în sinea sa o astfel de risipă, dar nu spuse nimic. Se spălă pe mâini. Desigur, toţi albii erau risipitori. Îl urmă pe Rawlins în

bucătărie, şi-şi luă locul pe scaun.

— Cafeaua este caldă, draga mea? întrebă supraveghetorul pe soţia sa.

— Este pe plită.

Hawk se uită la Rawlins, care luă o ceaşcă albă de faianţă de pe etajeră şi o umplu. Rawlins îl zări pe tânărul indian adulmecând aroma cafelei, şi surâse.

— Vrei şi tu o ceaşcă, Hawk?

Puştiul spuse da, lăsând bărbia în jos. Rawlins aduse o a doua ceaşcă.

— Doar nu vrei să-i dai cafea, protestă soţia sa, nu este decât un copil!

Ea veni spre masă cu o farfurie cu felii de pâine albă.

— Micii Navajo obişnuiesc să bea cafea cu ceai, Vera, îi explică soţul său. În plus, îl va încălzi. A stat mult în frig.

Din cauza obrazului umflat, Hawk era nevoit să înghită bucăţele mici, cu mare grijă. În timp ce el savura băutura fierbinte, fetița se sui pe

genunchii tatălui său.

— El, de ce nu vorbeşte, tată?

— Dar tu de ce vorbeşti aşa de mult? o întrebă Rawlins, ca s-o necăjească?

Ea chicoti:

— Poate i-a mâncat pisica limba.

— M-ar mira, dar spre deosebire de tine, el nu vorbeşte decât când are ceva important de spus.

Rawlins o gâdilă pe vârful nasului.

— Unde sunt mama şi tatăl tău? insistă aceasta străpungându-l pe Hawk cu ochii săi verzi.

— Este orfan.

Tânărul îl străfulgera cu privirea pe omul care răspunse în locul său.

— Nu mai are părinţi; au dispărut.

Răspunsul confirma teama lui Hawk; tatăl său nu mai era cu adevărat tatăl său.

— Sunt singur, răspunse el cu sinceritate, nedorind să trezească milă.

Acestea erau faptele, şi nimic altceva.

— Unde locuieşti?

Răspunsul băiatului îi inspirase lui Carol o altă întrebare. Tatăl îi explică.

— Va locui cu noi.

— Da. Tom, continuă Vera, dar înainte trimite-l pe copil să facă o baie. Nu m-ar mira să aibă paraziţi. Unde-i sunt lucrurile? Ar fi mai bine să i le spăl. La fel şi hainele de pe el.

— Ai dreptate, Vera, suspină Tom Rawlins. Lucrurile lui sunt în pătura de pe verandă, dar va trebui să pună ceva pe el cât va sta să aştepte.

— Katheryn a lăsat un pachet cu haine de ale lui Chad, care i-au rămas prea mici. Trebuie să le aduc în casă.

Tom Rawlins o dădu jos pe fiica sa şi se ridică.

— Vino, Hawk, te vom spăla pe cap. Apoi vei face o baie.

Lăsând să curgă apa pe părul micului indian, Rawlins se simţi dezgustat.

— În casa asta nu sunt păduchi.

Această familie era într-adevăr norocoasă, gândi Hawk. Când capul îi fu curat, Rawlins îl conduse într-o cămăruţă lângă bucătărie, unde era o cadă de baie lungă şi albă pusă pe patru picioare, care semăna cu nişte labe de cangur. Tatăl lui Hawk îi povestise deja despre căzile de baie. Rawlins o umplu, şi după ce-i dădu băiatului instrucţiunile legate de veşmintele curate, îl lăsă să se spele singur.

Hawk considerase întotdeauna îmbăiatul ca pe un lux şi se spălă încet, savurând această plăcere rară. După ce se spălă, se îmbrăcă; hainele erau prea largi pentru el, dar erau curate şi miroseau bine.

Întorcându-se în bucătărie, Hawk îşi ajută gazda să instaleze un pat şi un dulap într-o cameră goală, care avea să devină camera sa.

Copilul observa fără încetare această lume nouă şi ciudată. L-au învăţat să se spele pe dinţi, să-şi pieptene părul, des şi ondulat. Pentru noapte îi dădură o pijama. De la învăţătorul său ştia la ce

foloseşte o pijama, dar nu o văzuse la tatăl său.

Hawk dormi foarte prost, din cauza zgomotelor necunoscute. Când primele raze de soare pătrunseră în camera sa, el se sculă şi se îmbrăcă. Ieşi din camera luminată de lumina slabă a zorilor, şi fără să aprindă lumina, ieşi pe verandă. Îşi căută poncho-ul pe întuneric. În spatele său, bucătăria se lumină brusc. Surprins, Hawk se întoarse şi scăpă o cizmă pe jos.

— Cine este acolo?

În tonul poruncitor se simţea o undă de teamă. Înainte ca băiatul să poată răspunde, Vera se strecură pe uşă, fulgerându-l cu privirea.

— Ce faci la ora asta?

— Ce s-a întâmplat, Vera? Cu cine vorbeşti? întrebă Rawlins.

Apăru în spatele soţiei sale şi îl zări pe Hawk.

— Unde te duci micuţule? întrebă el.

— Calul meu o să moară de foame şi de sete. Trebuie să-i dau apă şi mâncare, înainte să treacă autobuzul şcolii.

Copilul nu era sigur că autobuzul va şti de unde să-l ia, de când se mutase.

— Nu te îngrijora din cauza calului; Luther o să-l hrănească îl linişti Rawlins. Cât despre şcoală, este închisă acum, doar este vacanță. De altfel, nu vei mai merge la şcoală în rezervaţie, o să te dăm la o şcoală aproape de noi. Acum, băiete, ai face bine să te întorci în bucătărie, Vera îți va pregăti micul dejun.

Vera dispăru înăuntru, dar Hawk ezită, rămânând în prag.

— Aveţi ceva de făcut? întrebă el cu o voce nesigură.

— Ceva de făcut? (Rawlins încreţi fruntea). Ce vrei să spui?

— Sarcina mea era să tai lemne pentru foc, să aduc apă şi s-o ajut pe mama la câmp.

Aici, nu era nevoie de nimic din toate astea; casa avea apă curentă, soba dădea căldură, iar de grădină, nici urmă.

— Înţeleg. Vei avea şi aici câte ceva de făcut.

După micul dejun trebuie să mă duc să mă ocup de vite. Vei merge cu mine.

Capitolul 4

Ferma era o lume complet necunoscută pentru Hawk. Viața pe care o ducea aici îi era aşa de puţin familiară, că adesea se simţea pierdut, abandonat. În acelaşi timp, deoarece total său dorise ca el să înveţe toate aceste obiceiuri noi, copilul accepta ciudăţenia situaţiei. Rawlins îi dădu lui Hawk posibilitatea să descopere meseria de cowboy. În prima zi, copilul se mulţumi să privească, a doua zi puse întrebări.

— Ale cui sunt toate aceste vite? făcu el, arătând cu degetul spre animalele însemnate cu un „F” pe crupă. Ele mâncau, cu capul lăsat în jos, fânul, pe care cowboy-ii îl aruncaseră dintr-o căruţă. Părul lor strălucea pe zăpada murdară. Rawlins ezită un moment.

— Domnul Faulkner este proprietarul.

Această afirmaţie, ceru o altă întrebare din partea copilului.

— Dumneavoastră aveţi grijă de ele, dar

turma este a tatălui meu?

— M-a angajat să am grijă de ele, sunt ceea ce se cheamă un supraveghetor, adică sunt responsabil de toate.

Un cowboy veni să ceară o aprobare lui Rawlins, şi Hawk înţelese că acesta era un om important şi respectat.

În dimineaţa celei de-a treia zi, Rawlins îl trimise pe Hawk de la păşune înapoi la fermă, şi îi dădu un mesaj:

— Spune-i Verei, să-mi pregătească masa pentru ora unsprezece. Azi, trebuie să mă duc mai devreme, în oraş.

În momentul în care Hawk ajunse la uşa din spate, el auzi voci în sufragerie. O recunoscu pe prima, cea a Verei, ascuţită şi stridentă, ca de obicei, dar cu o intonaţie respectuoasă acum.

A doua se auzea blândă şi limpede. Pentru indian, ea era la fel de frumoasă ca a unei cucuvele. Conversaţia acoperişe zgomotul uşii care se oprise în faţa necunoscutei de pe canapea.

Subţire ca o liană, ea îşi mişca mâinile cu grația unei trestii, care se apleca în bătaia vântului. Părul ei avea culoarea puiului de căprioară nou-născut, şi îi cădea pe umeri în onduleuri largi. Pielea ei strălucitoare era uşor aurie, din cauza soarelui, iar buzele ei erau la fel de roşii ca soarele la asfinţit.

Hawk era atât de fascinat, că de abia îl observa pe băiatul aşezat lângă ea.

— John este hotărât să cumpere pământ la Phoenix; vrea să profite de boom-ul imobiliar, explică străina. Închipuie-ți, Vera, oraşul ăsta e un infern vara, cu toate că, trebuie să recunosc, iarna este un paradis. Soţul meu are de gând să cumpere teren pentru a construi o casă şi trebuie să se ducă acolo săptămâna aceasta să discute cu antreprenorii.

— Este un proiect aşa serios? întrebă soţia lui Rawlins.

— Se pare că da, am locuit tot timpul la fermă şi ştie cât este de lugubru iarna – toată

zăpada asta… şi nicio distracţie. La Phoenix, vom putea ieşi, să mergem la restaurant, la localuri de noapte. Ar putea fi, ca în timpurile când John Buchanan îmi făcea curte.

Doamna schiţă un zâmbet care dispăru în momentul în care îl zări pe puşti, în uşă. Expresia sa o alarmă pe Vera, care se întoarse în scaun.

— De câte ori să-ţi spun să nu mai dai târcoale peste tot? Această acuzaţie îl zdruncină pe Hawk. Vera îl bănuia tot timpul că spionează. Ea nu îl auzea niciodată apropiindu-se, chiar dacă el mergea normal, fără intenţia de a o surprinde.

— Este orfanul metis adus de Tom? Katheryn Faulkner apăsase pe cuvântul „orfan”.

— Da… da el este, recunoscu Vera, încruntată.

— Apropie-te, micuţule, să văd cu ce semeni, porunci doamna.

Hawk se supuse. Simţise o schimbare în aer, ca şi când luminiţe invizibile începuseră să danseze în jurul lui. Se opri în faţa doamnei

Faulkner şi îşi coborî ochii spre privirea ei scânteietoare. Respiră parfumul ei.

— Mirosiţi a flori sălbatice, murmură el cu respect.

— Cum te cheamă? întrebă ea, fără a lua în seamă complimentul.

— Hawk.

Ochii doamnei se îngustară nemulţumiţi. Copilul îşi spuse numele întreg, pentru ca ea să nu mai aibă această expresie dură:

— Jim Blue Hawk.

— Cine te-a botezat astfel? întrebă ea.

— Eu însumi.

Copilul începu să-i explice, dar doamna îl opri.

— Nu ai şi alt nume?

— Ba da, făcu Hawk", Merge-pe-două-drumuri".

El ezitase. Dar, poate, spunându-şi numele totemic, soarele ar fi revenit în ochii aprigi.

— Dar te cheamă Hawk?

Necunoscuta nu sesizase importanţa numelui.

— Sunt Katheryn Faulkner şi ferma este a soţului meu. Ştiai asta?

Hawk scutură din cap, el nu ştia că această femeie străină era prima soţie a tatălui său.

— Cunoşti semnificaţia numelui Faulkner?

Hawk scutură din nou din cap.

— Nu.

— Înseamnă, dresor de şoimi. Ce coincidență ciudată, nu-i aşa?

Vocea doamnei vibra de mânie. Se aplecă spre băiatul aşezat lângă ea.

— Iată-l pe fiul meu, Chad Faulkner.

De data asta, figura i se îmblânzi, îşi privi fiul cu tandreţe. Lui Hawk i-ar fi plăcut să fie în locul acestuia, pentru a fi privit astfel. Se uită la fratele său vitreg, care era cu patru ani mai mare; acesta îl depăşea cu câţiva centimetri. Avea părul mai închis la culoare decât Katheryn, dar aceiaşi ochi aprigi. Micuţa Carol şedea lângă el şi colora o

carte cu poze, folosind genunchiul lui Chad drept masă.

Chad Faulkner îl studie pe Hawk cu o curiozitate moderată. Aparent, situaţia îl amuza.

— Salut, făcu el simulând indiferență. Ce faci aici?

Întrebarea îi aminti tânărului indian motivul pentru care fusese trimis acasă. Îi transmise Verei mesajul soţului ei.

— Foarte bine, răspunse Vera, sec.

Cu coada ochiului, Hawk o observă pe doamna Faulkner, care își ridică manşeta pentru a se uita la ceasul de aur.

— Dacă trebuie să pregăteşti masa devreme, Vera, noi plecăm.

Katheryn Faulkner se ridică şi trecu pe lângă Hawk, având grijă să nu-l atingă.

— Nu pleca! protestă Carol, când Chad îşi trase genunchiul. Nu mi-am terminat desenul!

— Adumi-l după-amiază, acasă.

Faulkner junior mângâie capul blond al fetiţei

cu o afecțiune plină de indulgentă.

— Poate facem şi un om de zăpadă.

— Adevărat?

Fața i se lumină şi privirea ei se umplu de adoraţie, ca şi cum această promisiune era cel mai minunat lucru din lume.

— Chad! o răsfeți prea mult, suspină Vera Rawlins.

Hawk n-o mai văzuse niciodată pe Carol aşa de fericită. Tânărul indian se îndepărtă puţin pentru a o spiona pe soţia tatălui său. De fiecare dată, acesta îl întreba cum o duce, şi dacă are nevoie de ceva. Dar copilul citise în ochii albaştri, goi de expresie, că nu era nevoie de răspuns la întrebările puse. Nu făcu nicio aluzie la dezrădăcinarea sa, la singurătatea sa şi se mulţumi să spună ceea ce aştepta tatăl său.

Luni, Hawk se duse pentru prima oară la şcoala albilor. Fu gata foarte devreme: se simţea nervos şi agitat. Oare era ca în rezervaţie, unde învăţătorul îi lovea pe copii peste mâini, dacă

vorbeau navajo? Cu paltonul său nou, cu părul bine întins, Hawk stătea în fața ferestrei de la bucătărie, aşteptând ca Vera s-o pieptene pe Carol şi să-i pună fundele în păr. În această primă zi, Rawlins îi ducea cu maşina, apoi, în celelalte zile, vor merge cu autocarul.

— Eşti îmbrăcat prea gros, ca să stai aşa înăuntru, remarcă Rawlins.

Aşezat la masa din bucătărie, el îşi bea cafeaua uitându-se la soţia sa, care o pieptăna pe fiica lor.

— Mai bine aştepţi afară. Carol va fi gata în curând. Hawk acceptă cu plăcere această propunere şi ieşi din casă cu pas de lup. Aerul rece îi ciupi fața şi îi transformă respiraţia în nori mici de aburi. Deodată, simţi o dorinţă violentă să fugă în nord, la wigwam-ul familiei sale. Privirea sa trecu pe deasupra copacilor, spre casa albă unde locuia tatăl său, îl zări ieşind şi îndreptându-se spre maşina sa parcată în apropiere. Nu era îmbrăcat cu haina sa de oaie şi cu jeans, ci cu un

palton închis la culoare, care îl ajungea până la genunchi, pus peste un costum asortat. Hawk se avântă printre copaci, chinuit de o frică nedesluşită. Când ajunse la maşină, tatăl său era deja acolo.

— Ne conduci la şcoală?

John Buchanan Faulkner luă un aer vinovat.

— Nu, plec la Phoenix şi voiam să-ți spun la revedere.

Cu cheile în mână, el evita privirea fiului său. Teama îl sfâşia pe băiețel, ca un animal care i se strecurase sub piele.

— Când te întorci?

— Nu ştiu. Nu înainte de… Hawk, încearcă să înţelegi! Mă gândesc mereu că mama ta mă aşteaptă în wingwam. Prea multe amintiri îmi bântuie memoria. Am nevoie de un cadru nou. O să mă întorc, doar m-am întors mereu, nu-i aşa?

De data asta, era altceva. Pentru Hawk, tatăl său era stânca de care se agăţa în această lume mişcătoare ca nisipul deşertului. Indianul nu

înţelegea această nevoie de tatăl său şi nici nu şi-o putea explica. Se muitumi să-i adreseze o implorare mută.

— O să ai multe de făcut la şcoală, şi dacă îl ajuţi pe Tom, nici n-o să-mi simţi lipsa. Vreau să fii silitor la şcoală şi să-ți faci bine temele pe care ți le va da învăţătorul. Tom şi Vera vor veghea asupra ta.

Paşi uşori se apropiau de maşină. Hawk se întoarse. Era prima soție, Katheryn. Ea îl privi pe copil cu dispreţ, apoi aruncă o privire neliniştită soţului său.

— Credeam că pleci imediat, John!

— Plec.

John Buchanan răspunse în şoaptă. Îl privi pe Hawk pentru ultima oară, înainte de a se sui la volan. Deschise portiera.

— Succes, Hawk, în prima ta zi de şcoală!

Privirea îi aluneca spre femeia cu capişon de blană.

— La revedere Katheryn.

— Nu uita să-mi telefonezi diseară, spuse aceasta din urmă, cu un surâs stingher.

El răspunse făcând semn cu mâna şi se aşează la volan. Când motorul porni, Hawk se dădu la o parte pentru a lăsa maşina să treacă. Se uită la doamna cea frumoasă din fața lui. Disperarea ei mută era ecoul a ceea ce simţea copilul.

— Hawk!

Era Tom Rawlins, care îl chema în casă.

Adaptarea la noua şcoală fu dificilă. După ce dădu nişte teste, îl plasară într-o clasă cu copii mai mici de vârstă. Nu numai că era cel mai mare, dar era şi cel mai înalt.

Elevii îl tachinau fără milă, bătându-şi joc de pielea lui închisă la culoare şi de prenumele său. Hawk simţea din plin diferenţa dintre ei. Învăţa cu râvnă, nu numai pentru a se evidenţia şi a le dovedi astfel că era la fel de inteligent ca şi ei, ci pentru că „a şti” era o valoare în sine.

Copilul se adapta vieţii de la fermă. După cursuri, îl ajuta pe Rawlins, iar seara, înainte de

culcare, îşi făcea temele.

Timp de o lună, cât dură absența tatălui său, Katheryn o vizită de mai multe ori pe Vera, în timp ce Hawk era la şcoală. El îşi dădea seama de fiecare dată că ea fusese pe acolo, recunoscând parfumul de flori sălbatice care înmiresma casa. Atunci, el se aşează pe canapea, unde mirosul era mai persistent.

Îmbătat de miros, copilul îşi imagina că îl iubeşte şi pe el cineva.

În cea de-a treizecea zi, John Buchanan Faulkner reveni la fermă. Hawk era în grajd, când se auzi maşina. Imediat, lăsă lucrul şi alergă în întâmpinarea tatălui său. Îşi aminti de alte regăsiri.

— Te-ai întors!

— Ți-am promis că mă întorc, nu?

Tatăl său scoase din maşină un pachet.

— Ţi-am adus ceva.

Hawk se aşează în genunchi ca să desfacă hârtia colorată, în cutie era o cămaşă în carouri,

ca cele purtate de cowboys. Hawk o flutură în aer, cu mândrie.

— Ştiam că o să-ți placă, spuse tatăl său, fericit de bucuria copilului.

— Împarţi cadouri, John Buchanan?

Întrebarea fusese pusă de Katheryn, care apăru lângă maşină, urmată de Chad.

Hawk nu-l mai văzuse pe fratele său vitreg de la prima lor întâlnire, acasă la Rawlins, deoarece Chad învăţa la un colegiu particular. Mama şi fiul nu acordară nicio atente indianului.

— Bună Katheryn, bună Chad.

Faulkner îşi întâmpină sofia şi fiul legitim. Strânse cu mândrie mâna fiului său.

— Mă bucur că eşti la fermă în acest weekend.

— Da, tată.

Semnul scurt din cap, pe care îl făcu băiatul, se potrivea cu ţinuta sa rigidă.

— Ce i-ai adus lui Chad?

Faulkner ezită puţin.

— Nimic; Chad nu are nevoie de nimic, are tot ce îşi doreşte.

— Vrei să spui că i-ai adus un cadou acestui indian, şi nimic propriului tău fiu? țipă Katheryn, pradă unei adevărate mânii.

John Buchanan Faulkner se crispă, apoi se destinse cu un suspin plictisit.

— Exact; putem să continuăm discuţia mai târziu, călătoria asta lungă m-a obosit.

Katheryn se grăbi să ia un aer amabil.

— Bineînţeles, dragul meu. Chad, intră în casă şi oferă-i un whisky tatălui tău. Lasă bagajele, John Buchanan, trimit un servitor să le ia.

Hawk urmări din ochi pe cei trei care se îndepărtau, apoi se uită la cămaşa sa. Ambalajul făşâia din cauza vântului. Era un zgomot trist. Hawk trăia la familia Rawlins, dar nu va fi niciodată deal lor. Era singur.

În timpul iernii, care nu se mai sfârşea, şi până în primăvară, Hawk îl văzu rar pe tatăl său,

călătoria la Phoenix fiind urmată şi de altele. De fiecare dată când pleca şi se întorcea, John Buchanan Faulkner venea să-şi salute fiul şi avea cu el discuţii serioase, pe diverse teme; dar niciodată nu-l întreba pe Hawk, cum se adaptează la noua viață, dacă o duce bine la familia Rawlins, sau dacă regretă rezervaţia. În urma fiecărei călătorii, Hawk primea un cadou; un cuţit strălucitor, o curea de piele. Nu-l interesa dacă şi Chad primea cadouri.

În curând şcoala se încheie pentru vacanţa de vară. Indianul descoperise sensul cuvintelor: „bastard”, „amantă” şi „nelegitim”. Discuţiile între cowboys îl făcuseră să înţeleagă dispreţul pentru indieni.

Încetul cu încetul, pentru Hawk deveni clar că tatălui său îi era ruşine, ruşine pentru că fiul său se născuse „pe căi lăturalnice” şi că avea ca mamă o „sqvaw”.

Câteodată, copilul îşi aducea aminte de timpurile fericite când mama sa trăia. Aşezat la

masă, în faţa feliilor de pâine albă, el visa la ea. Deseori, rămânea treaz în patul său, ascultând lemnul care trosnea, şi visând la cântecele rituale ale indienilor. Câteodată le fredona încet, de frică să nu o vadă pe soția lui Rawlins intrând în camera sa şi făcându-i observaţie.

Vara, zilele mai lungi îi permiseseră să stea mai mult afară. Hawk era considerat ca muncitor. De altfel, cowboy-ii se obişnuiseră să-l aibe mereu printre ei, şi nu-l considerau o persoană deosebită față de ei. Îl făcură părtaş la glumele şi la hazul lor. În prima săptămână a lunii iunie, Chad reveni la fermă pentru perioada de vară. Hawk îl zări doar. Totuşi, într-o seară, când tânărul indian termina de curăţat grajdul, intră Chad.

— L-ai văzut pe tata? întrebă el, urmându-l pe Hawk la apă, trebuia să ieşim împreună, călare.

— Nu.

Hawk deschise robinetul ca să bea apă.

— N-ar trebui să întârzie, spuse Chad neliniştit.

Puse piciorul încălţat cu cizme pe bara de jos a padocului. După ce bău, Hawk închise robinetul şi se uită la fratele său vitreg. Nimic din expresia sa nu lăsa să se vadă că prezenţa acestuia îl deranja, ci din contră. O curiozitate firească îl făcu pe Hawk să mai rămână. Chad îi aruncă o privire piezişă, apoi măsură din ochi zarea care se întindea în fața lui.

— Toate acestea îmi vor aparţine într-o zi.

Hawk se întoarse, fără să răspundă.

— Ştiu cine eşti! spuse Chad.

Se înfipse în fața fratelui său vitreg, scormonindu-l cu privirea.

— Am auzit-o pe mama vorbind de tine.

— Şi ce-a spus?

Fascinaţia pe care o încerca indianul pentru prima soție a tatălui său îl făcea să se creadă vrăjit.

Chad nu avea de gând să răspundă la întrebarea lui Hawk.

— Mama ta era într-adevăr o Navajo?

— Da.

Hawk nu sesiză nicio urmă de dispreţ în tonul fratelui său vitreg.

— Ai participat la ceremonii?

— Da.

— Jess Hank, un coleg, pretinde că ei țin între dinţi şerpi cu clopoţei.

— Cei din tribul Hopi o fac, în timpul dansului şarpelui, explică Hawk.

— Şi nu-i muşcă?

— Uneori, răspunse Hawk, ridicând din umeri pentru a arăta că acest lucru nu are mare importantă.

Chad reflectă cu ochii în gol.

— Este adevărat că mama ta era o târfă şi că se culca cu toţi bărbaţii care i-o cereau?

Insulta aprinse focul care mocnea în privirea lui Hawk.

— Era a doua soţie a tatălui meu! Nu s-a culcat decât cu el.

Chad rânji.

— A doua soţie! Un bărbat nu are dreptul decât la o soție legală, tatăl nostru s-a căsătorit cu mama mea. Dacă mă-ta s-a culcat cu el, era o târfă.

Mânia îl făcu pe Hawk să uite de prudența obişnuită; uită că Chad era mai mare decât el, mai înalt, mai puternic, şi că erau fraţi vitregi. Se aruncă asupra lui. Surpriza atacului îl trimise pe Chad la pământ. Cei doi se rostogoliră în praf. Hawk lovea cu picioarele şi cu mâinile reuşind să-l provoace durere lui Chad. Dar acesta îl prinse de mână şi i-o răsuci. Apoi, îl trânti la pământ cu fata în ţărână.

— Te dai bătut? urlă Chad abia mai răsuflând.

Hawk strânse din dinţi stăpânindu-şi un strigăt de durere.

— Ce se întâmplă aici?

Auzind vocea ursuză a tatălui său, Chad slăbi strânsoarea, apoi îi dădu drumul lui Hawk. Nişte mâini mari îl ajutară pe micuţ să se ridice în picioare, apoi îi scutură pământul de pe obraji.

— Eşti rănit băiatule?

Hawk scuturǎ din cap, ţinând ochii în pământ.

— Intră în casă. Chad! ordonă John Buchanan Faulkner.

— Dar trebuia să călărim împreună!

— Am spus să intri în casă.

— Nu am început eu, el a început!

Chad ridică acuzator un deget spre Hawk.

— Nu vreau să ştiu cine a început. Ţi-am poruncit să intri în casă.

Chad se supuse, cu sfidarea pe buze.

— Cine a început cearta, Hawk? întrebă Faulkner.

Hawk ridică capul şi-l fixă pe tatăl său cu ochii săi albaştri.

— Tu şi mama aţi fost căsătoriţi?

Trăsăturile lui Faulkner erau pline de severitate.

— Da, am fost căsătoriţi după legile „Neamului”.

— Dar nu după legea omului alb?

— Nu.

— De ce ai făcut asta?

— Am iubit-o pe mama ta şi i-am respectat tradiţiile.

— Dar pentru albi, ea nu era soția ta?

— Salvie-Albă era soția inimii mele.

— Atunci, de ce nu te-ai căsătorit cu ea după tradiţia albilor?

— Priveşte în jurul tău Hawk. Mama ta n-ar fi fost fericită; dacă m-aş fi căsătorit cu ea, aici ar fi trebuit să trăiască.

Hawk dădu crezare acestor cuvinte, dar nu se linişti complet.

— Şi eu sunt fiul tău! De ce nu locuiesc cu tine?

— Nu se poate, răspunse Faulkner plecând capul în semn de neputinţă.

— La şcoală îmi spun bastard, venetic, jumătate de alb.

— Ar fi mai rău dacă ai locui la mine, îl

asigură tatăl său obosit.

— Mi-ar spune că sunt bastard?

— Da, iar acum înţelegi de ce nu am vrut să duci şi tu această povară?

— Te îngrijorează ceea ce spun oamenii despre mine, sau propria ta reputaţie? întrebă copilul, cu o perspicacitate surprinzătoare pentru vârsta lui.

Fața tatălui său păli.

— Hawk, încearcă să înţelegi. Nu este vorba numai de tine şi de mine. Trebuie să țin cont şi de Katheryn şi Chad! Ți-am făcut rost de un adăpost, de o educaţie bună. Într-o zi vei avea şi partea ta, din bunurile mele.

Cu ochii săi albaştri, lipsiţi de expresie, Hawk îl judeca pe tatăl său. Îi descoperea slăbiciunile. Copilul nu îşi mai făcea iluzii dar nu simţea nicio amărăciune. Încet, se întoarse şi se îndepărtă. Singur.

Pentru a sărbători ziua de patru iulie, la

ferma Faulkner se organiză un rodeo şi un grătar. Între cowboys domnea o rivalitate sportivă în întrecerile cu lasoul şi întrecerile cu tauri. Ultima atracţie fu o cursă de cai la care participă şi Hawk.

Când indianul apăru pe căluţul său roşiatic, în mijlocul concurenţilor, se făcu linişte. Cea mai mare parte dintre cowboys îl văzuseră deja pe micuţul cal al deşertului, lansat, cu burta la pământ, în prerie.

Katheryn se duse spre linia de pornire, ca să dea semnalul cu un foc de pistol. Soția lui Faulkner purta o fustă din piele de căprioară şi o cămaşă albă.

Luther Wilcox, cowboy-ul care era lângă Hawk îi şopti:

— Ar fi fost bine să fi avut un cal bun, n-o să întreci niciodată murgul lui Chad.

— Este mai iute, recunoscu Hawk, dar eu călăresc mai bine.

Când fu dat semnalul, caii porniră. Traseul

de parcurs era lung de o mie cinci sute de metri, formând un circuit care pornea de pe pajişte, trecea peste un câmp de bumbac şi ajungea din nou de unde plecase.

Hawk, care la început se afla în frunte, se lăsă ajuns şi apoi depăşit de murgul lui Chad. Alese terenul cu grijă şi în loc să traverseze albia secată, a cărei pantă încetinea fuga cailor, îşi conduse căluţul pe marginea râpei nu prea adânci. Ajunse din nou în frunte.

Murgul, aproape îl ajunse în câmpul de bumbac. Dar curba în care trebuia să se înscrie era largă. Căluţul roşiatic trecu pe lângă copaci atât de aproape, încât Hawk îşi zgârie genunchiul. Stătea culcat pe gâtul calului a cărui coamă îi biciui fata.

Murgul câştigă din nou teren, dar îl pierdu în dreptul râpei. La linia de sosire, căluţul roşiatic al lui Hawk câştigă la o distanță de un cap. Tropăitul copitelor şi nechezatul, amestecat cu strigătele mulţimii îl asurziseră pe tânărul indian. Foarte

emoţionat de victoria sa, el făcu un tur de onoare, fără să-i pese de privirea furioasă a fratelui vitreg. Dar remarcă mândria tatălui său care stătea în faţa mulţimii.

Dar nu atât mândria lui John Buchanan Faulkner îl încânta pe Hawk, ci atenţia tinerei şi graţioasei femei care înmâna premiul; o eşarfă şi o medalie din argint.

Ochii albaştri ai lui Hawk străluciră de emoţie când se apropie de Katheryn. Aştepta mai mult cuvintele ei de laudă, decât premiul. Micuţa Carol stătea aproape de doamna Faulkner.

Hawk se opri în faţa ei, călare pe calul său alb. Trecură clipe nesfârşite până când ea ridică privirile. Hawk crezu că moare, când descoperi mânia şi ura din ochii ei.

Zâmbetul său victorios dispăru rapid, în timp ce calul său sforăia de nerăbdare.

— Ai trişat!

Insulta îl biciui pe Hawk, iar ochii săi albaştri se întunecară.

— Ai câştiat numai pentru că ai deviat de la traseu.

O siluetă înaltă se apropie de fetița blondă, care stătea agăţată de mâna lui Katheryn Faulkner.

— El a câştiat fără să trişeze, spuse John Buchanan cu o voce atât de gravă, că nimeni n-ar fi putut să-l audă. Nu poţi să-l favorizezi pe Chad în faţa tuturor acestor spectatori. Ținând în mână panglica albastră şi plicul cu medalia de argint, Katheryn se întoarse spre Carol, zâmbind de circumstanţă:

— Tu vei înmâna premiul, de data asta!

Faulkner o ridică pe fetiţă până în dreptul lui Hawk, care era tot călare, ca ea să-i poată oferi recompensa. În momentul în care învingătorul întinse mâna, Carol o retrase pe a sa, încruntând din sprâncene.

— Voiam să i le dau lui Chad, el ar fi trebuit să câştige.

— Ar fi trebuit, aprobă John Buchanan, dar

Hawk merită panglica albastră a câştigătoruiui, iar lui Chad i-o vei da-o pe cea roşie.

Ezitarea lui Carol nu-l surprinse pe Hawk; în rarele ocazii când erau împreună, ea se uita la Chad ca la un Dumnezeu.

Hawk acceptă premiul şi se îndreptă spre grajduri, la pas. În timp ce scotea şaua de pe cal, cowboy-ii îl felicitară, de formă. Indianul preferă să nu răspundă, ascunzându-şi decepţia sub o mască de indiferență.

După rodeo, concurenţii şi spectatorii se adunară pe peluza casei, unde urma să aibă loc petrecerea. Hawk li se alătură, fără chef, şi stătu puţin lângă un grup de muncitori de la fermă şi de familiile acestora. Nu dorea să fie observat şi se mulţumi să o admire pe soția tatălui său, care vorbea şi râdea cu invitaţii săi. Farfuriile goale fură umplute de mai multe ori, până când şi cei mai înfometați fură mulțumiți. Adulţii stăteau jos, mâncând, bând şi râzând; copiii chicoteau; Hawk, aşezat sub un copac, îi privea.

În aceeaşi noapte, în timp ce toți dormeau, Hawk se strecură afară din casă, puse şaua pe cal şi plecă spre nord. Luna plină îi lumina drumul. De câteva ori, dădu pinteni calului, de teama fantomelor pe care şi le închipuia în întuneric.

În zori, ajunse la wingwam-ul unchiului său. Rămase aici trei zile, până veni tatăl său să-l ia. Lui Hawk nu-i păru rău să plece de la rudele mamei sale; trecuse un an şi el se schimbase.

Capitolul 5

În timpul ultimului an de colegiu, Hawk înţelese că tatăl său întenționa să-l trimită la toamnă la o universitate în Est. Tânărul nu era deloc entuziasmat de ideea unei noi mutări, dar era conştient, că acolo va câştiga experienţă şi noi cunoştinţe.

Când sosi momentul, el plecă fără să protesteze.

Numai Carol, care devenise o adolescentă frumoasă, vărsă câteva lacrimi văzându-l că părăseşte ferma.

John Buchanan Faulkner îşi conduse fiul la aeroport, copleşindu-l cu sfaturi până în ultimul moment. Hawk îl ascultă, aşa cum făcea mereu. Învăţase, indirect, de la tatăl său să gândească singur. Chiar dacă Hawk îl întâlnea pe Faulkner, de fiecare dată când acesta revenea la fermă, relaţiile dintre ei erau distante. Atitudinea tatălui său fată de naşterea nelegitimă, crease între ei o

prăpastie de netrecut. Când erau împreună discutau despre fermă, despre colegiu şi despre afacerile lui Faulkner la Phoenix.

Circulau zvonuri despre John Buchanan Faulkner: el cumpăra parcele de pământ, pe care le revindea apoi, obţinând profituri mari. Construise imobile cu destinaţie comercială, investise în plantaţiile de citrice şi intenţiona să cumpere tot statul Arizona, înainte să moară.

În vacanțele universitare Hawk venea la fermă şi muncea. Nu cerea niciodată favoruri şi accepta situaţia sa de subaltern. Astfel, câştiga stima celor mai mulţi dintre cowboys, dar exista totuşi o barieră între el şi câţiva dintre aceştia, pentru care el rămânea bastardul miliardarului. Pentru cei din tribul Navajo, Hawk era un om ca toți ceilalţi, singura lor neîncredere fiind legată de faptul că el avea sânge de alb. De când fugise, în ziua de patru iulie, cu mulţi ani în urmă, Hawk obţinuse permisiunea de a reveni în rezervaţie, două săptămâni, în fiecare vară, ca să-şi viziteze

rudele din partea mamei sale.

În vara aceasta, el lăsă camioneta de la fermă în fața wingwam-uluiunchiului său „Picioare-Arcuite”, împrumută un cal şi se duse la păşunile înalte, unde păşteau oile acestuia.

Cele două săptămâni trecură cu o viteză ameţitoare. Hawk urmărea obiceiurile „Neamului” şi observa stilul lor de viață şi credinţa lor.

Făcuse economie de apă, mereu puțină. Vara, familia dormea afară şi Hawk trebuia să fie atent să nu calce vreun trup adormnit, căci ar fi atras spiritele rele. Ocolise copacii loviţi de trăsnet şi se abţinuse să împuşte coioți şi şerpi cu clopoţei.

Pentru Hawk, aceste superstiţii nu erau mai ridicole decât cele ale albilor, cu teama lor de o pisică neagră, în ziua de vineri 13, sau teama de a trece pe sub o scară. Hawk se achitase de obligaţiile sale. Şezuse în sauna indiană cu bărbaţii, cântase cu ei, având fața îndreptată spre nord, cântecele rituale, şi îşi purificase trupul. Seara, se adunau toți în jurul unui foc de tabără,

unde discutau şi povesteau diverse întâmplări. Picioare-Arcuite era preocupat de construirea unui local oficial pentru trib şi discutase acest proiect cu nepotul său.

Într-o dimineaţă, devreme, Hawk plecă. Soarele de august îl însoţi până seara. Când camioneta intră în curtea fermei, se înserase. Remarcă o activitate intensă în jurul casei stăpânilor, şi îşi aduse aminte, cu întârziere, că se întorsese Chad.

Se organizase o serbare pentru a întâmpina pe moştenitorul Faulkner.

Meschinăria şi gelozia erau sentimente străine pentru Hawk, de la cei din „Neamul” său învăţând să accepte o situaţie în care nu avea de ales. Astfel viața era mai uşoară. Hawk coborî din maşină şi se opri puţin ascultând muzica, râsetele şi conversaţia în engleză, care răzbăteau din casă. Cântecele erau diferite față de cele indiene. Hawk se uită la hainele sale, pline de praf, cu care era îmbrăcat de două zile şi intră la el, ca să se

schimbe şi să facă un duş.

După o jumătate de oră, se alătură musafirilor şi reuşi să-l găsească pe Chad – eroul seratei – care era la bufet cu Katheryn, mama sa. John Buchanan Faulkner îl zări pe fiul său mai mic şi se apropie de el.

— Te-ai întors, Hawk.

Îşi însoţi urarea de bun venit de un zâmbet.

— Da, răspunse Hawk, luând o gură de bere. Picioare-Arcuite te salută.

Tânărul voia ca tatăl său să-şi amintească de locurile unde el petrecuse cincisprezece zile.

— Ce mai face? întrebă acesta.

— Foarte bine.

Hawk îl căută cu privirea pe fratele său vitreg; vârsta îi dăduse lui Chad un farmec puţin sofisticat. La un moment dat, acesta din urmă ridică ochii şi privirea să se încrucişa pentru o clipă cu cea a lui Hawk.

— Se pare că Chad este bucuros că s-a întors acasă.

— Da, răspunse tatăl, această serbare îl consacră; într-un fel, l-am însărcinat să-mi gireze afacerile la Phoenix.

Vestea nu-l surprinse pe tânăr, de ani de zile Faulkner îl iniţia pe fiul său mai mare în secretele finanţelor.

— Este pregătit pentru asta, concluziona Hawk.

— Anul viitor, o să-ți termini şi tu studiile de ştiinţe politice iar eu îți voi obţine un post înalt într-o instituţie de stat.

Hawk reflectă la planul construit de John Buchanan Faulkner. Era mulţumit pentru că întrevăzuse dublul obiectiv: tatăl său îi cumpăra respectabilitatea unei poziţii înalte, pentru a face uitată nelegitimitatea sa. Cu aceeaşi ocazie, îşi plasa un om de-al lui în guvern.

Hawk trebui să admită că era vorba de o manevră genială; Faulkner ştia să tragă foloase din toate.

— Este un plan bine gândit, aprobă Hawk.

Un parfum de flori sălbatice ajunse până la el, şi Katheryn îşi întrerupse soțul, care tocmai voia să-i răspundă lui Hawk.

— Nu uita că eşti la o petrecere, spuse ea cu un ton bine modulat.

Hawk se mişcă uşor, pentru a o vedea mai bine pe femeia care îl ținea de braț pe fiul ei.

— Tu ar trebui să rămâi într-un colț, Hawk!

Lui Hawk, această remarcă i se păru amuzantă: „Mama sa vitregă” îl ținea de fapt în culisele familiei împiedicându-l, geloasă, să apară pe scenă. Îl considera pe Hawk o ameninţare la adresa fiului său.

— Hello, Chad! John Buchanan tocmai îmi vorbea de tine. Felicitări.

Hawk înaintă ca să-i strângă mâna fratelui său vitreg. Era perfect conştient că Chad îl ținea sub observaţie, curios să vadă la el vreo urmă de invidie sau de resentiment.

— Îți mulțumesc.

Chad se întoarse spre tatăl său, excluzându-l

pe Hawk din conversație. Indianul o privi pe Katheryn Faulkner. Era de o frumuseţe fără vârstă, imaterială. Hawk nu înţelegea prea bine sentimentele pe care acesta i le inspira. La moartea mamei sale, o considera ca pe o înlocuitoare, natura lui de navajo insuflându-i respect pentru matriarhat. Acum, nu mai ştia; în tot cazul, Katheryn îl atrăgea în mod straniu, iar el accepta faptul ca atare.

Hawk se duse să lase paharul de bere gol, pe masă; se auzi un făşăit de jupoane, iar când se întoarse, o zări pe Carol. Rochia sa albă imaculată, nu se potrivea cu ochii ei verzi, fascinanţi.

Cele două săptămâni petrecute departe, ascunse dorinţele lui Hawk.

Buzele roşii ale feţei se întinseră provocator.

— Este târziu, mă întrebam dacă mai vii.

Hawk îi explică motivul întârzierii, fără a da impresia că se scuză:

— Acum am sosit. N-ar trebui să-mi simţi lipsa; adoratul tău Chad este aici!

— Chad mă consideră foarte frumoasă.

Măcar o dată, cei doi fraţi erau de aceeaşi părere. Vara trecută, Hawk remarcase cum înflorise Carol. Fetița se transformase într-o femeie cu sânii rotunzi şi talia fină. Atunci, a doua zi după sosirea sa de la universitate, Carol îl provocase cu privirea, cu zâmbetul şi cu ţinuta ei. Hawk presupusese că ea se culcase deja cu bărbaţi, dar puţin îi păsa dacă era el primul sau nu. Navajo nu punea niciun preţ pe virginitate, contrar albilor. Carol i se destăinuise, vara trecută. Hawk o blestemase pe mama ei, Vera Rawlins, care umpluse capul feţei cu prostii, că sexul era un păcat, şi că unei fete, care nu aşteaptă până la măritiş, i se întâmplă numai nenorociri. Chiar şi acum Carol mai avea reţineri. Îl căuta numai când el era singur, iar în prezenta familiei, se arăta distantă. De altfel, Hawk nu se împotrivea, un Navajo nu-şi afişa în prezenta altora, relaţiile sale intime.

— Tu nu mă consideri frumoasă? repetă

Carol.

— Ştii bine că da, răspunse el, pe un ton oarecare.

— Ai putea fi mai entuziasmat, spuse ea, atinsă în demnitatea sa. Chad este.

Hawk luă un aer amuzat. Carol încerca să creeze o rivalitate între cei doi fraţi, ceea ce îi flata feminitatea.

— Nu voi intra în competiţie cu Chad, ca să-ţi câştig favorurile.

Rănită, Carol plecă de lângă el, şi flirtă exagerat toată seara cu fiul cel mare al familiei Faulkner. Când perechea se furişă în noapte, Hawk nu fu surprins. Aştepta să-i vină şi lui rândul.

Două zile mai târziu, plecă să facă înconjurul proprietăţii, îşi mâna calul la pas, până în vârful unei coline şi se opri aproape de moara de vânt. Descălecă şi se duse să verifice pompa de apă. Funcţiona normal.

Sprijinit cu spatele de cal, indianul contempla peisajul arid. Glasul pământului şi tainele sale ţâşneau din toate părţile, în arşiţa acestei după-amieze de vară. Cât vedeai cu ochii, totul era neclintit. Această asprime a naturii, îl emoţiona pe Hawk, făcând să vibreze coarda sensibilă în interiorul său.

Ochii lui de un albastru profund, străluceau de plăcere, pielea sa expusă la soare, căpătase o nuanţă arămie, pe pomeţi. Această familiaritate ancestrală cu pământul, era **o** moştenire din partea „Neamului”. Îl reconforta şi îl hrănea. Hawk ştia că un alb nu l-ar înţelege. Oamenii aparţineau pământului, dar pământul nu va aparţine niciodată oamenilor.

Percepu o mişcare, undeva într-o parte. Se întoarse şi zări un călăreţ care se apropia. Recunoscu imediat silueta subţire a lui Carol şi o aşteptă. Părul ei lung şi blond îi flutura pe spate până la talie.

La optsprezece ani, era deja o femeie

capabilă să trezească dorinţa unui bărbat. Ea trase iapa de frâu şi se opri la câţiva paşi de Hawk, îndreptându-se în şa pentru a-şi pune în evidenţă silueta. Zâmbi dulce, ca mierea. Hawk simţi nevoia să o sărute, dar se abţinu.

Era sigur, că va veni şi timpul când va fi a lui, iar acum îi mângâia cu privirea sânii care se ridicau liberi, sub ţesătura fină.

— În sfârşit, te-am găsiţi suspină tânăra fată.

— Dar ce, mă pierdusem?

Carol încreţi nasul provocator.

— Mama m-a trimis să-ți amintesc că avem invitaţi la masă, deseară. Trebuie să te întorci la timp, ca să faci duş şi să te schimbi. Nu vrea să întârzii.

— N-am uitat.

Hawk se apropie de iapă şi-i mângâie botul roz şi moale ca o catifea.

— Ai tendinţa să te rătăceşti, când pleci singur, călare. Hawk. Mă întreb ce te-o fi atrăgând.

Cu un gest larg, Hawk arătă orizontul.

— Indienii navajo cred că pământul este mama tuturor lucrurilor, a tot ce este necesar vieţii: apa, aerul şi soarele, care fac din corpul omenesc ceea ce este. În momentul morţii, ţărâna redevine ţărână, cenuşa redevine cenuşă, Carol! Peste două săptămâni plec în Est, dar va fi pentru ultima oară, apoi, voi reveni la primăvară şi voi rămâne aici pentru totdeauna.

— Este vorba de diploma ta?

Hawk o privi fix pe Carol. Dorinţa îi ridică sângele în obraji.

— Nu crezi că îți pierzi timpul?

— Studiul nu este timp pierdut, o corectă tânărul.

— Eşti sigur că John Buchanan îți va găsi de lucru? Chad se ocupă de afacerile lui, iar tu…

Hawk o întrerupse punând mâinile pe şoldurile tinerei fete. O săltă din şa şi o puse pe pământ. Pupilele ei verzi luceau deja.

— Crezi că John Buchanan ţţi va lăsa ţie

ferma?

Hawk respinsese această posibilitate, nu îl privea.

— Tatăl tău se ocupă foarte bine de fermă, Carol!

— Tatăl meu ar putea lucra pentru tine.

Hawk o studie pe tânăra fată ai cărei ochi străluceau de ambiţie.

— Întotdeauna ai visat să ajungi stăpâna acestui domeniu uriaş, nu-i aşa? Vrei chiar, s-o imiţi pe Katheryn; ți-ai însuşit şi manierele ei.

Cu capul aplecat într-o parte. Carol îl sfida pe Hawk într-o atitudine impertinentă şi defensivă, în acelaşi timp.

— Ah, da? Totuşi îmi aduc aminte că atunci când eram mică, o idolatrizai pe Katheryn. Noaptea te furişai s-o spionezi, ascuns în arbuşti, când ea cânta la pian.

— Mă urmăreai, deci? Sau voiai să-l zăreşti pe frumosul Chad?

— Eşti gelos?

— Nu am fost niciodată gelos pe Chad, spuse Hawk, apropiindu-se de Carol şi aproape atingându-o.

Ea îşi puse mâinile pe pieptul lui, pe cămaşa udă de transpiraţie.

— Trebuie să plec, spuse Carol. Am venit să-ţi transmit mesajul mamei.

Hawk zâmbi cu subînţeles.

— Este singurul motiv?

Pielea lui Carol degaja un miros de flori sălbatice, căci ea adoptase şi parfumul lui Katheryn.

— Bineînţeles!

Hawk îşi apropie buzele de gura tinerei fete, pe care ea l-o oferea, din instinct. Ea începu să tremure, încet, fără ca ea să-şi dea seama de nimic.

— Dacă ai venit numai să-mi transmiţi un mesaj, de ce ți-ai scos sutienul?

Ea îşi dădu capul pe spate. Ochii ei verzi se umplură de furie la vederea obiectului de dantelă

pe care Hawk îl balansa între degete. Hawk ştia, că fata era mânioasă, nu atât din cauza sutienului, cât datorită faptului că el îi descoperise planul. Lui Carol îi plăcea să lase impresia că emoţiile ei erau spontane. Şi totuşi, ea se simţea atrasă de el, în aceeaşi măsură ca şi el de ea.

— Îţi place să fii vânată ca un animal, nu-i aşa?

Hawk o prinse din nou în braţe. Ea se zbătu, dar buzele i se întredeschiseră.

— Opui rezistență de convenienţă, sau pentru a-ți mări plăcerea?

— Hawk încetează! Lasă-mă să plec, protestă ea furioasă.

Descumpănit, Hawk slăbi strânsoarea şi se îndepărtă.

— Bine.

Ea rămase consternată, nu voia deloc să fie eliberată.

— Ar trebui să-ți pui sutienul înainte să pleci. Mama ar putea să-ți pună întrebări.

— Du-te dracului, Hawk!

Îi smulse sutienul. Un hohot de râs ieşi din gâtul indianului. Ea încercă să-l lovească, dar el o prinse de mână.

— Bădărane!

— Provocatoareo!

Îi strivi gura cu buzele sale, împiedicând-o să mai spună ceva. Îi mistuia aceeaşi dorinţă. Hawk se lăsă sărutat, punând frâu dorinţei. O dorea pe Carol, dar nu voia să fie manevrat de ea, şi oricum, dacă ea lua iniţiativa, tot se va întâmpla. Nu se simţea nici vinovat, nici tulburat.

Şi navajo şi albii, măcar o dată, erau de acord. Sexul şi dorinţele erau lucruri naturale, ca şi viaţa şi moartea.

De altfel, Hawk trebuia să recunoască că trupul feţei îi provoca o mare bucurie. Ea îl mângâia părul şi faţa şi îi acoperea gura cu sărutări.

El o dădu puţin deoparte, ca să-şi descheie cămaşa.

— Am putea fi văzuţi, protestă Carol, într-un suflet.

Hawk nu răspunse; nu avea ce să răspundă. Îi trase bluza de-a lungul braţelor albe, apoi îşi scoase Stetsonul pe care îl agăţă de şa. Pe urmă, îşi scoase cămaşa şi o întinse pe iarbă, să nu se zgârie Carol. Ea stătea în picioare, cu pieptul gol, cuprinsă de frisoane. Hawk îi întinse mâna, ea ezită puţin, apoi îşi puse palma albă în mâinile arămii, care o traseră pe culcuşul improvizat. Hawk aşteptă puţin, devorând-o cu privirea.

— Nu crezi că am un corp frumos, Hawk?

Vocea ei nu mai era decât o răsuflare. Hawk se întinse lângă ea, sprijinit într-un cot.

— Ba da.

Mâna lui alunecă pe pântecul plat, urmări curba unui sân, îi pipăi sfârcul, descriind cercuri mici în jurul lui, ca să vadă cum se întăreşte. Când Carol gemu, mâna lui Hawk se ridică din nou spre părul ei blond.

— Părul tău este luminos ca soarele. Alesese

acest moment, ca să-i facă complimentul, pe care i-l refuzase la petrecerea dată în cinstea lui Chad. Este moale ca mătasea, iar ochii tăi au culoarea pietrei-femeie.

Indianul plecă capul şi mângâie cu buzele obrajii satinaţi ai feţei.

— Ce este o piatră-femeie? chicoti tânăra fată, intrigată de acest compliment neobişnuit.

— Cei din neamul navajo cred că lumea întreagă se împarte în masculin şi feminin. Hawk se întrerupse ca să-i sărute sânii, smulgându-i lui Carol un nou geamăt. În acelaşi timp mâna lui îi explora pântecele. Se opri la cureaua de la pantaloni.

— De exemplu, peruzelele sunt bărbaţi şi femei. Albastru închis este al principiului masculin, albastru deschis este al principiului feminin, ca şi albastrul ochilor tăi, Carol.

Cu abilitate, el trase fermoarul pantalonilor, şi o lăsă pe fată să-şi scoată veşmântul. Se sculă şi-şi scoase jeans-ul.

— Dumnezeule, ce aer sălbatic ai cu acest suspensor, exclamă Carol, tremurând de excitare. De ce porți așa ceva?

— Este mai comod decât un slip, explică Hawk ridicând din umeri.

— Când te văd așa, am impresia că sunt prizonieră. Indienii navajo mai răpesc femei albe? întrebă Carol cu o voce pe care curiozitatea o făcea mai stridentă.

Hawk era obişnuit cu aceste întrebări caraghioase; de fiecare dată când femeile îşi dădeau seama că el este metis, îi puneau tot felul de întrebări, înainte sau după ce se culcaseră cu el.

El dădu din cap afirmativ.

— Şi albe, şi mexicane, şi apache, oricare, numai să nu facă parte din trib. De aceea, neamul navajo sunt obligaţi, uneori să-şi fure viitoarea nevastă.

Hawk se strecură lângă ea cu supleţea unei feline.

— Şi dacă ea opune rezistentă?

Pe faţa feţei el citi plăcerea pe care o dă frica de pericol. Se întinse peste ea, ţintuind-o pe pământ cu toată greutatea lui.

— Eşti la fel ca celelalte, nu? Visezi şi tu la „frumosul sălbatic” care te va răpi.

Îşi puse mâinile pe braţele lui Carol, pe care aceasta le ţinea încrucişate deasupra capului. Tânăra fată fremăta, iar pupilele i se dilataseră.

— Asta dă mai mult gust faptului în sine, şi permite exprimarea fantasmelor sexuale care le bântuie, nu-i aşa?

Pentru Carol, aşa ceva era imposibil de admis, iar Hawk nici nu o dorea. Singurul lucru pe care îl dorea, erau buzele ei întredeschise, încet, îi desfăcu picioarele albe, cu genunchiul său. Trupul lui Carol se arcui de dorinţă. Murmura cuvinte de neînţeles.

Hawk rămase surprins de contrastul între pielea feţei, foarte albă, şi pielea sa arămie, dar nu se gândi prea mult, din cauza trupului care se

zvârcolea sub el, cerând un răspuns brutal. Unghiile feţei i se înfipseră în pielea de pe spate.

Când o auzi ţipând, el se lăsă pradă plăcerii care explodă în el. Rămase câteva clipe deasupra, apoi se întoarse într-o parte. Carol se cuibări la pietul lui, sărutându-l, parcă i-ar fi mulţumit în tăcere.

— Spune-mi că mă iubeşti, Hawk, îl imploră ea, răvăşită.

Ea avea buzele umflate de atâtea sărutări iar pielea ei ardea. Era cald. Plăcerea celor doi tineri fusese reciprocă. Cererea lui Carol îl amuză pe Hawk.

— Ce este dragostea? protestă el cu amabilitate. Neamul navajo nu crede în dragostea romantică, ca albii.

Aşa cum observase, acest cuvânt era folosit în cazuri foarte diferite. Dorinţa sexuală era considerată dragoste, a avea grijă de cineva era, de asemenea, o dovadă de dragoste; iubeai o culoare, o mâncare, o țară etc... De fiecare dată

când indianul ceruse explicaţii, i se răspunse că cineva ştie că iubeşte, atunci când iubeşte.

Hawk credea că este mai bine să aibă încredere în ceea ce vedea cu ochii lui, decât într-un sentiment vag.

Pentru el „dragostea romantică” era inaccesibilă, de neatins şi de neînţeles. Ajunse, deci, la concluzia că aceasta nu există, concepţia poporului său fiind mai realistă.

— Societatea navajo este întemeiată pe matriarhat, explică el lui Carol. Un bărbat nu are nimic, cu excepţia hainelor sale şi a şeii. Restul, pământul, casă, vitele, aparţin femeii sale. Pur şi simplu, el munceşte pentru ea.

— Mi se pare chiar plăcut, chicoti Carol ghemuindu-se lângă el.

Hawk observă umbrele lunguleţe ale soarelui care coborau şi se ridicau. Îşi puse slipul şi jeanşii.

Carol rămase întinsă pe cămaşa lui, întinzându-se ca o pisică sătulă, albă toată.

— Ai face bine să te îmbraci, o sfătui Hawk.

— Imediat, făcu ea, cu o privire neclară.

Capitolul 6

— Dă-mi cămaşa.

Hawk îşi trase fermoarul de la jeans şi se aplecă peste şoldul lui Carol să-şi ia cămaşa. În momentul în care puse genunchiul în pământ, simţi nişte trepidaţii: cai în galop. Se ridică imediat, scrutând orizontul. Plăcerea dragostei îi micşorase acuitatea simţurilor, care în altă situaţie, l-ar fi avertizat din timp despre sosirea călăreţilor.

— Îmbracă-te! Vine cineva!

— O! Dumnezeule! şopti Carol împleticindu-se, îşi trase pantalonii în grabă.

Chiar înainte de a vedea feţele cowboy-lor, indianul îi recunoscuse: Bill Short şi Luther Vileox. Călăreţul din frunte era Chad, iar lângă el, Tom Rawlins.

— O nu! Este tata, scânci Carol, luptându-se cu fermoarul pantalonilor.

Hawk îşi dădu seama că era imposibil să-l

minţi pe Rawlins, care văzuse destule, ca să nu-şi dea seama de ceea ce se întâmplase. Hawk îşi trase cămaşa pe braţe, dar nici nu încercă măcar s-o încheie. Carol era atât de tulburată, încât nu putea să-şi pună sutienul.

Călăreţii se opriră la câţiva paşi de tineri şi descălecară. Hawk îşi concentra atenţia asupra lui Rawlins. Expresia sa era înşelătoare şi Hawk nu subestimase niciodată, nici forța nici voinţa acestuia; era un tip tare. Dar Rawlins avea un punct slab: fiica sa. În ochii lui, ea nu era în stare să facă nimic rău.

Hawk îl respecta pe omul care acceptase povara educaţiei sale și care îl învăţase tot ceea ce ştia despre fermă. Rawlins fusese întotdeauna un om înţelegător, dar în acest moment, expresia sa dură şi rea lăsa să se înţeleagă că orice explicaţie era inutilă. Hawk îl întâmpină fără să clipească pe omul care înainta spre el, în spate, o auzi scâncind pe Carol.

— Ce se petrece aici? tună Rawlins. Ce i-ai

făcut fiicei mele?

Hawk, care se aştepta ta această izbucnire, rămase imperturbabil.

— Tom, eu…

Nu i se dădu nici posibilitatea să-şi termine fraza.

— Tată! Eu n-am vrut, urlă Carol cu o voce isterică, el m-a silit.

Înmărmurit de o asemenea acuzaţie, Hawk întoarse capul şi o ţintui cu privirea pe fată. Pe *faţa* ei roşie curgeau lacrimi de ruşine. Bretelele sutienului îi atârnau pe umeri, iar bluza şi-o ţinea la piept, pentru a-şi ascunde goliciunea. Ochii ei verzi implorau iertare.

— Te-am tratat ca pe un fiu, bastard împuțit! lătră Rawlins, şi tu îmi violezi fata?

Hawk n-avea cum să se eschiveze. Un pumn îl lovi în falcă, trântindu-l la pământ. O durere violentă îi invada craniul, scutură din cap, ca să împrăştie ceața ce-i invadase creierul, un ţipăt de femeie îi răsună în minte. Împleticindu-se, reuşi să

se ridice în genunchi şi cu toată vederea înceţoşată, o văzu pe Carol alergând spre Chad. Înainte de a putea să se ridice în picioare, un al doilea pumn îl întinse în praf. Se ridică în coate, dar vârful unei cizme se înfundă violent în coastele sale, rostogolindu-l la pământ.

Instinctiv, se rostogoli, ca să scape de atacatorul său şi se sculă. Se aruncă asupra lui Rawlins, care se repezea spre el, abătându-i direcţia pumnului. Se agăţă de mijlocul lui ca să-l facă să dea înapoi. Indianul era mai înalt şi mai puternic, ar fi putut să-l bată pe alb uşor, dar Rawlins nu cădea. Părea de o rezistentă ieşită din comun.

Hawk simţi cum alte mâini îl trag în spate. Crezu că un cowboy încerca să pună capăt luptei, dar când primi o nouă lovitură în stomac, înţelese că Bill Short şi Luther Wilcox veniseră în ajutorul lui Rawlins care îl toca cu pumnii, în timp ce pe el îl țineau cei doi. Soarele dispăru. Orbit, Hawk simţi cum i se înmoaie picioarele, dar cei doi

cowboy nu-l lăsară să cadă. Loviturile continuară să plouă asupra lui, cu toate că el era aproape inconştient. Trupul îl devenise moale, iar capul i se învârtea în direcția în care era lovit.

Umbrele îl invadară şi el atârna ca un obiect fără viață.

— Este terminat, şefule, grohăi Luther Vilcox, în dreapta lui.

— Treziți-l, porunci Rawlins, cu o voce plină de turbare.

Luther făcu apel la raţiune.

— Nu poți să-l omori, şefule. Dumnezeule, este… Omul ezită asupra cuvintelor, nedorind să facă legătura de rudenie între Chad şi indian.

În plus, Luther nu era convins că Rawlins avea dreptul să-i aplice o pedeapsă lui Hawk. În timpul verii, o văzuse de mai multe ori pe Carol în compania lui Hawk şi nu era sigur că Hawk era singurul vinovat. Apoi, trebuia ţinut cont de reacţia lui Faulkner, dacă „fiul” său era ucis.

Tăcerea care se lăsă, îl făcu pe Luther să

înţeleagă că fusese ascultat. Sentimentul răzbunării îl mai anima încă pe Rawlins, dar sclipirea ucigaşă din ochi dispăruse.

— Lasă-l Bill, porunci Luther, făcând semn cu capul.

Trupul lui Hawk căzu la pământ cu un zgomot înfundat. Rawlins se întoarse spre fiica sa, care ajutată de Chad, îşi puse bluza. Tânărul o ținea strâns, cu un aer protector şi reconfortant. Fața lui frumoasă căpătă un aspect sinistru, când se întoarse spre Rawlins.

Agăţată de cămaşa lui, Carol se smiorcăi.

— Nu mă lăsa, Chad!

— Aşteaptă-mă, porunci el, mă duc să-ți aduc calul.

Cum se îndepărtă tânărul. Tom Rawlins se apropie de fiica sa, care lăsă capul în jos, o şuviță blondă acoperindu-i fața. Când tatăl său îi puse mâna pe umăr, ea tresări şi se întoarse cu spatele. Umerii lui Rawlins se lăsară în jos, el îşi retrase mâna cu un sentiment de înfrângere.

Chad trecu peste trupul imobil al fratelui său vitreg, luă frâul iepei lui Carol şi o duse feţei. Căluţul lui Hawk ridică capul şi nechează, văzându-i pe călăreţi cum se îndepărtează la trap. Apoi aplecă capul asupra omului care zăcea la pământ. Cum acesta nu făcea nicio mişcare, calul începu să pască cu toată durerea pe care i-o provoca zăbala la fiecare gură de iarbă verde şi grasă pe care o lua.

Când Hawk îşi reveni, era frig şi pe cer stelele se aliniaseră ca la paradă. Totul era confuz în mintea lui. Tânărul nu înţelese imediat de ce era întins la pământ. Apoi, când încercă să se ridice, o durere ascuţită îi sfâşie măruntaiele, şi el căzu din nou, scoţând un țipăt. Trecură minute bune, până îşi limpezi gândurile şi înţelese, că are câteva coaste rupte.

Încercă din nou să se ridice, şi când reuşi, se împleticea ca un om beat. În cap parcă avea o tobă care îl împiedica să-şi pună ordine în gânduri. Fața îi era umflată, moale şi umedă, nasul deformat, iar

pleoapele umflate îi transformaseră ochii în două linii subţiri. Hawk tocmai îşi ducea mâna la gură, când auzi un zgomot. Încercă să localizeze zomotul şi îşi zări calul la câţiva paşi. Încercă să se ducă spre el, dar creierul său nu era în stare să transmită ordinul către picioare.

Totuşi, după un timp, reuşi să înainteze şi apucă cu greutate frâul. Calul se zbătu, înnebunit de mirosul sângelui. Hawk îi vorbi încet, în limba navajo şi calul se lăsă în sfârşit, prins. Hawk puse un picior în scară, îşi adună toate puterile ca să se salte în şa. Mâinile lui se agăţară cu disperare de creasta şeii, lăsând frâul, care căzu pe gâtul animalului.

Calul ştia drumul spre casă; porni drept în această direcţie. Doar instinctul îl făcu pe Hawk să se țină în şa, cramponat de creasta ei, cu picioarele strânse peste pântecele animalului.

Când, după un timp nedefinit, Hawk ieşi din ceaţa în care plutise, înţelese că se opriseră. Calul bătea pasul pe loc. Refuzând să înainteze. Hawk

văzu că au ajuns la padoc. Se clătină în şa, gata să cadă. Undeva, nu prea departe, auzi un cal apropiindu-se, dar durerea era prea mare pentru a acorda atenţie acestui zgomot.

— Hawk!

Această voce scrâşnită, nu putea fi decât a tatălui său.

— Am auzit că ai avut necazuri, şi am venit să văd ce ţi s-a întâmplat.

Hawk puse un picior pe pământ, dar îşi pierdu echilibrul în momentul în care cizma ieşi din scară. Apucându-se cu mâna de creasta şeii, se rostogoli într-o parte, dar se opri din fericire, în crupa calului, sprijinindu-se de ea.

— Dumnezeule, Hawk!

Gâtul lui John Buchanan Faulkner părea că se rupe. Strigă:

— Frank, Pecho! Veniţi să-mi daţi o mână de ajutor.

— Nu!

Ţipătul lui Hawk sunase limpede. John

Buchanan se apropie de fiul său. O slăbiciune imensă îl copleşi pe Hawk; durerea îi sfâşia trupul, făcând să i se zbată tâmplele.

Reuşi să-l distingă pe tatăl său, şi spuse:

— Ai venit să vezi ce mi s-a întâmplat?

Din cauza buzelor umflate, fiecare cuvânt îi provoca durere. Continuă:

— Ți-a compromis cineva planurile? Ai uitat, din întâmplare, să-l previi pe Tom Rawlins că aveai să mă faci un om respectabil, în câţiva ani? Aş fi fost un ginere prezentabil.

Se mai apropiaseră şi alți cowboy, în afara celor chemaţi de Faulkner, dar lui Hawk puţin îl păsa că-l aud. Era total indiferent fată de cei din jur.

— N-aş fi crezut niciodată că… poți fi atât de răutăcios. Erau cuvinte spuse la întâmplare, tocmai pentru a evita alte întrebări jenante.

— La ce te aşteptai?

Tânărul îşi ascunse dezgustul. Durerea îi smulse un geamăt; coastele rupte îi învineţiseră

pieptul.

— Ar fi bine să te duci la un doctor, continuă John Buchanan, făcând un pas înainte.

— Nu!

Hawk se sprijini de calul său, până îl lăsă durerea.

— Este inutil să chem un doctor pentru un nas spart şi câteva coaste rupte. Sunt sigur că nu am nicio leziune internă.

Tânărul reuşi să se îndrepte şi să-l înfrunte pe tatăl său.

— John Buchanan Faulkner, mai demult, m-ai sfătuit să-mi urmez propria cale. N-am nevoie de tine. De Rawlins o să mă ocup singur. Voi acţiona singur, aşa cum am făcut întotdeauna.

Faulkner ezită, apoi păli în faţa hotărârii lui Hawk.

— Având în vedere cele întâmplate, ai face mai bine să te întorci la universitate, cât mai curând posibil.

Hawk schiţă un zâmbet, care semăna mai

mult cu o strâmbătură.

— Adică să fug? Aşa ar trebui să facă un navajo, nu-i aşa? Când lucrurile iau o întorsătură proastă, iar el este depăşit de evenimente, trebuie să dezerteze? Pun pariu că asta v-ar face plăcere, ție, lui Tom, lui Carol. Şi ați fi mulțumiți să nu mai revin niciodată. Ei bine, rămân!

Hawk lăsă această ultimă frază să plutească ameninţătoare în aer. În încheiere spuse:

— De acum înainte, eu îmi voi alege drumul, şi dacă asta nu îți este pe plac, John Buchanan, du-te dracului.

Hawk se îndepărtă păşind hotărât, atât cât îi permiteau muşchii îndureraţi. Plearea lui dădu naştere la şuşoteli printre cowboy, dar Faulkner îşi lăsă fiul să plece fără a manifesta vreo urmă de emoţie.

Luminile erau aprinse în casa familiei Rawlins, casă, care în lipsă de altceva mai bun, fusese căminul lui Hawk timp de unsprezece ani.

Se agăţă de balustradă, ca să poată urca treptele peronului. Trupul său molestat, avea nevoie de odihnă, dar mai avea ceva de făcut. Intrând în vestibul, tânărul Indian îşi zări chipul într-o oglindă. Era de nerecunoscut; semăna cu un monstru cu coamă neagră. Hawk întoarse spatele imaginii şi se îndreptă spre bucătărie, unde Tom Rawlins stătea la masă. Avansa până în pragul uşii.

— Am venit să-mi iau lucrurile, spuse el cu o voce neutră.

— Ia-le şi şterge-o!

Altă dată. Hawk ar fi tăcut, dar acum lucrurile se schimbaseră.

— Mă cunoşti Tom, şi ştii că nu ți-am violat fiica. M-ai tratat ca pe copilul tău, dar eram ultimul om pe care ți l-ai fi dorit ca ginere. Ți se întorcea stomacul pe dos, Tom, la gândul că fiica ta s-ar căsători cu un metis? Bastardul lui John Buchanan Faulkner?

Fața lui Tom deveni stacojie, dar se abținu de

la orice comentariu. Hawk ştia că marcase un punct. Înconjură masa şi se îndreptă spre camera lui. În acel moment, Vera Rawlins, apăru pe coridor, şi se opri brusc, la vederea indianului. Fără să-i lase timp să deschidă gura, Hawk se adresă ambilor soți:

— Nu sunt primul care se culcă cu fiica voastră, şi trebuie să mărturisesc că nici dacă ar fi fost fecioară, n-aş fi dat înapoi.

Cu aceste cuvinte se îndreptă spre camera lui. Susținându-şi coastele rupte, cu mâna dreaptă, se sprijini de uşă să-şi adune puterile, apoi se îndreptă spre pat, desfăcu pătura în care îşi adusese lucrurile când sosise aici, şi era încă un copil. O folosea pentru a doua oară. Goli sertarele de la comodă şi-şi puse hainele în mijlocul păturii întinse. Când termină, se mai uită o dată prin cameră, să vadă dacă nu a uitat nimic.

Auzi un zgomot slab pe coridor, apoi auzi clanţa învârtindu-se. Muşchii îi erau întinşi, în aşteptare, când uşa se deschise în tăcere. O

singură persoană ar fi putut să dorească să-l vadă: Carol.

— Hawk, îmi pare rău, şopti fata. Nu ştiu de ce am vorbit aşa. Eram… speriată. Trebuie să mă crezi; mama şi tata m-ar fi omorât, dacă aveau cea mai mică îndoială.

Hawk se întoarse spre ea. Carol holbă ochii, se dădu un pas înapoi şi-şi duse mâna la gură şi la stomac.

— Sunt respingător, nu-i aşa?

— Te rog, iartă-mă, murmură fata ocolindu-i privirea.

— Ca să te iert, trebuie să uit ceea ce s-a întâmplat.

Hawk înnodă capetele păturii.

— De ce nu alergi la Chad? El te va ierta.

Ridică pătura strânsă, şi trase aer în piept ca să-şi învingă durerea.

— Hawk?

Indianul întinse mâna dreaptă şi-i ridică o buclă blondă.

— Nu tot ce străluceşte, este aur!

Părăsi camera.

Drumul între casă şi dormitorul cowboy-lor i se păru nesfârşit, lui Hawk. Discuţiile încetară brusc, în momentul în care el deschise uşa, dar era prea obosit şi bătut ca să-i mai pese de privirile îndreptate spre el. Avu nevoie doar de o secundă să-şi facă patul şi se lungi cu băgare de seamă, fără a-şi mai scoate cizmele şi fără să se mai învelească. Adormi instantaneu.

Dormi 36 de ore, un somn profund şi reparator.

Când se trezi, sângele de pe față era spălat, iar coastele bandajate. Un castron cu supă aburea lângă el. Hawk descoperi, mai întâi o mână osoasă, apoi privirea îi urcă până la Luther Wilcox.

— Ce este? întrebă tânărul, cu o voce spartă.

Toți muşchii i se contractară de durere, când încercă să se mişte.

— Ai venit să-ți termini treaba murdară?

— Nu-i nimic.

Luther aşteptă până când Hawk luă castronul, şi îl informă, pe scurt, asupra situaţiei.

— Carol a plecat la Phoenix cu John Buchanan şi cu doamna Faulkner. Va rămâne acolo pentru un timp.

Cinci zile mai târziu, Hawk încărcat cu provizii, se îndrepta calare, spre canion. Rămase o lună întreaga la rudele mamei sale pentru a-şi reface forţele şi a-şi regăsi pofta de viață. Dar viaţa indienilor nu era potrivită pentru el.

Când s-a întors la ferma, nimeni nu-l întrebă unde a fost, şi nici nu-i contestă dreptul la un pat, în dormitorul cowboy-lor. Dimineaţa îi însoţea pe cei care mergeau cu vitele. Rawlins, nu-i dădea niciun ordin dar ochii îi ardeau de ură de fiecare dată când îl zărea pe Hawk.

Două luni după aceste evenimente. Hawk auzi că Chad şi Carol s-au căsătorit. Pentru el, acest fapt nu avea nicio importanţa. Şase luni mai târziu, Carol născu un băiat, căruia îi dădură

acelaşi nume cu al bunicului său: John Buchanan Faulkner.

Capitolul 7

Deasupra oraşului Phoenix, nori sumbri acoperiseră cerul, aruncând oraşul într-o obscuritate nefirească. Din când în când, fulgere galbene luminau străzile. Descărcările electrice strălucitoare, erau însoţite de tunete, care făceau să trosnească aerul şi să vibreze pământul. O perdea deasă de ploaie îngreuna circulaţia, blocând-o. Ştergătoarele Volkswagen-ului se agitau frenetic, măturând apa care şiroia pe parbriz. Lanna Marchall îşi descleştă degetele crispate de pe volan, relaxându-se puţin. Locuitorii Phoenix-ului îi vorbiseră despre aceste furtuni violente care se abăteau din senin peste oraş, dar nu le dăduse crezare. Totul era atât de secetos şi prăfuit, ars de o caniculă nemiloasă, încât i se păruse imposibil ca o asemenea cantitate de apă să cadă vreodată. Acum înţelegea. În jurul tinerei fete, circulaţia densă de la ora şase, se desfăşura lent. Fără a scăpa din ochi drumul şi intersecţiile

aglomerate, Lanna se aplecă să-şi desfacă şireturile de la pantofii din piele albă.

— Ah, ce bine este! suspină ea.

Circulaţia deveni şi mai lentă, obligând-o pe Lanna să frâneze. Parcurse deja şapte kilometri, mai avea încă trei, până să ajungă acasă, la ea. După felul în care înainta, mai avea nevoie de o jumătate de oră în plus.

Cu o figură resemnată, fata îşi trase părul pe spate şi îl prinse în coadă de cal. Avea părul de un negru cald, cu reflexe roşiatice. Un surâs discret îi arcui buzele pline. Când îşi scotea uniforma austeră de infirmieră, Lanna se simţea ca un fluture care ieşea din crisalida lui. Nu pentru că ţinuta albă i-ar fi ascuns formele; din contra, ea îi evidenţia linia rotundă a şoldurilor şi a pieptului şi fineţea taliei. Dar rămânea, oricum, o uniformă. Căldura şi ploaia făceau atmosfera din maşină greu de suportat. Dacă lăsa geamul în jos, intra ploaia. Lanna îşi descheie primii doi nasturi ai uniformei, care îi strivea sânii.

Pe dreapta, pe şosea, zări luminile din spate ale unui camion în pană. Când încetini pentru a trece pe lângă el, portiera din dreptul şoferului se deschise şi din camion coborî un bărbat solid. În lumina farurilor Volkswagen-ului, Lanna distinse o vesta de piele şi o pălărie stil Stetson, care acoperea un păr înspicat. Pe una din părţile laterale ale camionului inscripţia „Falcon International”[6] era pictată deasupra unei embleme care reprezenta pliscul ascuţit al păsării de pradă.

Cum depăşi vehiculul şi pe şoferul acestuia. Lanna aruncă o privire în oglinda retrovizoare şi văzu bărbatul mergând cu capul aplecat, ferindu-se de ploaie.

Ea nu ezită decât o clipă, apoi semnaliza şi opri. Fără să oprească şi motorul, coborî geamul. Necunoscutul, un bărbat între două vârste, ocoli maşina şi se apropie de portieră.

— Nu vreți să urcaţi? strigă Lanna în clipa în care tunetul bubui.

---

6 ***Falcon=şoim***

Bărbatul, puțin surprins, se aplecă pe geam. Picăturile de ploaie se scurgeau de pe borurile largi ale pălăriei sale. De sub sprâncenele cărunte, dese, o privire albastru deschis o studia cu interes pe tânăra femeie. Anii săpaseră cute adânci pe fața sa, ceea ce îi dădea un aer sever, dar Lannei nu-i fu teamă.

— Urcaţi, spuse ea surâzând.

Străinul ezită puţin, apoi deschise portiera.

— Mulţumesc.

Vocea lui răguşită se potrivea cu fizicul său aspru.

— Este un adevărat potop, iar dumneavoastră sunteţi ud până la piele, spuse ea, în timp ce omul se strecura în maşină.

Lanna apăsă pe accelerator şi intră din nou în şirul maşinilor care înaintau încet. Aruncă o privire bărbatului de lângă ea. Observă ridurile din colţul ochilor săi plini de tristeţe.

Conştient de faptul că este observat, el întoarse capul spre Lanna. Imediat, ea se

concentra asupra drumului măturat de ploaie.

— Părinţii dumitale nu te-au învăţat că nu e bine să iei necunoscuţi în maşină? Este periculos pentru o fată tânără.

Pe Lanna o amuză faptul că reproşul venea chiar din partea aceluia căruia îi făcuse acest serviciu.

— Ba da, mi-au atras atenţia asupra autostopiştilor şi a necunoscuţilor, dar în acelaşi timp, mi-au spus şi legenda bunului samaritean. Ce s-a întâmplat cu camionul dumitale?

— Cred că a intrat apă în delcou.

Lanna observă că se apropiau de o intersecţie.

— Dacă țin bine minte, la această intersecţie este un SERVICE, dar nu sunt sigură. Te-aş putea lăsa puţin mai departe, unde să găseşti pe cineva care să-ți remorcheze camionul.

Bărbatul îşi privi ceasul de pe mâna stângă.

— Într-un sfert de oră, ar trebui să fiu în fața unei clădiri în construcţie, la următoarea ieşire de

pe autostradă. Te-ar deranja dacă m-ai duce până acolo?

— Nu, deloc, este chiar în drumul meu.

Ea îl privi cu curiozitate pe străin: hainele sale, vârsta sa înaintată, faptul că trebuia să fie pe un şantier, după orele de program, o făcură să creadă că este vorba de un paznic de noapte.

— Nu o să aveţi prea multe probleme în noaptea asta, dacă va continua să plouă.

Surprins, omul îşi încreţi sprâncenele dese.

— De ce?

— Pe un timp ca acesta, muncitorii rămân să lucreze înăuntru, şi deci, nu mai scot materialele afară. Sarcina dumitale va fi mai uşoară, aşa cred.

Bărbatul surâse amuzat; înţelese că tânăra fată îl luase drept paznic de noapte.

— Da, va fi bine, fu el de acord. Lucraţi la un medic? întrebă el arătând spre uniforma albă.

— Da, la doctorul pediatru Fairchaild.

— La recepţie?

— Sunt infirmieră cu diplomă, îl corectă

Lanna.

— Spitalul din apropiere angajează mereu personal. Faci parte dintre ei?

— Deloc. Nu mai lucrez la spital.

— De ce? întrebă bărbatul, intrigat de tonul ei categoric.

— O infirmieră nu trebuie să se ataşeze de bolnavii săi şi, din păcate, eu sunt o fire prea sensibilă. Acum lucrez într-un cabinet, unde contactul cu pacienţii este mai redus.

— Regreţi spitalul?

— Uneori, munca în colectiv îmi lipseşte.

— Căsătorită?

Lanna simţi privirea omului fixată pe inelarul său, dar ea nu purta niciodată bijuterii la uniformă.

— Nu, nu sunt căsătorită, răspunse ea puţin tristă, încep să cred că taina căsătoriei nu este făcută pentru mine.

— N-aş crede; o femeie frumoasă ca dumneata, atrage bărbaţii.

— Am douăzeci şi cinci de ani, mi s-au făcut multe propuneri, dar niciuna de căsătorie, se confesă ea, cu un surâs ironic.

— După amărăciunea cu care o spui, cred că ai avut o experienţă nefericită.

Lanna izbucni în râs, impresionată de atâta perspicacitate şi de nota de intimitate pe care o lua conversaţia. Nu era oare un risc să discute despre viaţa sa intimă, gândi ea.

— Eşti un bun observator, remarcă ea.

— Este privilegiul vârstei, răspunse el. Ce s-a întâmplat? Te-a părăsit pentru alta?

— Într-un fel, admise infirmiera… Chiar dacă… cealaltă, era soţia lui. Timp de doi ani, am aşteptat să divorţeze, apoi am înţeles că n-o va face niciodată. De ce ar fi făcut-o? Avea tot ce-i trebuia, şi într-o parte şi în cealaltă.

Se lăsă o linişte apăsătoare. Lanna remarcă că străinul părea, mai degrabă, trist.

— Am spus ceva, ce nu trebuia? întrebă ea, încruntând din sprâncene.

— Poftim?

Omul tresări, surprins de această întrebare, dar îşi reveni imediat.

— Nu, de loc. Ieşirea din şosea este chiar aici. Altă dată acest loc era plin de cactuşi şi salvie; uite cum arată acum.

Lanna se făcu că nu observă că schimbase brusc subiectul conversaţiei.

— Eşti din Phoenix?

— Nu, din nordul Arizonei. Şi dumneata?

— Din Denver. Colorado.

Lanna se angajă pe o şosea laterală în urma unui şir de maşini, care deviaseră ca şi ea.

— De cât timp eşti aici, domnişoară…?

Lanna ezita; de fapt, îi făcuse atâtea confidente încât nu avea rost să-şi ascundă numele.

— Lanna Marchall. Locuiesc în Phoenix de şase luni.

— Şi, îți place?

— Este foarte cald.

— Un infern.

Omul râse; râsul lui avea acelaşi timbru răguşit ca şi vocea, dar era plăcut la auz.

— Îmi lipsesc munţii, zăpada şi copacii, mărturisi tânăra femeie.

Lanna opri, aşteptând să se elibereze intersecţia, ca să poată intra din nou pe şoseaua principală.

— Ţi-ai făcut prieteni, de când ai venit? întrebă el.

— Câţiva… puţini.

Lanna nu dorea să dea impresia unui om părăsit; era o fire expansivă şi nu prea complicată. Pur şi simplu, nu avusese timp să-şi facă cunoştinţe.

Şantierul apăru pe partea dreaptă.

— Lasă-mă aici, spuse omul arătând spre o remorcă.

În partea din spate a remorcii, la o fereastră mică, pătrată, strălucea o lumină. Pe uşă era scris cu vopsea: FALCON CONSTRUCTION COMPANY.

În fața uşii era parcat un Cadillac de culoare închisă. Lanna opri la colj.

— Ai ajuns, anunţă ea cu un surâs cald. Mi-a părut bine că am stat cu cineva de vorbă, drumul mi s-a părut mai scurt.

Omul puse mâna pe mânerul portierei, dar nu deschise imediat. Răspunse zâmbetului tinerei infirmiere; ochii lui albaştri nu mai erau trişti, pentru moment.

— Mulțumesc pentru ajutor, dar data viitoare, când vei mai întâlni un necunoscut pe drum, lasă pe altul să facă pe bunul samaritean.

— O să încerc, promise Lanna, iar dumneata o să te uzi până la piele.

El râse, răguşit.

— Dacă o să răcesc, ştiu cui să mă adresez, ca să mă facă bine.

Deschise portiera, şi ieşi în ploaie.

— Ai grijă de dumneata, spuse el, trântind portiera.

El făcu cu mâna un semn de rămas bun şi

fugi cu capul plecat spre remorcă. După ce el intră, Lanna demară.

Apoi, de fiecare dată când trecea prin fața şantierului, Lanna se gândea la paznicul de noapte. N-ar fi putut spune că e bătrân, cu toate că arăta cam de şaizeci de ani; avea o vitalitate şi o asprime, care o atrăgeau. Oricât de ciudat ar fi părut, acest străin o obseda. Îndepărtă acest gând, convinsă fiind că numai din cauza puținelor cunoştinţe pe care le avea la Phoenix, se gândea atât de des la el.

Adevărul era, că aerul morocănos al străinului îi amintea de tatăl ei, căruia îi simțea lipsa. Când avea unsprezece ani, Lanna îşi pierduse mama, iar tatăl îl fusese foarte apropiat, până când întâlnise o văduvă tânără, cu doi copii, de care se îndrăgostise. Lanna se bucurase pentru el, dar între tată şi fiică se crease o ruptură. Lanna se gândise că într-o zi va avea şi ea propria ei casă şi familie, dar după o aventură sentimentală,

dezastruoasă, nu se grăbi să mai încerce din nou. Preferă să se ocupe mai întâi de cariera ei şi se gândi chiar să urmeze cursurile serale, la universitate.

Lanna puse jos ligheanul cu rufe; sâmbăta dimineaţa era ziua rezervată spălatului. Privi apartamentul în care locuia: era mic şi cu puțină mobilă. Pentru moment, era tot ce îşi putea oferi. Era prima oară când locuia singură. Până acum locuise cu o colegă; singurătatea îi prindea bine, căci nu mai depindea de nimeni. Sentimentul de stabilitate era mai mare, având propria ei locuinţă.

Tocmai se gândea la acest lucru, aranjând prosoapele uscate pe etajera din baie, când auzi ciocănituri în uşă. Se grăbi să ajungă la uşa de la intrare, îndepărtându-şi o şuviţă rebelă de pe frunte. Prudența o făcu să pună lanțul de siguranţă, înainte să deschidă.

— Hello! spuse ea, surprinsă şi alarmată în acelaşi timp, recunoscându-l pe paznicul de

noapte, care stătea pe culoar.

— Bravo, văd că ai un lanț de siguranţă, observă omul surâzând.

— Ce faci aici?... Adică vreau să spun... sunt încântată să te revăd. Ai uitat ceva în maşină?

Nu găsise altceva mai bun să-l întrebe pentru a-şi justifica prezența lui la ea. Privirea îi alunecă pe statura înaltă. De data asta, paznicul purta o cămaşă albă şi pantaloni kaki. Lanna remarcă cizmele bine lustruite şi cureaua împodobită cu o peruzea. El ascundea ceva la spate. Ochii verzi ai Lannei se măriră de surpriză, când el îi întinse un buchet de trandafiri.

— Voiam să-ți mulţumesc, spuse el simplu.

— Sunt foarte frumoşi, spuse tânăra femeie, cu stângăcie, respirând parfumul. Cum dracu', mi-ai găsit adresa?

— În cartea de telefon, nu este decât o Lanna Marchall.

Era atât de simplu, că Lanna izbucni în râs. Pe neaşteptate, ea spuse:

— Nici nu îți cunosc numele!

El ezită o secundă.

— John Buchanan.

— Cu ce-ți pot fi de folos, John Buchanan?

Ea ezită să scoată lanţul, în ciuda trandafirilor primiţi.

— M-am gândit că am putea lua masa împreună. Îți place bucătăria mexicană? John Buchanan nu-i dădea nicio posibilitate să răspundă. Aici, aproape, este un restaurant mic; nu arată cine ştie ce, dar mâncarea este excelentă.

Ea încă mai ezita.

— Te aştept în maşina ta, dacă asta te poate linişti. Această propunere înlătură şi ultimele îndoieli ale tinerei femei.

— De acord, dă-mi zece minute, să mă schimb.

— Ce să fac cu florile? N-ar fi mai bine să le punem într-o vază? întrebă John, privind buchetul pe care îl mai ţinea încă în mână.

— Bineînţeles.

Lanna închise uşa, scoase lanțul, deschise din nou şi luă florile.

— Aşteaptă-mă aici. Nu va dura mult.

Restaurantul era mic şi puțin aglomerat, chiar dacă era ora prânzului. John o conduse pe însoțitoarea sa spre o masă din colț, şi se aşeză cu spatele la intrare. Aşa cum îi spusese, preparatele erau delicioase, iar Lanna gândea că prezenta noului său prieten îi dădea şi mai mare savoare. Avea un umor reconfortant.

Chelnerița trase farfuriile goale şi servi cafeaua. Lanna se lăsă pe spătarul capitonat.

— Vorbeşte-mi despre dumneata John, despre mine ştii totul.

— Ce ai vrea să ştii?

El zâmbi.

— Nu ştiu, spuse ea făcând un semn vag cu mâna, ceva, orice. Eşti căsătorit? Ai copii?

— Legitimi sau nelegitimi?

— Nu mai glumi şi răspunde corect, insistă

Lanna.

— Bine; sunt căsătorit, am doi fii şi un nepot, aproape un bărbat.

Scoase o fotografie din portofel şi o întinse Lannei.

— Greu de crezut că în curând va avea doisprezece ani.

Lanna remarcă asemănarea dintre bunic şi nepot; aceiaşi ochi albaştri. Îi înapoie fotografia.

— Oricine îşi dă seama că este nepotul dumitale. Nicio fetiţă?

— Am avut o fată, demult.

John puse fotografia la loc, în portofel, având un aer absent. Când ridică capul, în ochi i se citea o urmă de melancolie.

— Era un bebeluş, când a murit. Ar fi avut aproape vârsta dumitale; douăzeci şi trei de ani. Avea ochii negri şi părul de culoarea cedrului – ca dumneata. Dar, mai bine, vorbeşte-mi de părinţii dumitale. Unde locuiesc?

— Mama a murit, când aveam unsprezece

ani, iar tata s-a recăsătorit acum câţiva ani şi locuieşte în Colorado.

— Deci te-ai pricopsit cu o jnamă vitregă.

— Nu, Ann este o femeie minunată, mă primeşte întotdeauna cu mare plăcere şi-l face fericit pe tata.

— Dar nu-i vizitezi prea des, nu-i aşa?

— Au viaţa lor. Ann are trei copii, şi asta îi dă destul de lucru. Tata îi dedică mult timp soţiei sale şi nici nu-i place să scrie. N-aş vrea să-ți faci nicio idee greşită despre el. Tata mă iubeşte, dar acum are responsabilităţi noi.

— Înţeleg, o asigură John cu convingere. Un bărbat nu trebuie să aibă obligaţii speciale față de unul din membrii familiei.

— Vorbeşte-mi de soția ta, îl forță Lanna, nerăbdătoare să afle despre femeia, care avea fericirea să trăiască cu acest om fermecător.

— Eu şi Katheryn trăim sub acelaşi acoperiş. În afară de asta nu mai este mare lucru de spus. Ridică din umeri şi Lanna se întrebă dacă nu

cumva tristeţea din ochii lui se datora soției sale.

— Are preocupările ei: clubul, prietenele, recepţiile, care îi plac atât. Eu le am pe ale mele.

— Văd, murmură Lanna, stânjenită că pusese asemenea întrebări.

— Katheryn este o soție credincioasă şi o mamă bună. Am un respect nemărginit pentru ea şi nu pot să-i reproşez eşecul căsniciei noastre.

Lanna remarcă, cu amărăciune, că John nu spusese că îşi iubeşte soția. Luă o înghiţitură de cafea.

— Soția ta îmi pare un om remarcabil; aş vrea s-o cunosc într-o zi.

Această dorință spontană, îl crispă pe John.

— Nu cred că ar fi o idee bună, spuse el, Katheryn ar interpreta greşit relațiile noastre. Recunosc că în trecut i-am dat ocazia să fie geloasă, n-am pretins niciodată că sunt un sfânt, din contră…

Lanna preferă să renunţe la acest subiect, gândind că John nu ține să povestească amănunte

despre viața sa conjugală. Terminară cafeaua şi mai flecăriră puțin, apoi plecară spre locuinţa Lannei.

— Mulţumesc pentru dejun şi flori. Mi-au făcut mare plăcere.

— Plăcerea a fost de partea mea, spuse John. M-aş bucura, dacă ne-am mai vedea.

— Şi eu, răspunse Lanna.

Şi era sinceră: în această lume de oameni indiferenţi, ea tocmai descoperea un prieten.

În timp ce John traversa holul spre uşa de ieşire, vecina Lannei, o femeie de o vârstă neprecisă, ieşi din apartamentul său. Lanna îi zâmbi.

— Bună ziua, domnă Morgan.

— Mă bucur că te-ai întors. Lanna, suspină vecina. N-ai, din întâmplare, puțină scorţişoară? Părintele d'Art şi soţia sa vin la masă deseară şi am promis să le fac o prăjitură.

Lanna dădu din cap, râzând în sinea ei. Vecina era o ființă drăguţă, cu condiţia să nu fie

nevoie s-o suporți prea mult timp. Intră.

— Cred că am scorţişoară. Intră, mă duc s-o caut.

— M-ai salvat, spuse femeia brunetă, privind la umerii largi ai lui John, care se îndepărta pe coridor.

Ochii ei mici străluceau de curiozitate.

— Mai am multe de făcut până la sosirea musafirilor. Cine este domnul?

Doamna Morgan intră după Lanna în bucătărie.

— O rudă?

— Nu, un prieten.

Lanna luă borcanul cu mirodenii şi scoase un baton de scorţişoară.

— Poftim.

— Asta mă va scuti de un drum la băcănie. Aş fi putut să-i cer familiei Art, dar se uită la televizor. Este un meci de base-ball. Este un prieten?

— Nu genul de prieten pe care ţi-l închipui,

doamnă Morgan, explică răbdătoare tânăra femeie, ci un prieten adevărat.

— Cu ce se ocupă? Unde l-ai cunoscut? În zilele noastre, fetele trebuie să fie prudente.

— Este paznic de noapte pe un şantier, camionul lui se stricase ieri seară, iar eu l-am luat cu maşina mea.

— L-ai luat fără să-l cunoşti? Ar fi putut să te jefuiască, sau… şi mai rău. Eşti infirmiera *şi ar* trebui *să* ştii, că un bărbat rămâne bărbat, indiferent de vârstă.

— Suntem prieteni, asta-i tot, doamnă Morgan, insistă Lanna.

Când acestei femei îi intra ceva în cap, era nevoie de dinamită ca să o faci să renunţe, aşa că Lanna preferă să se întoarcă la subiectul iniţial.

— Plăcinta cu mere este slăbiciunea mea. Câtă scorţişoară pui?

Sylvia Morgan îl dădu reţeta, în timp ce Lanna o conducea în hol. Când rămase singură, Lanna dădu tristă din cap; păcat că vecina ei nu

înţelegea! Între ea şi John exista o afinitate, care nu se baza pe o atracţie sexuală. Era ceva grozav, iar Lanna nu-i va permite doamnei Morgan să-i distrugă prietenia, cu aluziile ei perfide.

Capitolul 8

Cu fiecare întâlnire, prietenia între John şi Lanna creştea, în timpul săptămânii, John veni de două ori şi o duse la restaurant, apoi Lanna îl conduse la şantier. Apoi, luară obiceiul să mănânce acasă la Lanna, care pregătea masa.

Câteodată, John venea sâmbăta după-amiază: atunci, se uitau la televizor, sau flecăreau. Niciodată John nu mai aborda subiectul „familie” şi Lanna se gândi că el avea o căsnicie nefericită.

Toată vara Lanna lucră la doctorul pediatru, şi avu ocazia să-şi facă noi cunoştinţe. Din fericire, prietenia cu John, o făcu să nu se simtă prea singură şi nici să se lanseze în aventuri cu necunoscuţii. În ultima săptămână a lui august, John îi propuse să se ducă să viziteze „Muzeul de Antropologie”, specializat în arta primitivă a triburilor indiene din Sud-Vest.

Intrând în galeria „Kachinas” Lanna şopti:

— N-am înţeles niciodată, de ce în muzee

este atâta liniște. Aici toată lumea vorbește încet.

— S-ar putea, şuieră John cât se poate de serios, ca oamenii să se teamă că ar putea trezi spiritele.

Lanna îl privi scrutător. Dar el era deja adâncit în contemplarea obiectelor expuse. Se simţi privit şi atunci îi explică:

— Iată una din cele mai prestigioase colecţii de „Kachinas” ale triburilor Hopi şi Zuni.

Lanna se apropie ca să admire expoziţia de figurine sculptate în lemn şi încrustate cu pene, scoici, spini de cactus, sfărâmături de os şi peruzele. Erau de toate mărimile, formele, unele mai caraghioase decât altele, cu ochi enormi, cu capete rotunde, cu ciocuri lungi, dinţi ascuțiți. Forme misterioase şi de coşmar.

— Sunt idoli care reprezintă pe Dumnezeul indienilor? şopti Lanna.

— Sunt păpuşi, nu idoli, o corectă John cu un zâmbet amuzat, aceste păpuşi neavând, însă, nimic comun cu păpuşile pe care le cunoscuse

Lanna, în copilărie”. Kachinas” sunt imagini ale zeilor. Mai exact, ele simbolizează forţele naturii. John îi arătă măştile, una după alta.

— Sunt fascinante, mărturisi Lanna, puţin speriată. La ce sunt bune? Oricum, nu sunt jucării.

— Ba da, într-o oarecare măsură, sunt jucării. Copiilor li se dau aceste” Kachinas”, dar nu ca să se joace, ci ca să înveţe să le cunoască. Cuvântul” Kachinas” creează confuzii, pentru că se referă la o păpuşă lipsită de putere. În timpul ceremoniilor, dansatorii care poartă costume asemănătoare păpuşilor se numesc, de asemenea „Kachinas”.

Aceste explicaţii sunau ciudat în urechile Lannei, care se simţea şi atrasă şi speriată. În acelaşi timp, John îşi continuă comentariul:

— Între şapte şi treisprezece ani, băieţii navajo participă la o inițiere numită” Yelbichal”. Copiii îmbrăcați doar în pânză, de la mijloc în jos, cu capul acoperit cu o pătură, sunt conduşi, de cu noapte, în fața unui foc, unde nu au voie să privească” zeii”. Lanna îşi imagina scena: noaptea

neagră, flăcările care se ridicau spre cer, şi o duzină de adolescenţi acoperiţi cu o pânză, aşteptând înfricoşaţi cu trupurile arămii luminate de flăcările focului.

— Fiecare copil este condus, separat, în fața divinităţii feminine a grâului, ca să aibă un curaj divin. O persoană care poartă o mască neagră, îi biciuieşte cu trestii, scoţând strigăte ascuţite.

Lanna începu să tremure, imaginându-şi spaima unui copil biciuit de un om pe care nu-l poate vedea şi din partea căruia aude doar urlete.

— La sfârşitul ceremoniei, „Kachinas” îşi scot măştile, dezvăluindu-şi identitatea în fața copilului. Adesea, este vorba de unchiul băiatului, de vărul lui, sau de cineva cunoscut. Apoi, iniţiatul ia un sac de polen oferit de vrăjitor şi îl împrăştie peste măştile folosite şi peste oamenii care le-au purtat.

John se întrerupse, cu privirea pierdută:

— Psihologic, ritualul este interesant: dezvăluindu-şi identitatea. „Kachinas”

demonstrează copiilor că nu sunt zei ci fiinţe omeneşti. Este o manieră simbolică de a *arăta* că supranaturalul există în om, sub forma binelui şi răului.

Această explicaţie o făcu pe Lanna să înţeleagă mai bine o ceremonie, care mai înainte i se părea inumană. Era impresionată de cunoştinţele însoţitorului său.

— Ai asistat deja la vreo iniţiere? întrebă ea.

— Nu, răspunse el, este interzis albilor.

— Totuşi ştii foarte multe.

— Nu uita că am trăit lângă o rezervaţie Navajo, un popor unic.

— Îi admiri mult pe Navajo.

— Da, şi albii sunt singurii din lume care au nimicit alţi oameni pentru a le lua pământul. Ca american, mă întreb: ce se va întâmpla? De ce îi exterminăm, sub pretextul că nu le înţelegem modul de viaţă? Sistemul indian şi sistemul occidental sunt incompatibile. De exemplu, indianul nu consideră pământul proprietatea sa;

albul îl şi îngrădeşte pe al lui.

— Da, cred că indienii au respect pentru pământ. Totuşi, şi noi dorim să ni-l apărăm pe al nostru.

— În fine, există o tendinţă de întoarcere la pământ, la o viață primitivă, cu care nu sunt de acord.

— Omenirea progresează revenind la trecut, insistă John. Chiar Navajo cred că „Drumul vieţii” este unic. Nu poți merge decât înainte.

John şi Lanna se apropiau de ieşirea din muzeu. John împinse uşa, vizitatorii ieşeau în tăcere. Când ajunseră la parcarea unde era maşina Lannei, o mână se agăţă de braţul tinerei fete. Ea se întoarse repede şi întâlnii ochii roşii, aburiţi de alcool, ai unui indian. Purta o pană albastră în părul cărunt. Încâlcit.

— Boabe de cedru, îngână el cu o voce cleioasă, întinzând lui John un colier. Cumpărați-l pentru doamna. Un dolar.

Lanna se dădu înapoi, evitând respiraţia

îmbâcsită a omului. Efortul acestuia de a rămâne în picioare făcea spectacolul şi mai dezolant.

— Nu mulţumesc, refuză John.

— Nu scump, o jumătate de dolar. Insistă indianul, împingând podoaba, artizanat autentic.

— Nu, repetă John.

Clătinându-se, indianul făcea eforturi să-l identifice pe John.

— Eu te cunoaset! făcu el.

— Te recunosc şi eu; Bobby-căinele.

— „Ochi-care-râd”! exclamă indianul, soţul lui „Salvie-Albă”.

El continuă într-o limbă de neînțeles, formată din sunete guturale. John răspunse în acelaşi dialect. Conversaţia dură câteva minute, apoi John ridică mâna, cerând linişte.

— Vorbeşti cu asprime, Bobby-Câinele.

— Mai bine te-ai duce acasă, replică John, luând mâna indianului într-ale sale.

— Care casă?

Ochii injectaţi ai omului se umplură de

lacrimi.

— Ai grijă de tine, îl spuse John retrăgându-şi mâinile.

Lanna zări o bancnotă în palma lui Bobby-Câinele şi înţelese că prietenul ei îi dăduse banii. John o prinse pe Lanna de cot şi se îndepărtară.

— Aşa se întâmplă mereu, bâigui John, indienii sfârşesc prin a deveni alcoolici, vânzând fleacuri pe stradă.

— Înţeleg ce vrei să spui, suspină Lanna, şi este şi mai rău pentru tine, care îi cunoşti.

— Da, Bobby-Câinele este simbolul decăderii neamului navajo. De treizeci de ani lucrează ca figurant în filmele western, la Hollywood. A părăsit „calea” fraţilor săi, ca să adopte sistemul albilor şi…

— Când n-a mai avut succes, ghici Lanna, s-a trezit fără nimic.

— Exact, este o problemă generală: abandonându-şi credinţa tradiţională, indianul nu a înlocuit-o cu nimic. El a văzut în obiceiurile

albilor o oarecare libertate, şi a înlăturat valorile sale morale. Astfel, el nu mai are niciun sprijin în existența sa.

Ajungând lângă maşină, Lanna îl întrebă:

— Salvie-Albă este numele navajo al soției tale?

— Da.

Răspunsul scurt, nu putu să-i ascundă slăbiciunea. Mâinile lui John Buchanan tremurau, când deschise portiera.

— Totul este în regulă John? întrebă Lanna.

Aproape o împinse pe scaun.

— Foarte bine, o asigură el, închizând portiera.

Se aşeză la volan; transpira din abundentă. Îşi băgă mâna în buzunar, scoase o cutie şi luă o pilulă.

— Inima?

— Totul este în regulă, repetă John, lăsându-se pe spătarul scaunului. Închise ochii.

Împinsă de instinctul profesional, Lanna îi luă

pulsul.

— Odihneşte-te puţin.

— Am iubit-o atât de mult, atât de mult! strigă John.

— Bineînţeles că ai iubit-o, aprobă Lanna cu o voce liniştitoare.

Totuşi, era surprinsă, deoarece tot timpul avusese impresia că John nu îşi iubea soția. Era clar că el vorbea despre trecut, care îl mai bulversa şi acum. Tânăra consideră că este mai bine să schimbe subiectul.

După câteva momente John îşi reveni.

— Ştii Lanna? tu eşti singura persoană preocupată de inima mea. Şi asta, numai pentru că suntem prieteni. Este un lucru rar.

— Sunt sigură că şi familia ta este neliniştită, replică Lanna; soția ta, fiii tăi…

— Crezi? Mi-aş dori-o. Ne vedm joi, dacă nu ai alt program.

— Nu, nu am. Joi este foarte bine.

Joi seara, Lanna pregătea masa, la ea acasă. John era bine dispus; în timpul mesei, râse, glumise, ca şi când ar fi uitat de confidentele pe care i le făcuse sâmbătă.

Când Lanna se ridică să strângă masa, John îi propuse:

— Vrei să te ajut?

— Nu. Mă descurc singură. Strânse farfuriile şi fata de masă.

— Stai întins şi citeşte-ți ziarul.

Lanna îşi plecă ochii spre ceaşca goală.

— Mai vrei cafea? Ce-ai zice de un ceai de sassafras[7]?

John privi pe deasupra ziarului.

— De sassafras? întrebă el.

— Da, de sassafras; este o băutură minunată, insistă ea, amuzată de mirarea lui, este un întăritor.

— Iar tu eşti o infirmieră cu diplomă! o tachina John, amabil.

---

7 ***sassafras: plantă din familia dafinului***

— Avem şi noi reţetele noastre miraculoase.

— Bine, de sassafras să fie, spuse John şi îşi reluă lectura.

Îndreptându-se spre bucătărie, Lanna trecu prin spatele fotoliului lui John şi-şi aruncă privirea pe articolul de fond al ziarului.

— Te interesează ceva? întrebă John, privind-o pieziş.

— Articolul despre Faulkner şi procesul lui cu spitalul. Doctorul Fairchild îmi vorbea ieri despre asta, la telefon.

Lanna se aplecă să citească tot paragraful.

— John, dar tu lucrezi la Compania Faulkner!

— Da, dar nu văd ce rost au întrebările astea. Ancheta s-a făcut în prezenţa tuturor membrilor spitalului. Totul este absolut legal.

— Ai dreptate, recunoscu Lanna, dar cred că afacerea este totuşi dubioasă.

— Numai pentru suspicioşi.

Lanna ridică din umeri, nu putea înţelege încrederea necondiţionată pe care John o acorda

patronului său.

— Din câte am auzit vorbindu-se, Faulkner a făcut presiuni în oraş. A devenit un personaj legendar în Phoenix. Se povestesc multe pe această temă; cum cumpără terenuri pe nimic, şi le revinde mai scump, cu o sută sau două la sută. Îi ruinează pe micii proprietari.

John îşi dădu capul pe spate, izbucnind în râs:

— Nu a înşelat niciodată pe nimeni. Plăteşte doar preţul cerut şi aşteaptă momentul favorabil pentru a revinde în profit.

— Crezi că nu trişează, ca să câştige! Eu nu-l văd aşa. Cred că unele persoane sunt născute sub o stea norocoasă, iar John Buchanan Faulkner face parte dintre aceştia.

— Nu sunt aşa de sigur de asta, se strâmbă John: eu am auzit că este un om singur.

— Poate că ai dreptate, dar când mă întâlnesc cu un Cadillac nu pot să-i compătimesc pe cei dinăuntru.

John împături ziarul şi se ridică, îndreptându-se spre bucătărie. În trecere, zări nişte bucăți de tapet pe bar.

— Ce-i cu astea? Vrei să schimbi decoraţia interioară?

— Da, vreau să pun tapet nou în baie şi mi-am oferit acest cadou de ziua mea.

John se uită repede la tapet.

— Când este ziua ta? Nu mi-ai spus nimic.

— Vinerea viitoare. Încă n-am uitat, dar în curând va trebui să mă fac că uit; împlinesc douăzeci şi şase de ani.

— De abia când vei avea vârsta mea, poți să te faci că uiţi. Cum îți sărbătoreşti ziua de naştere?

— Primesc orice propunere. Vrei să vii la masă? propuse Lanna.

— Am o idee mai bună: mergem la restaurant.

Capitolul 9

— Faţă de masă din dantelă, lumânări, şampanie. Nu mă aşteptam la un asemenea lux, John.

Flăcările tremurătoare făceau să strălucească părul castaniu al Lannei şi să scânteieze pieptenii aurii, prinşi la tâmple. Ea ridică paharul, pe care maître d hotel tocmai îl umpluse cu vin spumos şi îl ridică spre însoţitorul său.

— Mulţumesc.

— Este o seară deosebită. Îi aminti el cu o voce gravă, doar sărbătorim ziua ta.

Lanna bău o înghiţitură de şampanie, bulele de aer uşoare o înţepară în nas, făcând-o să râdă.

— Ar fi groaznic, dacă aş strănuta!

— Şi de prost gust.

John plesni din limbă a dezaprobare.

— Sunt sigură că „maître” m-ar trata cu dispreţ, chicoti Lanna privindu-l pe omuleţul care

conducea o pereche la masă.

— N-ar îndrăzni, aş fi în stare să-l distrug dacă ne strică seara, ameninţă John.

Lanna puse paharul pe masă, mângâind piciorul fragil. Lichidul spumos avea aceeaşi culoare cu rochia feţei, făcută dintr-un material uşor, care i se mula pe forme.

— Mă simt ca şampania asta, declară ea. Acest local, puţin frecventat, este mai plăcut decât un restaurant plin; este elegant şi intim.

— De ce crezi că l-am ales? Aici îmi aduc prietenele. John râse, aplecându-se spre însoțitoarea sa.

— Toți bărbaţii din această sală mă invidiază (ochii lui străluceau cu răutate) şi se întreabă dacă eşti nepoata sau amanta mea. Nu le auzi pe doamne întrebându-se „Ce face acest bătrân dezgustător, cu o femeie atât de atrăgătoare”?

Părul cărunt al lui John, des şi ondulat, lucea în lumina lumânărilor. Purta un costum şi cravată şi se simţea în largul lui.

— Eşti foarte elegant în seara asta, John. De fapt, te văd prima oară îmbrăcat astfel. Întotdeauna eşti în ţinută de lucru.

— N-am fost paznic de noapte toată viaţa mea, răspunse el, cam brusc.

— De ce nu ne servesc mai repede? n-aş vrea să ajungi târziu la şantier.

John se înţepeni în scaun.

— Nu ți-am spus oare? În seara asta nu lucrez, aşa că nu e cazul să ne grăbim.

— Nu mi-ai spus, replică Lanna gânditoare.

Privirea lui John deveni mai pătrunzătoare.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, mă gândeam.

— La ce?

— Mă gândeam la familia ta, că nu eşti cu ea în seara asta. Nu mi-ai vorbit niciodată de fiii tăi, nici măcar nu le cunosc numele! Locuiesc în Phoenix?

— Doar cel mare. Ştii, este greu să-ţi judeci propriii copii. Cel mic este de o inteligenţă

remarcabilă, foarte capabil, dar parcă nu are niciun fel de ambiţie. Cel mare îmi seamănă din foarte multe puncte de vedere, cred. Nu ştiu dacă ţi-am mărturisit, dar până acum nu am mai avut ca prieten o femeie.

— Nici eu, declară Lanna, sesizând că şi de data asta, John evitase să vorbească despre familia sa.

— Această seară cu tine mi-a dăruit atâta fericire, cât n-am avut în toată viaţa.

Această confidenţa, aduse lacrimi în ochii tinerei femei. John ridică paharul.

— Ajunge cu sentimentalismul, să mâncăm, să bem şi să ne distrăm. La mulţi ani, Lanna!

Toate trei urările se împliniră. Paharul Lannei nu rămase gol niciun moment, John umplându-l mereu, cu toate protestele tinerei femei. S-a servit friptură suculentă, garnisită cu sparanghel şi cartofi copţi, stropiţi cu unt topit. Meniul fu încoronat de un tort cu adevărat festiv, cu douăzeci şi şase de lumânări. Dar cel mai plăcut

lucru a fost conversaţia amicală.

Uşor ameţită, Lanna ezită să coboare din maşină când John opri în faţa blocului. Făcu un efort să se întoarcă spre însoţitorul ei şi să-l întrebe:

— Vrei să vii la o cafea, în casă?

El ezită înainte de a accepta.

— Bineînţeles.

Dar Lanna remarcase nota de oboseală din vocea lui.

— Eşti obosit?

— Sunt prea bătrân pentru a mai rezista la o petrecere, glumi el, ieşind din maşină.

La rândul ei. Lanna coborî din maşină, dar se împletici puţin. Aerul rece o făcu să ameţească şi se sprijini de John, care o prinse de braţ.

— Ei bine, m-am îmbătat puţin, mărturisi ea surâzând.

— Amuzat, el o conduse spre uşa de la intrare.

Pe palier, Lanna se opri şi scormoni în

poşetă, căutând cheile.

— Lasă-mă pe mine, propuse, văzând-o cum pipăie broasca.

— Cu plăcere.

Ea îl întinse cheia şi se sprijini de perete în timp ce el descuia. În partea opusă a culoarului, se deschise o uşă şi doamna Morgan traversă holul. Lanna aşteptă ca aceasta să intre în spălătorie. Syvia Morgan se mai întoarse o dată la colțul culoarului.

— E curioasă să vadă dacă intri la mine, îi explică Lanna păşind prima în vestibul. Este convinsă că eşti amantul meu.

John începu să râdă, dar râsul lui era lipsit de veselie.

— Nu sunt surprins, este concluzia pe care ar trage-o oricine ne vede împreună.

El traversă camera şi se trânti pe scaunul din fața mesei.

— Oasele mele bătrâne mă lasă.

— O să încălzesc, repede, puţină apă,

promise Lanna dispărând în bucătărie. Nu se ținea bine pe tocuri şi îşi scoase pantofii. Gresia rece îi produse o senzaţie plăcută pe tălpile goale. Umplu o sticlă cu apă şi o puse pe plită.

— Ştii că am comandat tapetul pentru baie? îi spuse lui John, deschizând bufetul. Mi-l aduc sâmbăta viitoare. Mă ajuți să-l pun sâmbătă?

Se auzi ceva căzând.

— John?

Lanna se întoarse şi privi pe deasupra barului. Scaunul lui John era gol. Zări un trup întins pe jos.

— Dumnezeule, murmură ea.

Anii de practică profesională o făceau să nu se panicheze. Se repezi la prietenul ei şi reuşi să-l întoarcă pe spate, imediat, îi deznodă cravata şi-i deschise cămaşa la gât, ca el să poată respira mai uşor. Îi luă pulsul. Din întâmplare, zări cutia cu pilule al cărei conţinut era împrăştiat pe jos. Îl lăsă inconştient şi se repezi la telefon, formând numărul Salvării. Vocea ei era clară, dar fermă,

când îşi dădu numele şi adresa, cerând o ambulanță şi precizând că este vorba de o criză de inimă.

Liniştită că salvarea va veni, se întoarse la John, pradă gândurilor de tot felul. Instinctul profesional o făcu să se concentreze asupra bolnavului, pândind sirenele salvării. Dar în sine, se acuza că nu fusese capabilă să-şi dea seama de semnele prevestitoare ale bolii prietenului ei. Probabil că John se prefăcuse, ca să nu-i strice aniversarea. Trecură secole, până când Lanna auzi sirena ambulanței. Se auziră portierele trântindu-se, paşi grăbiţi pe coridor. În sfârşit se auziră bătăi în uşă. Lanna strigă:

— Este deschis, grăbiți-vă!

Infirmierii în halate albe se năpustiră înăuntru, aducând cele necesare reanimării. O dădură deoparte pe Lanna. Un bărbat punea deja întrebări.

— Faceţi parte din familie?

— Nu, este un prieten.

Lanna se sprijini de masă, clătinându-se.

— Numele lui?

— John Buchanan.

— Vârsta?

Ea avu un lapsus, dar îşi reveni imediat.

— Şaizeci şi trei de ani.

— A mai avut probleme cu inima? Lua medicamente?

— Da, pilulele astea care s-au răsturnat; posologia este indicată pe spate.

Infirmierul întoarse cutia.

— A luat din ele?

— Nu ştiu, eram dincolo când a căzut.

Al doilea infirmier interveni:

— Cred că putem să-l luăm.

— Vă rog, aş putea să-l însoţesc? întrebă Lanna.

— Bineînţeles, răspunseră cei doi, punând trupul nemişcat pe un cărucior.

Lanna intră grăbită în bucătărie să-şi ia pantofii, să stingă gazul şi să-şi ia poşeta.

Căruciorul traversa holul sub ochii holbaţi ai doamnei Morgan.

— Ce s-a întâmplat? Un atac? strigă ea Lannei, care răspunse mergând preocupată în urma brancardierilor.

— Mă aşteptam la aşa ceva, un bărbat de vârsta asta!

Lanna preferă să nu dea atenţie acestor insinuări şi se înghesui în partea din spate a ambulanţei. Portierele fură închise şi maşina demară în urletele sirenei, cu girofarul aprins.

Sosirea în regim de urgenţă la spital era o scenă familiară pentru Lanna, dar acum totul avea un aspect straniu: infirmieri şi internişti, în faţa uşii, aşteptând căruciorul pe culoar, ordinele şoptite de o persoană autoritară şi calmă, mirosul dezinfectantelor şi a antisepticelor. Lanna avea impresia că trăieşte un coşmar.

— Avem nevoie de câteva informaţii, domnişoară.

O femeie îmbrăcată în alb, cu o bonetă pusă

peste părul încărunţit, îi interzise să treacă, reţinând-o de braţ. Lanna urmări cu ochii căruciorul până când acesta dispăru dincolo de uşile batante.

— Da, bineînţeles!

O urmă pe femeie în biroul mic al camerei de gardă, unde se aşeză pe un scaun incomod. Lanna repetă ceea ce spusese şi infirmierului.

Începură întrebările:

— Ştiţi unde locuieşte domnul Buchanan? Adresa lui?

— Nu.

— Numărul de telefon.

Lanna suspină şi îşi trecu degetele prin păr.

— Staţi, John lucrează la societatea Faulkner. Este paznic de noapte.

— Vedeţi, ştiţi câte ceva din toate, spuse infirmiera cu un zâmbet încurajator.

Pe coridor era o activitate intensă: cuvintele şoptite cu voce gravă făceau ca neliniştea Lannei să crească. O altă infirmieră năvăli în birou, cu

lucrurile lui John în mână.

— Este John Buchanan Faulkner!

Numele o plesni pe Lanna ca o palmă. Ea protestă.

— Trebuie să fie o greşeală.

Femeia se întoarse, ca şi când ar fi văzut-o pentru prima oară, fixând-o cu o privire care nu admitea o asemenea absurditate. Infirmiera din camera de gardă o prezentă pe Lanna.

— Domnişoara Marchall era cu victima când a survenit atacul.

— Este John Buchanan, repetă tânăra femeie, îl cunosc de două luni, este paznic de noapte. Nu înţeleg de unde aveţi această informafie.

— Din portofelul lui, domnişoară Marchall. M-am uitat în el, căutând reţeta şi am găsit actele lui de identitate.

Privirea femeii în alb alunecă peste obrazul frumos al Lannei şi peste rochia de culoarea chihlimbarului, care i se mula pe corp.

— Înţeleg că aveţi motivele dumneavoastră,

ca să-i ascundeţi identitatea.

Obrajii Lannei deveniseră stacojii şi protestă:

— Vă înşelaţi, doamnă. Când l-am cunoscut, se numea John Buchanan. Este numele pe care vi l-am şi comunicat.

Infirmiera zâmbi înţepat, şi nu răspunse direct la această declaraţie.

— Dacă nu vă deranjează, luaţi loc în sala de aşteptare şi vă voi anunţa când vor apare modificări în starea domnului Faulkner.

— Mulţumesc.

Lanna se scula. Înţelegând că prezenţa ei nu mai era necesară. Reveni în sala goală, de lângă serviciul de urgentă, şi începu aşteptarea.

Capitolul 10

Cu umerii căzuţi, Lanna şedea pe un scaun de plastic. În mâini strângea o ceaşcă de cafea rece pe care i-o aduseseră cu o oră înainte. Se îndreptă şi îşi trecu mâna prin părul des castaniu, suspinând. Apoi, din ochi, îi adresă infirmierei de gardă, o întrebare mută. Femeia dădu din cap: nimic nou, starea lui John nu se schimbase. John sau domnul Faulkner, nu asta avea importantă. Lanna era neliniştită pentru prietenul ei. Se agăţă de speranţa că el rămăsese în viaţă. De altfel, ea era sigură că aici el va primi cele mai bune îngrijiri.

Soneria telefonului o făcu să privească spre infirmieră, încercă să prindă câte ceva din conversaţie.

— Da, doctore, am reuşit s-o găsim pe doamna Faulkner, acum două ore; era la ferma ei din Arizona şi va veni cu avionul ei particular.

Urmă o pauză.

— Fiul lui? I-am lăsat un mesaj să contacteze spitalul, imediat ce se întoarce.

Din nou tăcere.

— Bine doctore, mă ocup eu de asta.

Imediat ce infirmiera puse receptorul în furcă. Lanna lăsă ceaşca de cafea pe masă, printre revistele împrăştiate şi se repezi în boxă cu privirea plină de nelinişte.

— Ce face John? Ce a spus doctorul?

— Îmi pare rău, domnişoară Marchall. Starea lui rămâne critică, răspunse infirmiera.

— Mai concret, mai precis! Şi-a recăpătat cunoştinţa? S-a…

— Încercaţi să înţelegeţi, domnişoară Marchall, nu avem voie să dăm amănunte fără acceptul familiei; mai bine v-aţi duce acasă, nu este nevoie de dumneavoastră aici.

Cu o mişcare a capului, Lanna respinse propunerea.

— Nu, voi aştepta!

Reveni pe scaunul verde, din plastic,

copleşită.

— Te rog, Doamne, te rog!

Lanna şopti o rugăciune, care se termină cu un suspin, înghiţi, ca să-şi degajeze gâtul. Voia să-şi stăpânească emoţiile. Totuşi avea nevoie să vorbească cu cineva, să se gândească şi la altceva, decât la starea de sănătate a lui John. Ca infirmieră ştia că următoarele ore vor fi critice. Ridică capul, încercând să se gândească la altceva.

Intră o pereche. Lanna remarcă contrastul dintre bărbat şi femeie. Aceasta, cu toate că se apropia de şaizeci de ani, îşi păstrase silueta elegantă şi tinerească. Purta o fustă modernă, verde, o vestă asortată şi o bluză-cămaşă din mătase înfiorată. Părul ei, castaniu deschis, era bine coafat şi cu toată aparenţa de simplitate, trăda o elegantă trufaşă.

Prin contrast, bărbatul era discret, o umbră tăcută lângă ea. Avea un mers felin şi mişcări suple, chiar dacă avea umerii laţi şi un spate

drept. Nu încerca să facă impresie, cu toate că avea o ţinută mândră, nici să rivalizeze cu însoţitoarea lui mai în vârstă pe care o întrecea cu un cap. Era îmbrăcat modest, dar pantalonii maro şi cămaşa bej nu-i puteau ascunde corpul subţire şi viril. Era ceva neînduplecat în profilul lui ascuţit, de pasăre de pradă. Părul negru, des şi ondulat, îi cădea neglijent pe frunte.

În spatele indolenţei lui, Lanna simţea că străinul stătea la pândă, că privirea lui vedea totul. Omul înregistra, din instinct, şi mirosurile şi sunetele. Nu acordă prea mare atenţie, pentru moment, acestor lucruri. Luă din nou ceaşca de cafea de pe masă şi o duse la gură; cafeaua era amară şi rece. O năpădiră gânduri neliniştitoare; stinsese gazul, închisese uşa? Aceste gânduri i se părură atât de importante, încât se repezi la telefon s-o cheme pe Sylvia Morgan, între timp, doamna elegantă se oprise în faţa biroului.

— Sunt Katheryn Faulkner, aş vrea să-l văd pe soţul meu.

Tonul şi atitudinea ei arătau că nu avea obiceiul să ceară voie. Stând deoparte, Hawk observa reacţiile infirmierei faţă de aroganţa lui Katheryn Faulkner.

Infirmiera ridică receptorul şi cu o voce scăzută comunică cele aflate.

La celălalt capăt al firului i se dădu un răspuns afirmativ. Femeia în alb puse receptorul jos şi îi zâmbi cu amabilitate lui Katheryn.

— Doctorul Sanderson ar dori să vă vadă personal, doamnă, vă rog să luaţi loc.

Infirmiera nici nu avu timp să-şi termine fraza, şi Katheryn părăsi deja biroul, reducând-o la tăcere prin atitudinea ei. Făcu câţiva paşi. Figura ei indiferentă nu era cea a unei soţii care venise să-şi vadă soţul bolnav. Dar Hawk, care o observase în timpul călătoriei, o văzuse cum îşi rodea unghiile, în avionul cu care veniseră de la fermă, la Phoenix. Se mira că ea mai avea încă sentimente vii pentru omul cu care se căsătorise şi nu putu să nu admire adoraţia pe care ea o avea

pentru tatăl său, condamnând-o în acelaşi timp pentru fidelitatea ei ridicolă. În aceşti ani, atracţia pentru mama sa vitregă crescuse, timp în care ura lui Katheryn prinsese rădăcini adânci. Hawk era dovada vie a infidelităţii lui John Buchanan Faulkner, amintirea constantă a faptului că el nu o iubea. Relaţia ciudată între Katheryn şi Hawk evoluase la fel. Katheryn era conştientă de ataşamentul fiului său vitreg, dar îl trata ca pe un bastard. Se răzbuna pe el, neputând să se răzbune pe soţul ei. De aceea îi şi ceruse să piloteze avionul familiei, când trebui să vină lângă John Buchanan. Această idee nu-i venise din compasiune; din contră, Katheryn îl luase cu ea pe Hawk în acest moment de criză, pentru ca pe urmă să-l umilească mai bine.

Regulamenul spitalului era foarte strict şi nu permitea decât membrilor familiei să stea lângă bolnav. John Buchanan Faulkner nu-l recunoscuse niciodată pe Hawk. Fiind născut într-o rezervaţie Navajo, el nu avea certificat de naştere american,

cu care să-şi dovedească identitatea.

Conştient de toate aceste lucruri, tânărul acceptase să o însoţească, de fapt pentru ea şi venise. S-ar fi putut să aibă nevoie de el.

Zgomotul ascensorului atrase atenţia indianului. Apăru un bărbat cu părul cărunt, înalt, îmbrăcat cu o bluză verde. El se adresă imediat doamnei Faulkner, pe un ton profesional. Hawk se retrase, jucând rolul unui simplu însoţitor.

— Doamna Faulkner.

Doctorul avea o voce politicoasă, respectuoasă chiar, care exprima o oarecare îngrijorare.

— Sunt doctorul Sanderson, îmi pare bine că aţi sosit.

— În ce stare este?

Katheryn, cu capul sus, abia îşi stăpânea lacrimile. Doctorul se făcu că nu aude întrebarea.

— Secţia noastră de cardiologie este una din cele mai bune din tot statul.

— Vreau să-l văd pe soţul meu, spuse

Katheryn.

Doctorul îl privi pe Hawk, aşteptând ca acesta să spună ceva, dar acesta rămase tăcut.

— Domnul Faulkner este inconştient, dar bineînţeles, puteţi să-i faceţi o vizită de câteva minute. Venti cu mine.

Doctorul îi făcu doamnei Faulkner loc să treacă, apoi se uită întrebător la Hawk.

— Aşteaptă-mă aici, Hawk, spuse Katheryn.

El înclină din cap, în semn că a înţeles. Când doctorul şi mama sa vitregă se îndreptară spre lift. Hawk simţi o mişcare lângă el. Era tânăra femeie pe care o găsise aşteptând deja, când venise el.

— Doctore, îl strigă ea cu o voce gravă, dar fermă.

Doctorul ezită. Katheryn devenise nerăbdătoare, ceea ce mări încurcătura acestuia.

În Hawk se trezi curiozitatea.

Medicul opri o femeie între două vârste.

— Soră! condu-o pe doamna Faulkner în sala de terapie intensivă, voi veni şi eu direct acolo.

În timp ce Katheryn se îndepărta, doctorul se apropia de Lanna.

— Cum îi merge domnului Faulkner?

Necunoscuta ştia numele tatălui său! Ochii lui Hawk se îngustaseră; de ce se interesa această femeie de John Buchanan?

— Facem tot ce putem, repetă doctorul cu răbdare. Ochii feţei, de culoarea atunci, se aprinseră de mânie.

— Sunt infirmieră, vreau să ştiu în ce stare este.

— Are şanse foarte mici. L-am salvat deja de două atacuri, ar fi o minune să supravieţuiască unui al treilea.

Lanna deveni livid㠄, ochii i se măriră neîncrezători, deschise gura, dar nu putu scoate un cuvânt. Atunci, Hawk înainta spre ea.

— Cine este aceasta tânără?

Îl întrebase direct pe doctor, uitându-se atent la tânăra femeie care manifesta atâta nelinişte.

Părul ei drept, moale ca o catifea, căzându-i

în dezordine, îi dădea mult farmec. Luate separat, trăsăturile ei nu aveau nimic frapant, dar ansamblul – ochii de culoarea *atunci, pomeţii ridicaţi, gura* plină – formau un tot armonios. O rochie, fără pretenţii, de culoarea şampaniei, îi scotea în evidentă corpul subţire, dar cu forme atrăgătoare.

— Domnişoara Marchall era cu domnul Faulkner când a suferit atacul, explică doctorul Sanderson.

Hawk îşi încleşta fălcile, pradă unei furii instantanee, îndreptate nu atât împotriva tatălui său, cât împotriva umilinţei la care era supusă Katheryn.

— Unde s-a întâmplat? întrebă el.

— La mine, mărturisi Lanna.

Hawk reuşi să se stăpânească; îl privi pe medic, apoi pe tânăra femeie.

— Presa a aflat?

— Nu, afirmă Sanderson.

— Spitalul nu trebuie să dea nicio informaţie,

cred că mă înţelegeţi doctore?

Tonul lui Hawk era calm, dar ameninţător.

— Perfect.

— Atunci, e bine. Există vreun loc în care… domnişoara Marchall ar putea să aştepte?

Indianul o fulgerase pe necunoscută cu o privire, înainte să-i rostească numele, dar aceasta părea indiferentă fată de situaţia dată şi fată de consecinţele ei asupra familiei Faulkner.

Înainte de a răspunde, doctorul reflectă puţin asupra cererii lui Hawk.

— Avem vestiarul personalului; acolo domnişoara Marchall nu va fi deranjată. Cu mâna, indică sala.

— Mulţumesc, făcu Hawk luând-o pe Lanna de braţ.

Ea nu se opuse şi se îndreptă spre vestiar.

— Şi dacă vă cheamă doamna Faulkner… începu medicul.

Hawk o lăsă pe Lanna şi se întoarse.

— Spune-i că am ieşit puţin.

— Desigur, v-o încredinţez pe domnişoara Marchall, încheie Sanderson cu un zâmbet de uşurare.

Trecând pe lângă biroul de internări, Hawk o privi printre genele sale negre pe femeia care mergea alături de el. Ea tremura, iar faţa ei era lividă de îngrijorare. Era clar, chiar şi pentru un străin, că această îngrijorare se datora omului care zăcea undeva în acest spital – poate chiar gata să moară.

Hawk deschise uşa vestiarului. Acest gest îl apropia pentru un moment de însoţitoarea sa, simţindu-i parfumul de santal. Indianul simţi că se enervează din cauza acestei creaturi seducătoare, care, după toate aparenţele, petrecuse cu tatăl său.

Tânăra femeie părea pierdută în gândurile sale şi Hawk îi admiră sângele rece.

— De când îl cunoşti pe John Buchanan Faulkner?

Această întrebare brutală o surprinse pe

Lanna, iar tonul ostil o şocă. Hawk se mai înmuie.

— De ce nu luaţi loc, domnişoară Marchall?

— Nu, nu mai vreau să stau jos! izbucni Lanna.

— De când îl cunoaşteţi pe John Buchanan? repetă Hawk.

— Din iulie! Lanna îşi apăsa mâna pe frunte, suspinând; sunt deja mai mult de trei luni…

— Sunteţi infirmieră, mi se pare; cum l-aţi întâlnit?

— Într-o seară, când veneam spre casă, de la muncă, camionul lui era în pană pe şosea şi l-am luat în maşina mea.

Lanna îşi aruncă capul pe spate, descoperind linia fină a gâtului, Izbucni într-un râs neîncrezător.

— Nu i-am cunoscut numele până în seara asta, este de necrezut, nu-i aşa?

— Se numeşte John Buchanan Faulkner, declară Hawk.

Faptul că tatăl său îşi ascundea identitatea

nu-i mai mira; anonimatul îi permisese să aibă o aventură cu o femeie, care nu îl căutase pentru banii săi.

Nu o luase ca amantă pe mama lui Hawk, o Navajo, care nu avusese nici măcar idee de averea lui? Dar pe Hawk nu-l interesau motivaţiile tatălui său. Voia să cunoască amănuntele exacte ale situaţiei actuale.

— Aş vrea să ştiu ce s-a întâmplat în cursul acestei seri, domnişoară Marchall. Cum a survenit atacul?

Lanna plecă ochii.

— Era ziua mea. John mă invitase la masă. Şampanie, aniversare cu lumânări. Hawk îşi imaginase scena: tatăl său gata să zâmbească, să glumească, aşezat la masă în faţa acestei încântătoare necunoscute. Tinereţea şi frumuseţea ei trebuie că îl flataseră.

— N-a spus nimic despre starea lui. Cred că nu dorea să strice seara. Iar eu, spuse Lanna, cu un aer vinovat, n-am observat nimic. Apoi am mers

la mine, am pregătit o cafea şi…

— Când apoi, domnişoară Marchall? Nu mă interesează viaţa dumitale sexuală, aş vrea să ştiu, dacă John Buchanan era îmbrăcat, când a venit ambulanta şi, dacă era în pat.

— Da, era îmbrăcat şi nu era în patul meu! Nu sunt amanta lui, ci prietena lui, în cel mai strict sens al cuvântului. De ce nu vrea nimeni să creadă?

Lanna se întoarse hohotind.

Hawk nu răspunse, o observase în tăcere. Tânăra fată părea sinceră şi poate că judecase greşit relaţiile ei cu tatăl său. Dar pentru moment, puţin îl interesa acest lucru, din moment ce ea îi răspunsese la două întrebări fundamentale.

Hawk se îndepărtă, fără să se scuze şi fără a o încuraja pe tânăra femeie. Nu dorise să fie dur, dar nici ideea de a o consola nu-i surâse. Asta era tot.

Când ajunse în capătul culoarului, îl văzu intrând pe Chad. Haina lui din păr de cămilă

ascundea o talie îngroşată din cauza abuzului de whisky. Mergea cu rigiditatea unui fost elev de şcoală militară. Părul său castaniu-auriu era bine aranjat, iar faţa bronzată, era incredibil de frumoasă. Ochii lui căprui străluciră rece la vederea lui Hawk.

— Ce cauţi aici?

Hawk se îndepărtă de birou, pentru a scăpa de curiozitatea infirmierei, impresionată de prezenţa lui Chad. Nu dorea ca discuţia cu fratele său vitreg să fie auzită.

— Katheryn m-a rugat s-o aduc aici cu avionul. Această informaţie îl linişti pe Chad, care nu ştia de jocul crud pe care mama sa îl făcea cu Hawk. El încerca un sentiment de gelozie, să-l ştie inclus în cercul familiei.

— Carol şi Johnny sunt aici?

Chad se uită în hol, căutându-şi soţia şi fiul.

— Nu, domnul şi doamna Rawlins îi vor aduce cu maşina.

— Ce face tata? Va scăpa?

Hawk se întrebă dacă vulturii îşi pun asemenea întrebări când îşi încolţesc prada. Dar aceştia aveau scuza unei necesităţi vitale, chiar dacă, uneori, nici nu mai aşteptau ca prada să fie moartă pentru a-şi înfige ghearele în ea.

— Trăieşte, dar nu este bine, recunoscu Hawk.

Cu pleoapele pe jumătate închise, el se amuza văzându-l pe fratele său vitreg cum se străduieşte să pară îngrijorat.

— Unde este? ar fi bine să mă duc la el, mama ar putea avea nevoie de mine.

Hawk îl opri.

— Este o problemă mai urgentă de rezolvat.

— Care? întrebă Chad adoptând imediat un ton de sfidare.

Hawk ridică un colţ al gurii.

— Se pare că John Buchanan era la o prietenă, când a avut atacul.

Pielea bronzată a lui Chad deveni ca de marmură; el scrâşni din dinţi.

— Ticălosul! şuiera el. Nu putea să moară, fără să ne târască în noroi? Noi ce avem de făcut?

Chad îşi trecuse nervos degetele prin păr. Spusese „noi”.

— Să telefonăm judecătorului Garvey, îl sfătui Hawk. John Buchanan i-a făcut câteva servicii. Sunt sigur că ai putea să-l convingi să declare că prietenul său se afla cu el, când a făcut infarctul.

— De unde îl cunoşti tu pe Garvey?

Chad îl observase pe fratele său vitreg surprins şi bănuitor.

— Am auzit vorbindu-se de el, răspunse Hawk, ca şi când această precizare n-ar fi avut nicio importantă.

— Şi femeia?

— Vom discuta şi cu ea, imediat ce vom aranja această problemă.

După câteva ezitări, judecătorul Garvey acceptă să depună mărturie pentru a salva onoarea prietenului său. A mai fost nevoie de încă jumătate de oră pentru a cumpăra tăcerea

personalului care venise cu ambulanţa. Totuşi Hawk ştia că „povestea” va circula. În tot cazul, scandalul nu va fi subiect de presă.

Hawk şi Chad reveniseră în biroul infirmierei.

— Acum să ne ocupăm de amantă, suspină Chad.

— Este aici, începu Hawk, dar fratele său îi tăie vorba.

— Aici? La spital?

— Da, l-a însoţit pe John în ambulanţă, preciza Hawk, pe un ton posomorât.

— Unde este în momentul de faţă? Dumnezeule, nu cumva este cu el? N-aş vrea ca mama să suporte o astfel de umilinţă!

— Până acum, Katheryn nu ştie nimic, dar sunt convins că mai devreme sau mai târziu, va afla. Doctorul Sanderson mi-a dat voie s-o duc în vestiar, pentru a evita întrebările ziariştilor.

— Scoate-o afară imediat, lătră Chad.

— Se pare că este hotărâtă să rămână până îi

vor da veşti despre John! În plus, ea susţine că sunt simpii prieteni, adăugă Hawk, amintindu-şi de protestele vehemente ale tinerei infirmiere.

— Prieteni? John Buchanan nu cunoaşte decât un singur mod de a trata femeile, făcu Chad.

Privirea lui era ca o condamnare la adresa lui Hawk, pe care îl încadra în aceeaşi categorie; soţia sa Carol îl „cunoscuse" pe Hawk, în sensul biblic al cuvântului, înainte de căsătorie.

— În tot cazul, nu pare a fi genul care se lasă cumpărat.

— Ticălosul, înjură Chad, n-am înţeles niciodată de ce femeile se lasă prostite de el, ca şi mama, de altfel. Dacă această fată îl iubeşte cu adevărat, o putem convinge să plece. Am să-i vorbesc, arată-mi unde este, *porunci el.*

Hawk se execută, dar fără servilism, şi coborî pe culoar, până la vestiar. Când deschise uşa, o văzu pe Lanna privind în noapte, prin fereastră. Auzind zgomotul, ea se întoarse cu iuţeală, dar se opri recunoscându-l pe Hawk. În spatele fratelui

său vitreg, Chad şopti:

— Măcar, o dată, a avut şi tata gust!

Era o insultă directă la adresa mamei lui Hawk. Ochii albaştri ai indianului se aprinseră pentru un moment, dar se abţinu să răspundă. Lanna crezuse că cineva din personalul spitalului îi aduce veşti despre John. Când privirea ei întâlni ochii albaştri insolenţi, se lăsă cuprinsă de o mânie rece.

Nu-şi închipuise că acest om diabolic, cu părul negru ca tăciunele, va mai îndrăzni să vină, după toate acuzaţiile pe care i le adresase, cu toate că nu părea genul de om care să-şi poată permite orice. Întrebările brutale, dar sincere, o făcuseră să înţeleagă că el spunea cu voce tare, ceea ce alţii şopteau doar.

Zărindu-l pe al doilea bărbat, Lanna deveni atentă. Era incredibil de frumos, de o frumuseţe care-ţi tăia respiraţia şi avea haine elegante şi costisitoare. În timp ce acesta traversă încăperea, Lanna văzu că-i zâmbea cu amabilitate; ochii lui

de culoarea atunci erau luminoşi.

— Sunt Chad Faulkner, fiul lui John Faulkner.

Această amabilitate, această forţă stăpânită, îi aducea aminte de John şi de manierele sale.

— Am venit, imediat ce am putut. Mulţumesc că aţi rămas cu tatăl meu, până la sosirea familiei, domnişoară…

Se opri, aşteptând ca tânăra femeie să se prezinte:

— Lanna Marchall.

Când Chad îl luă mâna într-ale sale, ei îi veni să plângă de recunoştinţă, pentru că durerea ei era, în sfârşit, împărtăşită.

— Cum… Cum se simte? Nu am nicio veste.

— Staţionar, răspunse Chad pe un ton încurajator. Ştiţi că este puternic, este un luptător!

— Da.

Privirea Lannei alunecă spre bărbatul cu părul negru, care observa scena cu un aer răutăcios.

— John şi cu mine eram prieteni.

Lanna precizase natura relaţiilor dintre ei, pentru a preveni o interpretare greşită.

— Da, mi s-a spus că eraţi cu el când a avut atacul. Cred că a fost neplăcut.

Lanna simţi nevoia să se sprijine pe umărul acestui om atât de înţelegător.

— Tocmai sărbătoream ziua mea de naştere…

— Nu este nevoie să-mi povesteşti, o întrerupse Chad, petrecerea a fost stricată de ceea ce s-a întâmplat.

Lanna începu să se simtă nedemnă de atâta înţelegere, îşi trase mâna şi-i adresă lui Chad un zâmbet, parcă pentru a-l convinge că totul era în ordine.

În tot acest timp, era conştientă de prezenţa, în spatele său, a bărbatului care îi privea, distant şi de nepătruns.

— Domnişoară Lanna, aş putea să vă cer să-mi faceţi un serviciu?

Chad îşi lăsă mâna pe lângă trup, şi zâmbi încrezător că nu poate fi refuzat.

— O favoare, dar n-aş vrea să fiu înţeles greşit.

— Despre ce este vorba?

— Aş prefera ca nimeni să nu ştie că tata era la dumneavoastră, în momentul accidentului. Oricât de nevinovată ar fi fost prietenia voastră, dacă ziarele află această poveste… eu nu vreau să-mi văd familia rănită şi dezonorată de insinuările veninoase ale presei. Vreau să vă protejez pe dumneavoastră şi pe mama, dar pentru asta am nevoie de ajutor.

— Ce pot să fac?

— Aş prefera să plecaţi acasă. Hawk vă va conduce.

Văzând-o decepţionată, el adăugă:

— Îţi promit să te ţin la curent cu orice modificare a stării tatălui meu.

— Da, da, înţeleg, aprobă Lanna.

— Mulţumesc, Lanna! (Chad surâse dezarmant). Şi îţi promit, că numele tău, nu va fi niciodată pomenit lângă cel al lui John Buchanan.

— Sunteţi foarte amabil, domnule Faulkner, murmură ea.

— Spune-mi Chad. Îmi pare rău, dar nu mai pot să stau, probabil mama are nevoie de mine.

— Normal, nu vreau să vă reţin, îl asigură Lanna, dând din cap.

Chad puse o mână protectoare pe umărul tinerei femei.

— Hawk va avea grijă să ajungi cu bine acasă. Te voi suna imediat ce voi avea noutăţi.

— Mulţumesc, încă o dată.

Lanna aruncă o privire ostilă bărbatului taciturn care trebuia s-o conducă acasă. Individul pe care Chad îl numise Hawk o privi curtenitor, dar ea nu-şi putu da seama dacă aceasta misiune îi făcea plăcere sau îl plictisea.

Chad se opri în prag pentru a spune ceva, dar Lanna nu-l auzi. Individul numit Hawk răspunse scurt, la fel de impenetrabil. Stătea mereu la pândă, cu atenţia trează, chiar şi atunci când părea distrat. Lanna se simţi stânjenită când

Chad ieşi din sală şi o lăsă singură cu Hawk. Ea propuse:

— Aş putea să iau un taxi.

Bărbatul surâse ironic:

— Doar nu vrei să strici planul lui Chad? Ar fi îngrijorat din cauza ta, şi nu cred că asta îţi doreşti.

— Nu.

Lanna se întreba de ce avea sentimentul că el îşi bate joc de ea.

Capitolul 11

Pe străzi era o circulaţie intensă, pentru ora aceea târzie. La fiecare intersecţie, luminile semafoarelor deveneau verzi, cu o regularitate misterioasă. Lanna îl studia pe omul de la volan. Luminile electrice făceau să lucească părul lui des şi negru ca onixul. Nasul lui era puţin coroiat, pometii erau ieşiţi în afara accentuând curba obrajilor şi cutele săpate de fiecare parte a nasului, până la colţul buzelor. Buzele erau fine şi nu lipsite de ironie. Ansamblul forma o faţă dură, atrăgătoare, dar care îţi inspira teamă.

Mai ales ochii lui o tulburau pe Lanna: de un albastru cobalt adânc, ei contrastau cu pieptănătura lui posomorâtă şi pielea tăbăcită. Ochii lui puteau la fel de bine să explodeze de batjocură şi să strălucească de ironie, sau să devină duri ca oţelul, sau limpezi ca o oglindă. Alteori, privirea îi era complet indiferentă. Dacă ochii sunt oglinda sufletului, omul ăsta nu avea

suflet.

Un ciocan bubuia încă în capul Lannei, puţin ameţită încă de şampanie. În maşină, tăcerea devenise de nesuportat şi Lanna simţi nevoia să ţipe pentru a rupe încordarea.

— Lucrezi pentru domnul Faulkner? întrebă ea.

Bărbatul încetă să mai fie atent la circulaţie şi privi cu atenţie, în obscuritate, profilul însoţitoarei sale.

— Nu chiar.

— Atunci, eşti un prieten al familiei?

Pentru Lanna, el nu putea fi decât ori una, ori alta, deoarece se bucura de încrederea lui Chad.

— S-ar putea spune şi aşa.

Lanna se nelinişti, ar fi vrut să vorbească, să nu se mai gândească la John şi la spital. De ce nu o conduse Chad acasă? Se încăpăţâna să continue conversaţia.

— Chad te-a numit Hawk, este prenume sau nume?

— Nume.

— Şi prenumele? continuă Lanna.

— Jim, dar nimeni nu-mi spune aşa.

— Hawk, pur şi simplu?

— Hawk, pur şi simplu.

Nu era nimic simplu la el. Din contră, era în el ceva ce-i scăpa tinerei femei, ceva ce-l deosebea de alţii.

Ea îl fixă cu intensitate. Hawk se întoarse şi întâlni privirea Lannei, într-o sfidare mută. Ea îşi întoarse privirea, concentrându-se asupra spectacolului străzii.

— Întoarce după colţ, spuse ea.

Apartamentul ei era la patru blocuri mai departe. Lanna privi pe geam, trecându-şi degetul mare peste buze. Frica o paraliza amintindu-şi ambulanţa care venise pe acelaşi drum, câteva ore mai devreme.

— Chad mă face să-mi amintesc de tatăl lui, remarcă ea.

— Da, se pricepe să vorbească cu femeile.

Tonul fusese prea sec, ca această frază să sune ca un compliment. Hawk încetini viteza.

— Aici?

— Da.

Imediat ce maşina se opri. Lanna puse mâna pe butonul portierei. Hawk era deja pe trotuar. După cum se vedea, el îndeplinea întocmai instrucţiunile lui Chad, conducând-o până la uşă. Mergea alături de tânăra femeie, fără să o atingă, deschizându-i uşa de la intrarea în bloc. Intră după ea în hol. În timp ce Lanna îşi căuta cheile în poşetă, apăru doamna Morgan.

— Vii de la spital? Ce face? Am verificat, dacă ai stins totul în bucătărie, dar uitaseşi uşa deschisă. Ce face prietenul dumitale?

— Foarte bine, răspunse Hawk, luându-i-o înainte Lannei, vă mulţumesc.

Se aşeză între Lanna şi vecina ei, semn că pusese capăt conversaţiei. Apoi, luând cheile din mâna tinerei femei, descuie uşa şi o împinse.

Lustra de deasupra mesei rămăsese aprinsă.

Lanna se opri în living, răvăşită de amintirea lui John întins pe jos.

— S-o întreb pe doamna Morgan, dacă n-a sunat telefonul, când eram pe drum. S-ar fi putut să sune Chad, de la spital.

— Nu.

Hawk o apucă de braţ, împiedicând-o să mai facă un pas.

— O să telefonez eu. De ce nu faci o cafea?

— Vrei… vrei să rămâi? se nelinişti Lanna, de abia mai stăpânindu-şi nervii.

El nu-i dădu atenţie şi se duse în bucătărie, unde era un telefon de perete. Lanna se luă după el, se opri la bar, luă cafeaua, puse apa la fiert în ceainic. Încercă să asculte conversaţia, dar Hawk vorbea prea încet, ca să audă ceva.

Când vru să ia cafeaua solubilă cu linguriţa, mâna îi tremura atât de tare, că împrăştie granulele.

— Ar fi mai bine să mă laşi pe mine s-o fac.

Hawk luă linguriţa cu fermitate şi o dădu pe

Lanna deoparte.

— De ce nu te duci să te odihneşti în camera cealaltă?

— Nu vreau.

Lanna tremura din tot corpul.

— Spitalul? Chad?

— Nicio veste.

Lanna se agăţă de marginea barului ca să nu cadă şi închise ochii.

— Te doare capul?

— Da, spuse ea cu un zâmbet sfârşit.

Cuvântul era prea slab pentru a descrie bubuiala din capul ei. Ceainicul scoase un fluierat ascuţit. Lanna suspină. Hawk se duse până la plită şi făcu să înceteze zgmotul strident. Lanna îl privi cum toarnă apa fiartă în ceşti. O spumă neagră apăru la suprafaţă. Privind-o pieziş, de parcă ar fi cântărit-o, Hawk ieşi din bucătărie. Ezitând, Lanna îl urmă. El puse o ceaşcă pe masa din living, iar cu cealaltă în mână, se aşeză pe canapeaua verde. Ea se aşeză pe un colţ, frământând cu mâinile

ţesătura fină a rochiei trase peste genunchi. Omul acesta, care o privea fără să clipească, o indispunea.

— Scoate-ţi pantofii, o să te simţi mai bine, o sfătui Hawk.

— Nu.

Dacă ar fi făcut-o, ar fi fost cuprinsă de emoţii puternice, şi exact acest lucru nu era de dorit. Peste o secundă, Hawk îşi puse jos ceaşca şi îngenunche în faţa ei. Nu-i dădu timp să protesteze. Îi prinse un picior şi o descălţă. Puse jos pantoful cu toc înalt, îi masă talpa piciorului îndurerat. Lanna simţi imediat o uşurare şi puse piciorul pe mochetă. Hawk repetă operaţia şi cu celălalt picior. Aplecat spre tânăra femeie, era atât de aproape de ea, că îi putea distinge porii feţei şi ridurile fine din colţul ochilor. Privirile li se întâlniră. Nările fremătătoare ale bărbatului semănau cu cele ale unui animal sălbatic. Avea ceva primitiv, o ferocitate latentă, mascată de un aspect civilizat. Hawk se ridică, puse o mână pe

umărul Lannei, obligând-o să se lase pe spătarul canapelei. O străbătu un fior şi îşi puse capul pe pernă, încercând o senzaţie delicioasă când îşi simţi muşchii gâtului relaxaţi. O cuprinse un fel de sfârşeală; închise ochii. Trase aer în piept, ca un suspin. Dacă se lăsa pradă senzaţiilor, ar fi izbucnit în lacrimi. Când deschise ochii, îl zări pe Hawk lângă ea.

— Nu e nevoie să rămâi, md voi descurca şi singură.

Dar Hawk se instala într-un fotoliu lângă canapea. Ochii lui exprimau îndoială.

— O să aştepţi degeaba telefonul lui Chad şi ar fi mai bine să nu suni tu, ar putea da naştere la bănuieli.

— Văd şi eu, murmură Lanna. Ai venit cu doamna Faulkner?

— Da.

Hawk îşi întinse picioarele lungi, uitându-se spre Lanna.

— John mi-a spus că ea nu locuieşte aici, ci la

o fermă în Nord. Tu ai adus-o la Phoenix?

— Da. După ce ne-au sunat de la spital, ea m-a rugat să pilotez avionul.

Hawk era, deci, pilot.

— Ferma este a lui John?

— Da.

— El unde locuia? Odată mi-a vorbit de Nord, de „Cele patru Colţuri”.

Lanna era stânjenită că ştia atât de puţin despre John.

— Da, dar nu mai locuieşte acolo de mai mulţi ani, vine doar o dată sau de două ori pe vară.

Hawk părea interesat mai mult de cafea, decât de discuţie. Cât despre Lanna, ea dorea să-şi satisfacă şi curiozitatea şi să mai converseze cu cineva.

— Tu conduci ferma lui John?

— Nu, aceasta este sarcina unui tip numit Tom Rawlins.

— Totuşi, locuieşti la fermă, Hawk, nu-i aşa?

Era evident, după cât de uşor îl spusese pe nume.

— Da, eu… acolo locuiesc.

Ezitarea lui fusese aproape imperceptibilă.

— Şi acolo lucrezi?

O cută uşoară apăru pe fruntea Lannei.

— Uneori. Bea-ţi mai repede cafeaua, până nu se răceşte.

Tonul fusese ferm, dar nu poruncitor. Lanna luă ceaşca cu amândouă mâinile şi bău lichidul fierbinte care o linişti pentru moment.

— Şi tu, unde lucrezi? întrebă Hawk, după ce luă a doua înghiţitură.

Lanna începu să vorbească despre ea, fără să-şi dea imediat seama că el schimbase subiectul. De fapt, puţin îi păsa. Nici nu mai avea puterea să reia subiectul. Se lăsă pradă amintirilor; împrejurările în care îl cunoscuse pe John, serile liniştite petrecute cu el. După câteva luni, avea destule amintiri.

Lanna nu-şi dădu seama că plânge, decât

când simţi o lacrimă rostogolindu-se pe obraz. O şterse cu un gest maşinal.

— Te plictisesc cu poveştile mele, scuză-mă.

Puse ceaşca pe masă, surprinsă că o băuse pe toată. Hawk ridică din umeri, indiferent.

— Aveai nevoie să te descurci. Mă duc să-mi mai fac o cafea.

Se îndreptă spre bucătărie.

— Nu telefonezi la spital?

Lanna se simţea dată deoparte de la deznodământ. Hawk îşi continuă drumul spre bucătărie, fără să-i răspundă.

Cu o încetineală voită, puse apa la fiert şi puse o linguriţă de cafea în ceaşca sa. Convinsă că el se preface că nu aude întrebarea ei, Lanna fu cuprinsă de o mânie neputincioasă. Dar în timp ce apa fierbea, Hawk formă numărul spitalului. Lanna aştepta, neliniştită.

— Nimic, spuse el, revenind la cafea.

— Imposibil, izbucni Lanna, situaţia a evoluat în tot acest timp, sunt schimbări!

— Eşti infirmieră; e posibil, să fi apărut schimbări, dar nu sunt esenţiale.

Lanna fu obiigată să se supună raţionamentului său logic, îşi trecu mâna peste frunte.

— Ai nevoie de odihnă, observă Hawk. De ce nu te duci în pat? Lasă totul pe mâine dimineaţă.

— Nu!

Ea respinse propunerea cu un gest brusc, mişcare necontrolată care îi trăda agitaţia.

— Nu vreau să mă culc fără să ştiu, n-aş putea dormi. Tu nu poţi să înţelegi, nu eşti destul de apropiat de John.

— Trebuie să-ţi spun că prietenii şi familia sa îi spun John Buchanan, preciză Hawk, dându-i să înţeleagă că nu-l cunoştea cu adevărat pe Faulkner.

El schimbă subiectul.

— Unde te-ai născut? Cred că nu în Arizona.

Lanna povesti pe scurt despre copilăria ei în Colorado, despre moartea mamei sale şi despre

căsătoria tatălui său. Dar îi era greu să se destăinuiască: Hawk nu era John!

Cu ochii umflaţi de lacrimi, Lanna îşi privea apartamentul; devenise un adevărat cămin, de când îl cunoscuse pe John. Pe Hawk îl considera distant. Indiferent la durerea ei. Se sculă revoltată, făcu câţiva paşi şi îşi încrucişa braţele stânjenită.

— Mă simt atât de slabă în faţa dumitale şi mi-e ruşine de această slăbiciune.

Îşi frecă coatele, şi lacrimile îi ţâşniră din ochi curgându-i pe obraji. Strânse buzele pentru a-şi înăbuşi suspinele. Plecă capul şi o şuviţă de păr îi ascunse chipul.

O mână o atinse pe braţ; schiţă gestul de a se da înapoi, dar nu avu curajul să-l ducă până la capăt şi se trezi lipită de un piept musculos. Forţa bărbatului îl dădu şi ei putere.

Hawk o strânse pe tânăra femeie la piept, şi ea îi udă cămaşa de lacrimi. Continuând să suspine, ea încercă să se stăpânească.

— Pun pariu că faci parte dintre bărbaţii cărora nu le place să vadă femeile plângând, spuse ea cu o voce tremurătoare.

— Este mai curând stilul lui Chad, răspunse Hawk. Tonul lui era mai curând amuzat, decât critic.

— Ce greu trece timpul… îşi şterse faţa şi lăsă capul în jos.

— Încerc să mă conving că nu s-a întâmplat nimic rău, dacă nu ne-au sunat.

În acelaşi moment, telefonul sună. Lanna scoase un ţipăt uşor şi se desfăcu din îmbrăţişarea lui Hawk.

— Răspund eu.

El puse mâna pe umărul ei. Lanna nu avu putere să se mai mişte, iar Hawk, dintr-un singur pas, ajunse la receptor. Lanna rămase nemişcată, ascultând, cu muşchii încordaţi. Din răspunsurile monosilabice ale lui Hawk, nu înţelese nimic, îi cerceta faţa, în căutarea unei reacţii, dar nu putu descifra nimic. Când el lăsă receptorul, ea îşi ţinu

răsuflarea.

— Unde ai nişte whisky?

— Whisky? suflă ea. Nu înţeleg legătura… Nu era Chad la telefon? Ce a spus? Ce face John, starea lui s-a stabilizat în sfârşit?

Hawk deschise la întâmplare un bufet din living, scoase o sticlă de whisky, pe jumătate plină şi un pahar, fără să răspundă la întrebare. Se apropie de Lanna. Paharul se ciocni de sticlă.

— S-a sfârşit, spuse el cu cruzime, a murit la ora două.

Lanna îşi duse mâna la gură, înăbuşindu-şi un ţipăt. Sângele îi dispăru din obraji, capul îi căzu în piept. Înainte ca genunchii să i se înmoaie complet, Hawk o prinse în braţe, împiedicând-o să cadă şi, o conduse spre un scaun. Lanna căzu inertă, nefiind în stare să înţeleagă. Hawk se apropie de ea şi scoase dopul sticlei.

— Nu-i adevărat, nu a murit!

— Bea!

Hawk apăsă marginea rece şi netedă a

paharului de buzele ei, forţând-o să le deschidă. Ea respiră mirosul alcoolului, înainte de a simţi lichidul cald în gură. O secundă, îşi simţi gâtul anesteziat, apoi fu cuprinsă de o tuse spasmodică.

— Mai bea puţin, porunci Hawk.

Arsura alcoolului îl risipi năuceala, făcând loc durerii, începu din nou să plângă, îngropându-şi capul în mâini, ca să-şi ascundă lacrimile. Nu mai era conştientă de prezenţa bărbatului care stătea în picioare, în spatele scaunului, uitându-se la paharul pe care-l ţinea în mână.

Lanna plânse până la istovire. Viaţa nu i se păruse niciodată mai searbădă.

— Încă!

O mână bronzată, îi întinse din nou paharul. Tremurând, ea apucă paharul şi-l duse la gură. De data asta, gustul alcoolului n-o mai luă prin surprindere; gâtul i se strânse, dar nu mai tuşi. Se lăsă pe spate, uitându-se în tavan, simţind căldura ce-i cuprindea pieptul. Închise ochii şi fu străbătută de un frison. Ceva se mişcă lângă ea.

Deschise ochii şi-l văzu pe Hawk; aplecat peste ea, el nu-i mai întindea sticla sau paharul. Îi trecu o mână pe sub umeri.

— Ce faci? întrebă ea din ceată.

— Tot ce-ţi trebuie acum este patul.

Îi trecu celălalt braţ pe sub genunchi, o ridică şi o duse în camera ei. Lanna nu protestă şi i se agăţă de gât, strângându-se la pieptul lui. Capul îi căzu pe umăr. Găsi un sprijin în trupul lui puternic.

În cameră, Hawk o puse pe picioare cât aprinse lumina. Lanna nu-l părăsea din ochi; simţea nevoia să fie luată de mână. Hawk reveni lângă ea şi îi descheie rochia. Ea nu făcu niciun gest ca să-l împiedice, sau să-l ajute. Rochia alunecă de pe umeri, căzând în jurul gleznelor.

Acest gest îl amintea de trecut, de copilărie; odată, ea adormise în maşina tatălui ei şi el o dusese în braţe până în camera ei, unde o dezbrăcase şi o băgase în pat. Hawk îi scoase sutienul, apoi slipul.

— Unde-ţi este cămaşa de noapte? întrebă el impasibil.

Lanna îi aruncă o privire lipsită de expresie. Ea purta pijama, el nu putea să-şi dea seama că aceasta era sub pernă? Hawk se întoarse să strângă cuvertura, o săltă pe Lanna şi o puse pe salteaua moale. O acoperi cu cearşaful, înainte să iasă. Se auzi zgomotul întrerupătorului şi camera fu cuprinsă de întuneric. Îşi aminti de trecut şi o panică uşoară o cuprinse.

— Hawk, chemă ea, împinsă de o putere necunoscută. Se ridică pe coate şi zări o siluetă, în cadrul uşii.

— Da?

— Nu pleca, nu mă lăsa aşa!

Hawk reveni lângă pat şi îşi plecă ochii peste obrazul ei paild. Privirea îi alunecă pe dunga cearşafului, în dreptul sânilor.

— Dormi, spuse el.

— Mi-e frică, spuse Lanna, nu vreau să rămân singură.

Aceste cuvinte, parcă nu avuseseră niciun efect, apoi cearşaful se afundă sub greutatea genunchilor lui.

— Dă-te mai încolo.

Lanna se trase în cealaltă parte a patului şi Hawk se întinse în locul tinerei femei, trecându-şi braţul pe sub ea. Ea tresări, uşurată, la contactul cu această forţă virilă. Se agăţă de cămaşa lui Hawk, simţindu-i respiraţia regulată care îi umfla pieptul. Îşi sprijini fruntea de pometii lui ascuţiţi.

— Pare fără sens, dar mă simt atât de pustiită şi înfricoşată!

Îi vorbise aproape atingându-i pielea. Hawk îşi mişcă capul pe pernă şi se întoarse spre ea. Lanna îi simţi buzele deasupra alor sale. O mână îi mângâia spatele, alta părul. La început, sărutul nu a fost decât o apăsare a buzelor, dar foarte repede Lanna se simţi arzând ca o flacără. Răspunse la sărut.

Mâinile o mângâiau încet, înfiorându-i pielea la fiecare atingere. Sânii ei îndureraţi, se treziră.

Cu degetele, simţi bătăile repezi ale inimii lui. Îl simţi întinzându-se lângă ea, îi simţi picioarele musculoase prin stofa pantalonilor, şoldurile tari, pieptul suplu, dar puternic – o forţă virilă în stare pură, puternică şi sălbatică.

Încet, încet, corpul Lannei reveni la viaţă. Umbrele şi frica dispăruseră în faţa focului aprins de dorinţă. Senzaţiile urmau una după alta. O mână i se plimba pe şold, pe pântec, pe sân, dinţii lui se jucau cu sfârcurile.

Deodată el o abandonă. Ea se regăsi singură în pat, pierdută, derutată, suferind de o nouă nelinişte. Urechile îl pulsau frenetic. Disperată că nu a fost decât un vis, Lanna se cufundă într-o suferinţă neagră, pustiitoare.

— Nu!

Ţipătul ei era mai mult decât un protest. Salteaua cedă din nou sub greutatea unui trup. O formă bărbătească se lipi de ea. Sărutările o arseră ca un fier roşu, purtând-o spre creste abrupte. Actul procreerii se transformase într-o

promisiune înnoită. Lanna descoperea orizonturi necunoscute, glorioase, purtată în extaz.

Când coborî de pe aceste culmi, Lanna era prea obosită ca să-şi dea seama unde fusese. Voia doar să se odihnească puţin, nu-i mai era frică de coşmaruri.

În zori, Hawk se desprinse de trupul adormit în braţele sale şi se dădu jos din pat. În lumina primelor raze de soare, el contemplă faţa liniştită, încadrată de o cascadă de păr brun, lucios. Simţi nevoia să-i atingă buzele frumos conturate; dorinţa i se trezi din nou. Dar se opri. Trase cearşaful peste trupul gol. Întinse mâna spre hainele sale.

Capitolul 12

Lanna se trezea încet din somn. Era cufundată într-o stare de bine şi de căldură binefăcătoare şi era conştientă că va veni momentul când ceva neplăcut se va întâmpla, când va deschide ochii.

Chiar cu ochii închişi, simţi pe faţă razele soarelui. Schimbă locul ca să scape de ele şi să se poată întoarce în somnul plin de farmec şi visare. Această mişcare, îi produse o durere surdă în cap.

— Nu trebuia să beau atâta şampanie, mormăi ea, întinzând cearşaful.

Realitatea o lovi năprasnic; John murise. Se aşeză pe marginea patului, încercând să reconstituie evenimentele dureroase de peste noapte, care apăreau dezordonat în mintea ei. Cele mai nesigure senzaţii erau cele dinainte de a adormi. Aruncă o privire peste umăr la patul gol. Oare a visat? Hawk făcuse dragoste cu ea în noaptea asta? îşi amintea vag că îi ceruse să n-o

lase singură, că el rămase, dar se şi culcase cu ea? De ce totul era atât de confuz? Abuzase luând şampanie, dar îşi amintea în special de whisky-ul pe care Hawk o făcuse să-l bea. Constată cu groază, că era goală. De ce nu-i pusese tatăl ei pijamaua, ieri seară, când o dezbrăcase şi o băgase în pat?

Nu, nu fusese tatăl ei! Fusese Hawk, Lanna îşi aminti: ieri îi confundase. Atunci, poate făcuse dragoste cu el, sau nu era decât vis? Dar de ce îl lăsase? Doar dacă nu fusese prea beată, ca să-i reziste… Măcar dacă ar putea scăpa de bubuielile din cap şi şi-ar putea limpezi gândurile.

O bătaie în uşă făcu să răsune apartamentul gol. Nu avu nevoie decât de o secundă, pentru a întelge că nu zgomotele din capul ei se amplificau. Era cineva la uşă, doamna Morgan, probabil: vecina era îngrijorată şi voia să vadă dacă totul este în ordine. Lanna îşi puse o mână pe frunte, dorind din tot sufletul ca vecina să plece. Bătăile în uşă deveniră mai insistente.

Lanna privi ceasul deşteptător de pe noptieră; era aproape amiază. Dacă nu deschidea, vecina l-ar fi alertat pe proprietar. Îşi luă rochia de casă, de la piciorul patului şi se ridică, clătinându-se. Nimeri cu greu mânecile şi se îmbrăcă, în sfârşit. Bătăile continuau.

— Vin, strigă ea, agasată.

Îşi legă cordonul şi ieşi din cameră. Când deschise, văzu că nu era doamna Morgan, ci Chad Faulkner. Ochii lui căprui alunecară pe decolteul rochiei şi peste părul încâlcit al tinerei femei.

— Bună ziua, reuşi ea să articuleze.

Pe jumătate ameţită încă, ea îşi ridică o şuviţă de păr.

— De abia m-am trezit…

— Începusem să mă îngrijorez, văzând că nu răspunzi.

Bărbatul purta un costum închis, a cărui sobrietate contrasta cu ţinuta lui sofisticată, din ajun. Zâmbetul lui cerea o invitaţie.

— Pot să intru?

— Da… desigur.

Lanna se dădu deoparte, lăsându-l să treacă şi îşi aranja rochia de casă.

— Îmi… îmi pare rău pentru tatăl dumitale…

— Mulţumesc.

Chad cerceta, îngrijorat, figura trasă a tinerei femei.

— Cum te simţi, în dimineaţa asta?

— Aşa cum arăt, probabil.

Lanna încercă să râdă, dar efortul îi trezi durerea de cap.

— Chiar şi aşa, eşti fermecătoare, Lanna, o asigură Chad. Cred că ştii asta.

Lanna era prea vulnerabilă pentru a accepta complimentul, pur şi simplu.

Nu mai cunoscuse dorinţa, de când rupsese relaţiile cu amantul ei. Doar astă noapte, poate, făcând dragoste cu Hawk. Dacă făcuse. Aruncă o privire piezişă, pe inelarul lui Chad. Nu avea verighetă.

— Vă mulţumesc că aţi telefonat azi-noapte.

Vreţi o cafea?

Făcu câţiva paşi spre bucătărie.

— Nu, nu pentru mine. Te rog, fă o ceaşcă pentru dumneata. Scuză-mă că te-am trezit (Chad zâmbi). Nu m-am gândit nicio clipă, c-ai mai putea fi în pat.

— M-am culcat târziu, azi-noapte.

Intrând în bucătărie, Lanna observă sticla de whisky şi paharul gol, pe bar. Chad, care venise după ea, îi văzu privirea.

— Ai trecut prin momente grele, nu-i aşa? Cred că asta te-a ajutat, adăugă el, făcând aluzie la whisky.

— M-a ajutat să uit, aprobă ea.

Ea îşi trecu o şuviţă de păr după ureche, apoi o lăsă să cadă la loc.

— Nu eram în apele mele, nici măcar nu i-am mulţumit lui Hawk, că a stat cu mine.

Deodată, îşi dădu seama că bărbatul nu venise numai din politeţe.

— Oh, ştiu de ce a rămas, spuse Lanna

adăugând apă pentru cafea, nu doreai ca eu să sun la spital; oamenii ar fi putut interpreta greşit.

— Parţial, ai dreptate; de fapt nu voiam să rămâi singură.

Chad se apropie de tânăra femeie cu o expresie de nelinişte. Interesul pe care îl manifesta era departe de comportamentul distant al lui Hawk.

— Te rog să mă crezi.

Mirosea a apă de Colonia. Privirea lui Chad lăsa să se înţeleagă că era singura femeie de care îi păsa.

— Sunteţi foarte amabil că vă ocupaţi de mine, domnule Faulkner.

Lanna avea gâtul uscat. Puse ibricul pe plită, dar uită să aprindă gazul.

— Sunt sigură că aveţi multe lucruri importante de făcut.

— Dumneata eşti importantă pentru mine, Lanna. Nu vrei să-mi spui Chad? Ai fost foarte apropiată de tatăl meu, în ultimele luni. Crea că

mai târziu o să ne cunoaştem mai bine.

Lanna simţi un fel de plăcere. Poate că nu era chiar sigură.

— Şi eu mi-o doresc, mărturisi cu simplitate.

Chad nu părea a fi omul care să arunce cuvintele în vânt şi ea se simţi uşurată, ştiindu-l liber.

— Am trecut pe la dumneata ca să mă conving că totul este bine şi ca să te asigur că numele dumitale nu va apărea în ziare. Oficial, tatăl meu a murit din cauza unui atac în timp ce era în vizită la judecătorul Garvey, un prieten intim al familiei, care locuieşte prin apropiere, explică Chad.

Scoase o carte de vizită din buzunarul interior al hainei.

— Nu da niciun interviu, iar dacă te întreabă cineva ceva, sună-mă imediat. Voi avea eu grijă. Nu vreau ca onoarea să-ţi fie prejudiciată.

Nimeni nu se preocupase să-i protejeze onoarea, cu excepţia lui John. Crezuse întotdeauna

că această formă de galanterie era demodată. În momentul în care ea întinse mâna să ia cartea de vizită, Chad o atinse cu degetele. Era un gest plăcut şi Lanna nu-şi plecă ochii.

— Nu vreau să fii victima celor petrecute azi-noapte, Lanna. Nici tatăl meu nu ar fi dorit-o.

Când bărbatul o prinse de bărbie, Lanna făcu un pas spre el, fără să-şi dea seama. Fremăta la contactul buzelor calde, care o sărutau cu pasiune. Cu regret, Chad se îndepărtă pentru a observa reacţia tinerei femei. Îi era teamă că o supărase.

— Iartă-mă, se scuză el, contrar tuturor aşteptărilor, n-ar fi trebuit. Înţeleg, de ce tatăl meu te găsea irezistibilă.

— Eram prieteni, nimic mai mult.

Lanna se întrista văzând că el regretă sărutul, care ei îi făcuse atâta plăcere.

— Da, ţin minte, dar când te ating… pot să spun că asta nu trezeşte în mine sentimente platonice.

Lanna aprobă, tremurând. Omul acesta o tulbura şi ea era fericită să vadă că sentimentul îi este împărtăşit. Chad avea destul farmec, ca să poată seduce toate femeile.

Deodată, trezindu-se, Lanna îşi aminti că el era fiul lui John Buchanan şi că el va moşteni o avere, care-l va propulsa în afara lumii ei.

Lui John nu-i pasase niciodată dacă ea era bogată sau săracă şi nici din ce clasă socială făcea parte. Chad era din acelaşi aluat? Presupunea că el este cel mai mare dintre fii, deoarece John spusese că îi semăna.

Chad se îndepărtă de tânăra femeie.

— Aş vrea să mai rămân, dar am multe de făcut, spuse el, cu părere de rău.

— Când va avea loc înmormântarea? Aş vrea să vin şi eu… mă rog, dacă se poate.

Îi ceruse permisiunea de teamă că prezenta ei ar da naştere la întrebări indiscrete.

— Desigur că se poate. Dat fiind faptul că tata era o persoană foarte cunoscută, va fi lume

multă. Dacă te întreabă cineva, lucru de care mă îndoiesc, spune că eşti o cunoştinţă a familiei, sau, mai precis, că mă cunoşti pe mine.

— Ar fi nedrept să nu particip la înmormântarea lui John, dar înţeleg că acest fapt ar putea crea incidente, spuse Lanna.

— Ştiu, eşti ultima persoană care ar dori-o, n-am nicio îndoială.

El aborda un aer satisfăcut şi aprobator, care se transformă curând într-o expresie de îngrijorare.

— Dacă plec acum, totul va fi bine?

— Da, promise ea.

Chad mai ezita încă.

— Pot să te sun săptămâna viitoare, după ce lucrurile vor intra în normal?

Dorea s-o revadă: era o certitidine, care făcu să strălucească ochii Lannei.

— Te rog. Sunt acasă în toate serile, mai puţin atunci când fac cumpărături.

— Atunci, voi telefona înainte de a veni.

Chad se îndreptă spre uşă. După plecarea lui. Lanna zâmbi. Acum avea motive să aştepte şi alte „a doua zi”.

Privi ibricul şi băgă de seamă că nu aprinsese gazul.

Maşina închiriată, ultimul tip, condusă de Hawk, încetini şi intră pe aleea încadrată de două coloane din lut. De fiecare parte a benzii de asfalt, pământul ars de soare era plantat cu cactuşi şi arbori de Barbaria. Drumul mergea oblic, prin faţa unei locuinţe vaste, acoperită cu felă roşie. Hawk opri maşina, în faţa peronului din piatră, care ducea la intrarea principală. Se îndreptă spre uşa pe care atârna o coroană mortuară, neagră.

Sună şi, aşteptând să i se deschidă, privi cerul şi lanţul de munţi care formau o pată întunecată, în depărtare. Când uşa se deschise, el se întoarse. Era Carol, îmbrăcată într-o rochie costisitoare, neagră. Ea schiţă un zâmbet de bun venit.

— Intră, Hawk.

Ea deschise uşa larg, rămânând în faţa lui Hawk. Părul blond auriu, era tuns, întinerind-o. Ca de fiecare dată, ochii ei de un verde deschis, îi căutau pe ai lui Hawk. El nu înţelegea ce dorea ea, poate iertare, chiar şi după atâta timp. El trecu pragul şi înainta pe dalele lăcuite ale holului, în timp ce Carol închidea uşa după el.

— Plec la aeroport, m-am oprit doar să vă spun că mă întorc la fermă.

Cum nimeni nu-i dorea prezenţa, Hawk nu intenţiona să întârzie prin preajmă.

— Nu vii la înmormântare, luni? insistă Carol.

— Nu.

— Dar…

Hawk nu o lăsă să termine şi ridicând o sprânceană, spuse:

— Înmormântările sunt felul vostru de a vă ocupa de morţi, nu şi al meu.

— Cine-i acolo, Carol? întrebă o voce de bărbat.

Tom Rawlins apăru sub bolta de mozaic, care ducea spre un living spaţios. La vederea lui Hawk, se opri cu nările fremătând de mânie. Cu trecerea anilor, faţa lui, teribil de înăspritǎ, era cea a unui om bătrân.

— Ce faci aici, Hawk?

— Linişteşte-te, n-am venit să-ţi prezint condoleanţe!

Zâmbi ironic, în timp ce continuă:

— Am venit să spun că plec.

— Atunci, pleacă, imediat. Rawlins îi arătă uşa.

— Tată, te rog, făcu Carol pe un ton iritat.

— Nu-mi da ordine Rawlins, sau mă răzgândesc.

— Nu este momentul să ne certăm, tată, spuse Carol, dorind să-şi împiedice tatăl să facă scandal.

Rawlins îi aruncă o ultimă privire lui Hawk şi se întoarse pe călcâie. Hawk simţi o tensiune şi o privi pe Carol cu un calm prefăcut. De când îl

„trădase”, ea intervenise de multe ori în favorea lui.

— Îmi pare rău, se scuză ea.

— Asta nu mai are nicio importantă, de mult, Carol, răspunse Hawk.

O văzu tresărind. Ea deschise gura ca să protesteze, dar fu întreruptă de zgomotul unor paşi. Hawk îl fixă pe băiatul care tocmai intră în cameră, a cărui faţă era luminată de un zâmbet. Puştiul era o copie fidelă a lui John Buchanan – de la părul închis, până la ochii albaştri, care păreau mereu că râd.

Băiatul îl întâmpină cu entuziasm.

— Bunicul Tom mi-a spus că te întorci la fermă cu avionul. Mă iei şi pe mine?

— Johnny! spuse Carol, cu un ton de reproş, ştii că-l înmormântează pe bunicul tău, luni? Ce va spune lumea, dacă nepotul lui o să lipsească?

— ’Ma, se plânse puştiul de doisprezece ani, nu o să mai am ocazia să călăresc calul pe care mi l-a cumpărat tata. După înmormântare mă întorc

la colegiu.

— Câteodată nu te pot înţelege, Johnny Faulkner, făcu Carol; vrei să călăreşti, în loc să participi la funeraliile bunicului tău, arătână respectul pe care i-l datorezi. Ce-ar spune lumea, dacă ar afla?

Hawk zâmbi forţat şi o expresie batjocoritoare îi străbătu privirea.

— Este foarte important ce zice lumea, Johnny, crede-o pe mama ta, ea ştie ce spune.

Carol întoarse brusc capul; devenise palidă. Hawk *se* întreba de ce făcuse aluzie la părerea altora – poate pentru că ea deschisese vorba, poate pentru că nu voia ca Johnny să aibă un spirit îngust, îngrădit de părinţi şi bunici.

— Dar nici tu nu vii la înmormântare Hawk, îi spuse Johnny. L-am auzit pe bunicul Tom, spunându-i bunicii.

— Micuţule, diferenţa este că nimănui nu-i pasă dacă voi veni sau nu şi eu.

Era purul adevăr. De altfel, chiar dacă nu mai

credea în fantomele care îi hăituiesc pe cei vii, Hawk nu vedea motivul pentru care ar fi însoţit pe ultimul drum un corp plin de formol, culcat într-o cutie.

— De ce? insistă Johnny?

Hawk râse uşor, remarcând stânjeneala lui Carol.

— Îţi voi zice acelaşi lucru pe care mi i-a spus mie John Buchanan, când eram de vârsta ta; când vei fi destul de mare ca să poţi înţelege, nu va mai fi nevoie să-ţi explic.

Hawk se întoarse şi puse mâna pe clanţa uşii, când se auzi soneria de la intrare. Deschise şi îl recunoscu pe bărbatul chel; Era Benjamin Calder, unul dintre avocaţii lui Faulkner. Părea prost dispus.

— Sunt aşteptat.

Calder se adresa lui Carol, care venise lângă Hawk, ţinând o mână posesivă pe umărul fiului ei, Johnny.

— Da, domnule Calder, fiţi amabil şi intraţi.

Hawk se retrase în colţ la umbra unei ferigi, în timp ce avocatul intra. În momentul în care se gândea să plece, atenţia îi fu atrasă de un zgomot de tocuri. Recunoscu imediat paşii lui Katheryn. Nu o mai văzuse de la spital.

— În sfârşit, Ben, ai venit.

Katheryn îl întâmpină pe avocat cu nerăbdare. Era, şi ea, îmbrăcată în negru, dar nu părea tristă ci, mai curând, mânioasă. Nu îl zări pe Hawk, ascuns în umbră, aproape de uşă.

— Ce-i absurditatea asta? Un alt testament?

Omul legii păli din cauza jignirii.

— Nu este o „absurditate”, doamnă Faulkner. John Buchanan l-a redactat acum o lună.

— Cine este principalul beneficiar? Dumnezeu să mă ierte, dar dacă l-a dezmoştenit pe Chad, în favoarea acestui bastard blestemat, jur să…

Se opri brusc, zărindu-l pe Hawk.

— Continuă, Katheryn.

Buzele lui Hawk se întinseră într-un zâmbet

batjocoritor; situaţia devenea interesantă.

— N-o să capeţi nicio para!

Ura aprinse o strălucire galbenă în ochii lui Katheryn. Semăna cu o panteră care-şi apără puiul.

— Îţi jur! Acea navajo, care te-a născut, era o târfă, şi aş putea găsi o duzină de bărbaţi cu ochii albaştri că ai tăi. Ar fi cea mai scurtă luptă la care ai asistat vreodată, dragul meu Hawk!

— Acum, că John Buchanan a murit, poţi să laşi să iasă la suprafaţă toată ura pe care ai ascuns-o în aceşti ani, Katheryn.

Ameninţările nu-l impresionau pe indian. Nimeni nu-i putea face rău. Avocatul, stacojiu, se străduia să ia o atitudine. Ieşirea lui Hawk o enervase pe Katheryn.

— Rawlins ar fi trebuit să te omoare, când a descoperit că i-ai violat fata.

Katheryn nu băgă în seamă exclamaţia lui Carol. Hawk îl zări pe Johnny care căscase ochii, uimit. Copilul ar fi aflat oricum, mai devreme sau

mai târziu. Hawk regreta numai circumstanţele în care se întâmplase.

— Toată lumea, continuă Katheryn, a observat felul în care Carol se poartă cu tine. Îi este frică să te întâlnească, frică de ceea ce ai putea să-i faci. Nu mai poţi să păcăleşti pe nimeni.

Avocatul o întrerupse pe Katheryn.

— Scuzaţi-mă doamnă, nu ştiu despre cine vorbiţi, dar…

— Daţi-mi voie să mă prezint, domnule (Hawk înainta, cu ochii strălucind de o mânie îngrijorătoare), mă numesc Jim Blue Hawk.

Avocatul făcu un gest vag şi continuă să se uite la doamna Faulkner.

— Acest domn… vreau să zic, domnul Hawk nu este principalul beneficiar.

Se grăbi să-l asigure pe acesta din urmă:

— Dumneavoastră moşteniţi jumătate din fermă şi bani lichizi, cealaltă jumătate revine domnului Chad, dar…

— Dar ce Ben? întrebă Katheryn pe un ton

neliniştit, chiar bătăios.

— Partea importantă a averii domnului Faulkner se află la Phoenix şi el i-a lăsat totul unei oarecare… Lanna Marchall.

Această declaraţie fu urmată de o tăcere de moarte. Apoi, Hawk îşi dădu capul pe spate şi izbucni într-un râs teribil, care făcea să răsune toată încăperea: râdea de el, de ceilalţi şi de John Buchanan, care îi fentase pe toţi.

Apoi se îndreptă spre ieşire, în momentul în care deschidea, o maşină se opri, şi din ea coborî Chad. Văzându-l pe Hawk, trăsăturile i se înăspriră. Se duse la el şi-l întrebă:

— Ce faci aici?

Ochii lui Hawk sclipiră, diabolic.

— Tocmai plecam, dragă frate. Îmi pare rău că nu voi fi aici să-ţi văd mutra, când vei afla că faci parte dintre dezmoşteniţi.

Un vânt cald şi uscat adia în cimitir, îndepărtând de Lanna rugăciunea preotului. Cu

capul descoperit, ea se ţinea deoparte de persoanele în doliu, strânse în jurul gropii. Nu era îmbrăcată în negru şi, chiar dacă ţinuta ei nu era ideală pentru o înmormântare, purta un costum, din jerseu de culoarea cafelei, care-i scotea în evidentă strălucirea părului castaniu fluturat de vânt.

Un soare puternic ardea pământul şi făcea să strălucească grăuntele de nisip, pe care vântul le încolăcea în jurul siluetelor cernite. Pe deasupra capetelor. Lanna putea vedea foarte bine coşciugul luxos, acoperit cu jerbe şi cu coroane. Familia stătea într-o tăcere gravă.

Lanna remarcase cât de mult se adânciseră trăsăturile lui Chad, bineînţeles, din cauza morţii tatălui său şi a grijilor din ultimele zile. Ca şi cum ar fi simţit privirile tinerei femei, Chad îşi ridică ochii în direcţia ei. Fălcile i se încleştară.

Într-o parte, stătea mama lui, văduva lui John. Silueta ei neagră, mândră, părea totuşi fragilă, ascunsă sub voalul negru de crep. Lanna

îşi dădu seama că doamna Faulkner făcea parte dintre acele flinte, care se purtau foarte natural, chiar şi în împrejurări tragice. De cealaltă parte, se afla o altă femeie în doliu, fără voal, cu părul blond, auriu prins în coc. Ţinea mâna unui băieţel cu costum şi cravată de culoare deschisă: semăna atât de mult cu John, încât Lanna deduse că este vorba de nepotul său.

Privirea tinerei femei reveni la coşciug. I se puse un nod în gât la gândul că acolo era cel ce-i fusese prieten. Neputând să audă cuvintele preotului, ea examina, din nou, familia. O mira absenţa lui Hawk. Îl căută printre cei prezenţi, dar nu-l putu recunoaşte. De ce nu venise? Crezuse că este o persoană apropiată familiei Faulkner.

Mulţimea începu să se mişte în jurul Lannei. Câţiva defilară prin fata familiei, exprimându-şi simpatia. Lanna ar fi vrut să facă la fel, ezită puţin, apoi se îndepărtă.

Micul ei Volkswagen distona cu Cadillac-urile şi limuzinele negre din jur. Auzi paşi în spatele ei,

dar nu le dădu atenţie, până când simţi că cineva o prinse de braţ şi se opri. Se întoarse tresărind şi îndepărtându-şi o şuviţă de păr care îi căzu pe faţă.

Chad nu spuse nimic, dar o privi drept în ochi. De aproape, trăsăturile lui dovedeau durerea. Lanna ar fi vrut să spună ceva, să-l încurajeze, să-şi exprime compasiunea, în timp ce mulţimea se împrăştia, dar se gândi că împrejurările nu erau favorabile unei conversaţii personale.

— A fost o ceremonie frumoasă, spuse ea.

— Da, a participat şi primarul şi guvernatorul şi senatorul, declară Chad cu o voce indiferentă.

Delicat, îi trecu braţul în jurul taliei.

— Vino, vreau să te prezint membrilor familiei.

În timp ce doi domni prezentau condoleanţe mamei sale, Chad o dirija pe Lanna spre tânăra femeie blondă şi fiul ei.

— Soţia mea, Carol şi fiul nostru Johnny.

Lanna rămase uluită; încercă să-şi ascunăă surpriza şi surâse.

— Iat-o pe Lanna Marchall.

— Ce mai faceţi, domnişoară Marchall?

Soţia lui Chad îi întinse o mână fină, zâmbind distant. Lanna lăsă capul în jos, în loc de răspuns.

Femeia asta era frumoasă, având frumuseţea păpuşilor de porţelan. Asocierea dintre părul blond-auriu şi ochii verzi era minunată; prin comparaţie, Lanna se simţea banală. Îi fu mult mai uşor să-l salute pe băiat.

— Semeni cu bunicul tău, Johnny, murmură ea.

— Da, toţi spun asta.

Puştiul ridică din umeri şi o cercetă pe necunoscută cu curiozitate.

— Mamă!

Chemarea lui Chad îi permise văduvei să se elibereze. Ea se alătură grupului.

— Vreau să *ţi-o* prezint pe Lanna Marchall, îi explică Cha A. Iat-o pe mama mea, Katheryn

Faulkner.

— Aş fi preferat să facem cunoştinţă în alte împrejurări, doamnă, spuse Lanna, întinzând mâna.

Sub voalul des, ea nu putea distinge trăsăturile văduvei, dar îi simţi reţinerea.

— Domnişoară Marchall, am aflat că eraţi foarte apropiată de soţul meu, răspunse Katheryn Faulkner, cu o voce studiată.

— Da, devenisem buni prieteni.

Lanna simţea nevoia să precizeze natura relaţiilor ei cu John, dar explicaţia fu primită foarte rece.

— Da, bineînţeles, replică doamna Faulkner, cu o curtoazie distantă. Scuzaţi-mă. Aş vrea să-i spun ceva preotului, înainte de a pleca.

— Desigur, suflă Lanna.

Soţia lui Chad se îndepărtase deja în direcţia bărbatului îmbrăcat în negru. Lanna îl fixă pe Chad. Ca să se convingă că el era fiul „căsătorit”, al lui John. O întrebare îi stăruia în minte: unde

era celălalt fiu?

Se uita la grupul care stătea în jurul mormântului. Soţia lui Chad şi fiul său erau deja acolo. Mai era o pereche, mai în vârstă. Nedumerită, Lanna îl întrebă pe Chad.

— Unde este fratele tău? întrebarea îl făcu să tresară.

— Ce ştii despre el? întrebă el, cu un ton *temător.*

Reacţia lui o făcu pe Lanna să ridice din sprâncene.

— Nimic… John îmi spusese că are doi fii, dar nu l-am remarcat pe cel de-al doilea printre cunoscuţii familiei.

Chad aşteptă puţin, înainte să răspundă, ca şi când ar fi căutat o justificare.

— Puţină lume ştie că John Buchanan a avut o aventură cu o femeie. Înţelegi? Cred că înţelegi susceptibilitatea mamei în legătură cu acest subiect?

— Bineînţeles, murmură Lanna, blocată de

această descoperire.

Doamna Faulkner reveni lângă ei. Se uită pieziş la fiul ei.

— Ai anunţat-o, Chad?

— Nu.

El răspunse foarte încet, ca şi când intervenţia mamei sale îl deranjase.

— Ce să mă anunţe? întrebă Lanna.

— Dumneata eşti moştenitoarea averii, domnişoară Marchall.

Parcă i se reproşa, că nu era la curent.

— Cum! Trebuie să fie o greşeală!

Lanna se uită la Chad, aşteptând disperată ca el să nege o asemenea absurditate.

— Nu este o greşeală.

Zâmbetul lui subţire îi dădea de înţeles că ar trebui să se bucure de această veste.

— O să primeşti documentul oficial de la tribunal, zilele astea. Familia a luat deja cunoştinţă de conţinutul testamentului lui John Buchanan şi de ultima sa dorinţă.

— Dar…

Lanna era prea zăpăcită ca să-şi aducă aminte ceea ce voia să spună.

— Dă-mi cheile de la maşina dumitale. Tom o va duce acasă, sugeră Chad. Dumneata o să mergi cu noi, în maşină. Voi avea astfel ocazia să-ţi explic despre ce este vorba.

Lanna ezită puţin, apoi îi dădu cheile.

Capitolul 13

Această suită de evenimente afectaseră sănătatea Lannei; mai întâi moartea lui John, apoi descoperirea că Chad era căsătorit, că fiul absent era nelegitim şi, în sfârşit, că John îi lăsase toată averea. La trei zile după înmormântare, Lanna făcu o gripă.

Zăcu două săptămâni. Ieşea rar, fapt care nu o împiedica însă să fie foarte ocupată. Telefonul suna mereu. Ziariştii doreau să ştie povestea ei cu John Buchanan Faulkner şi să se informeze despre moştenire. Trebui să-şi treacă numărul la secret, ca telefonul să nu mai zbârnâie.

Cu toate acestea, boala Lannei nu împiedică cu nimic reglementările succesiunii lui Faulkner. Totul depăşea puterea de înţelegere a tinerei femei. Chad îl traducea limbajul juridic în termeni obişnuiţi.

Nu se putea obişnui cu noua sa situaţie de moştenitoare. Ar putea să-şi renoveze

apartamentul, să pună tapet nou, să-şi decoreze interiorul altfel, ca să nu mai vorbim că acum ar putea să-şi ofere o casă. Ar putea să se întoarcă la universitate, dând noi examene… Dar nu, acum era bogată, nu va mai fi nevoită să muncească. Atunci, va duce Volkswagen-ul la un garaj şi-i va instala aer condiţionat, dar, nu, mai bine şi-ar cumpăra un Rolls-Royce. Şi apoi, mai era şi familia Faulkner. La început, se aşteptase ca ei să-şi arate resentimentele, explicabile, de altfel. Dar soţia lui Chad se arătase de o curtoazie prietenească, iar Lanna nu se putea plânge nici de atitudinea lui Katheryn Faulkner. Chiar dacă aceasta era mai distantă. Astfel, Chad era singura persoană cu care Lanna rămăsese în contact. Dar, ştiindu-se sensibilă la farmecul lui, în el se încredea mai puțin decât în ceilalţi membri ai clanului.

Pipăi cotierele din catifea şi se sprijini de spetează, lăsându-şi capul pe spate. Prin geamul maşinii, ea contempla cerul albastru, degajat de ceața care acoperea, de obicei, oraşul. Întoarse

capul şi-l privi pe Chad, care conducea. Observându-l, se gândea la propunerea, pe care i-o făcuse; o invitase să vină să se odihnească, o lună, la ferma pe care familia lui o avea în nordul Arizonei. Îndepărtându-se de Phoenix, pretindea el, şi-ar fi asigurat liniştea şi pacea, imposibil de găsit în oraş.

Lanna fixă un punct în fața ei. Oferta era generoasă, era o dovadă că o considerau ca o prietenă a familiei Faulkner.

— De ce a făcut asta?

Ea îi pusese lui Chad întrebarea pe care şi-o punea şi pentru sine mereu. Preciză:

— De ce John Buchanan mi-a lăsat mie totul? N-ați încercat sentimente de animozitate la adresa mea?

Chad ezită, înainte să răspundă, şi-i aruncă o privire.

— Ba da, când am aflat. Apoi n-am mai avut timp să mă mai gândesc. De altfel, nu sunt chiar sărac; încă din timpul vieții, tata transferase în

contul meu o bună parte din acțiuni şi din afacerile companiei sale. A depus fonduri serioase pe numele mamei şi a fiului meu Johnny. Şi-a împărțit averile, în loc să le țină până la moarte.

— Vrei să spui că v-ați primit deja partea?

Lanna dorea să audă nişte explicaţii, care să-i înlăture sentimentul de vinovăţie.

— Într-un anumit sens, da, recunoscu Chad. De altfel, noi doi suntem asociaţi în anumite afaceri.

— Am multe de învăţat despre lumea afacerilor.

Închise ochii, cuprinsă de o uşoară oboseală.

— O să înveţi repede.

Ea remarcă tonul sec al conversaţiei şi se îngrijoră. Deschise ochii, privind spre Chad, dar el era preocupat de drum.

— După boală, ai nevoie de odihnă şi linişte, departe de toată această publicitate.

— Linişte şi odihnă, ce cuvinte minunate! suspină Lanna.

— Eu voi rămâne doar câteva zile la fermă, dar mama şi Carol vor fi acolo, ca să-ți țină companie, după plecarea mea. Ne vom vedea însă, în fiecare weekend.

— Ce ciudat va fi, să nu te am lângă mine!

Gândise cu voce tare, fără să vrea. Când ochii lui Chad îi căutară pe ai ei, nu avu curajul să-şi întoarcă privirea.

— Este mai bine, să fim despărţiţi câtva timp, Lanna.

Mesajul tainic, transmis de ochii lui, o făcură pe Lanna să înţeleagă, ceea ce el nu putea spune. Chiar dacă era căsătorit, atracţia Lannei pentru fiul lui John nu scăzuse; fuseseră deseori împreună, în timpul ultimelor săptămâni. Lanna se temea de o aventură cu un om căsătorit şi presupunea că şi Chad îi împărtăşea teama. Această atracţie reciprocă constituia o tentaţie permanentă.

— Da, desigur, recunoscu Lanna pe un ton voit dezinvolt. M-am sprijinit de prea multe ori, pe

umărul tău.

Chad îi luă mâna cu tandreţe.

— Poți să te sprijini pe umărul meu, Lanna.

Îşi strecură degetele printre degetele ei. Se apropiaseră de aerodromul Sky Harbor. Un avion mic era garat pe pista de beton. Pe o parte, se vedea un cap de şoim: Lanna recunoscu imediat emblema; era aceeaşi, cu cea de pe camionul lui John.

— Este avionul vostru? întrebă ea.

— Da.

Chad căuta un loc unde să-şi parcheze maşina. Deodată, îşi încruntă sprâncenele, văzând pe cineva lângă clădire.

— Ce dracu’ caută aici, mormăi el printre dinţi.

Lanna îi urmări privirea şi descoperi omul sprijinit de zidul clădirii. Era îmbrăcat cu o cămaşă roşu-aprins, iar un Stetson maron pus pe frunte îi acoperea părul negru. Nu putea să se înşele; era Hawk. Un frison o străbătu la vederea

acestei siluete virile. Amintirea îmbrăţişării lui, a braţelor lui puternice, nu era un vis. Inima începu să-i bată nebuneşte. Cum era posibil să se simtă atrasă de aceşti doi bărbaţi, atât de diferiţi, ca Chad şi Hawk?

Hawk se desprinse de zidul clădirii, când Chad ieşea din maşină. Zâmbi, văzând iritarea fratelui său. Continuă să zâmbească, până când Lanna coborî din maşină, ajutată de Chad. O cercetă cu ochii lui albaştri, căutând o oarecare schimbare. Găsi ceva: pantalonii verzi şi bluza înflorată erau probabil opera unui croitor de lux. Coafura era aceeaşi, dar făcută de un profesionist. Lanna interceptă privirea indianului şi roşi.

— Unde este Jake Sanchez? întrebă Chad. Înţelesesem că el ne va aştepta.

Remarca glacială a lui Chad îl atinse pe Hawk. Îşi privi fratele.

— A rămas la fermă; am venit eu în locul lui.

— De ce?

Hawk zâmbi.

— Ştii bine că n-aş fi ratat această întâlnire, pentru nimic în lume, Chad.

Dăduse răspunsul cu o voce plină de batjocură – un spin de cactus în nasul unui taur, cum spuneau cowboy-ii.

Nepăsător fată de mânia lui Chad, Hawk îşi plimbă privirea pe Lanna. Simţurile lui păstraseră amintirea tinerei femei. O adiere de lemn de santal îi gâdilă nările; se întreba dacă ea îşi parfuma subsuorile şi lobul urechilor.

— Ce poate simţi cineva când devine moştenitoare, domnişoară Marchall?

Hawk urmărea emoţiile de pe faţa ei, ale cărei trăsături exprimau *forţă* şi orgoliu, două calităţi care treziră admiraţia indianului.

Lanna zâmbi, dându-i să înţeleagă că nu avea de gând să se aventureze pe un teren străin.

— Totul s-a petrecut atât de repede, încât nu am avut timp să mă gândesc la asta, mărturisi ea.

Întoarse capul către Chad. Hawk remarcă expresia acestuia, şi mâna cu care înconjura

mijlocul tinerei femei. Simţi încolţind în el un sentiment de gelozie. Dumnezeule! mai avusese femei şi înainte, dar niciodată nu fusese furios, când le atingeau alţii.

— Nu ți-am spus eu că John Buchanan îți va răsplăti prietenia, în felul său?

Tonul lui Hawk era ostil. O văzu pe Lanna încordându-se şi aprecie cu o admiraţie crescândă, abilitatea cu care ea masca şocul.

— Despre ce e vorba? întrebă Chad încruntând sprâncenele.

— Despre o discuţie pe care am avut-o, răspunse ea ridicând din umeri, ca şi când faptul nu ar fi avut importanță.

— Bagajele sunt în maşină, spuse Chad.

Se duse la portbagaj, separând cheia acestuia de cheile maşinii. Hawk se îndrepta spre avion ducând bagajele Lannei, care mergea lângă Chad cu o valiza în mână.

Lanna simţea tensiunea care apăruse între ea şi Chad. Era vina lui Hawk. Evenimentele

petrecute, după moartea lui John, o făcuseră să creadă că cei doi erau apropiaţi unul de altul: ostilitatea lor, însă, abia ascunsă, o surprinse. Totodată se îndoia că Hawk i-ar fi spus lui Chad că se culcase cu el; de ce ar fi făcut-o? În noaptea aceea nu fusese ea însăşi. Hawk ar fi putut să-şi dea seama. Amintirea acelei nopți puse stăpânire pe ea cu o asemenea forţă, încât se întreba cum de o putuse neglija până într-atât.

Lanna se îndepărtă puţin, observându-l pe Hawk, care aranja bagajele în cala micului avion. El se întoarse luând valiza din mâinile Lannei, remarcând expresia ei puţin neliniştită. Zâmbi amuzat.

— Ai mai călătorit cu avionul, domnişoară Marchall?

Părea că îşi bate joc de ea.

— Numai cu avioane mari, niciodată, însă, cu unul particular.

— Vom zbura pe deasupra unui ţinut sălbatic, dar magnific; te sfătuiesc să te aşezi lângă mine,

ca să poţi vedea mai bine.

Invitaţia fusese făcută pe un ton relativ politicos, dar Lanna înţelesese că el dorea ca ea să fie singură cu el. Ezită, observând reacţia lui Chad, căruia nu dorea să-i trezească bănuieli.

— Te-ar deranja? întrebă ea cerând, de fapt, o aprobare. N-am fost niciodată în cabina de pilotaj a unui avion şi cred că ar fi o experienţă interesantă.

Lanna voia să dea impresia că este preocupată numai de noutatea faptului. Chad scrută cu privirea faţa tinerei femei, şi păru satisfăcut de ceea ce văzu.

— Nu mă deranjează deloc, zâmbi el, am câteva dosare de examinat. O voi face în timpul zborului şi astfel voi fi liber să te duc să vizitezi ferma, când ajungem.

— Minunat!

Lanna îl răspunse cu un zâmbet; se simţea îngrozitor de ipocrită.

Se urcă în avion, îşi puse centura de

siguranţă, studiind numeroasele cadrane ale tabloului de bord. Hawk se aşează pe scaunul pilotului. Îşi aruncă Stetsonul în spate şi-şi trecu mâna prin părul des şi negru.

— Ţi-ai pus centura?

O privi, în timp ce ea îi răspunse afirmativ.

— Atunci, stai dreaptă şi profită de spectacol.

Lanna îşi încleşta mâinile pe coapse, în timp ce Hawk verifica aparatura. Un soare orbitor lovea în carlingă, transformând interiorul într-un adevărat cuptor. Era sufocant. Aerul, care pătrundea doar prin geamul deschis de Hawk, era fierbinte. Motorul din stânga începu să se învârtă cu un zgomot asurzitor. Hawk deschise radioul şi ceru instrucţiuni de la turnul de control. Lanna nu înţelegea nimic din cuvintele folosite. Când primi permisiunea de decolare, Hawk se întoarse spre Chad, care *stătea* în spatele lui.

— Am pornit rulajul, îl anunţă pe acesta.

Cu motoarele turate la maximum, avionul porni pe pistă şi prinse viteză. Când se desprinse

de sol. Un suflu de aer mai răcoros pătrunse în interior. Lanna respiră adânc. La orizont, piscuri golaşe îşi profilau formele ameninţătoare.

— Sunt munţii Superstiţiei, anunţă Hawk.

În ochelarii lui de soare, se reflectă imaginea tinerei femei. Ea se întoarse şi privea pe fereastră. Avionul zbura pe deasupra munţilor. Un labirint ameninţător, de stânci golaşe şi vârfuri ascuţite, străbătute de canioane care păstrau pentru totdeauna secretul auruiui ascuns, se întindea sub ei.

Avionul se îndreptă spre nord. Soarele se reflecta pe o întindere de apă, un lac, chiar în mijlocul munţilor sălbatici, ca o veritabilă ironie a naturii. Se părea că avionul de abia înaintează, dar Lanna îi urmărea umbra rapidă profilată pe stânci şi pe întinderile sterpe.

— Cunoşti Bătrânul Vest? întrebă Hawk.

Lanna se întoarse ca să-i răspundă:

— Vag.

Nu-i putu vedea ochii în spatele ochelarilor,

dar ştia că e privită.

— Puţin mai sus, este bazinul Tonto. Urcăm spre Mogollon care este la vreo două sute de mile.

Lanna privi în direcţia indicată şi descoperi un povârniş, care delimita, aproape dramatic, un platou. Pereţii albi deveneau când cenuşii, când gălbui, după cum ajungea lumina la ei. Platoul era acoperit de o pădure de brazi. Lanna desluşi câteva semne de civilizaţie, dar nimic nu va putea îmblânzi vreodată, acest ţinut sălbatic.

— Spectaculos! glumi ea în timp ce umbra avionului urca pe versanți şi aluneca peste vârfurile copacilor.

Fără să aştepte un răspuns, ea se întoarse spre Hawk. N-ar fi putut spune dacă el se uita la ea, sau în zare.

— Da, făcu el, pe un ton nepăsător.

Apoi. Schimbând subiectul:

— Ai descoperit că Chad se pricepe grozav să îmbărbăteze femeile înlăcrimate, nu-i aşa?

Auzind această remarcă acidă, Lanna aruncă

o privire, în spate, spre Chad. Acesta era aplecat peste hârtiile lui, cu geanta pusă pe genunchi.

— Nu te teme, spuse Hawk, nu poate auzi nimic, dacă nu țipi.

— Chad mi-a fost de mare ajutor, replică ea, având grijă să nu mai ridice vocea.

— Nici nu mă îndoiesc.

Răspunsul lui Hawk era plin de dispreţ. Discuţia îi adusese în jurul unui subiect pe care Lanna dorea să-l lămurească.

— Noaptea aceea de pomină… începu ea.

— Dacă ți-ai făcut probleme, crezând că aş fi putut să-i spun lui Chad, o întrerupse Hawk, fii liniştită; numai Chad s-ar putea lăuda cu cuceririle sale.

— Nu vreau să insinuez că ai fi răspândit vestea, dar pur şi simplu nu eram într-o stare normală.

Încerca să-şi justifice comportamentul, dar Hawk n-o lăsă să termine.

— Ne-am satisfăcut o dorinţă reciprocă. Las-

o baltă!

Pentru a-i arăta că subiectul era închis, pilotul îi atrase din nou atenţia asupra peisajului.

— Zburăm pe deasupra pârtii sudice a fermei.

În loc să se simtă uşurată şi liniştită, Lanna încercă o oarecare deziluzie. Nu se aştepta ca Hawk să treacă peste cele petrecute, cu o astfel de uşurinţă.

Pantele acoperite cu păduri, făcură loc unei văi lungi, care devenea din ce în ce mai largă. Avionul începu să coboare. Apărură clădirile fermei, ascunse într-un pâlc de arbori, nu departe de pista de aterizare.

Când atinseră solul, Hawk dirijă aparatul spre un hangar din tablă, lângă care era parcată o furgonetă. În faţa ei aştepta Carol. Tânăra femeie le făcu cu mâna, când avionul se opri în hangar. Un cowboy se grăbi să pună piedicile în faţa roţilor. Motoarele se opriră. Cu tot efortul său, Lanna nu reuşi să desfacă catarama de la centura

de siguranţă. Hawk observă, şi o ajută. Când mâinile lui atinseră talia, simţi cum i se strânge stomacul.

Hawk nu păru că remarcă reacţia ei, sau nu dădu această impresie. Când Lanna ieşi din cabină, Chad o aştepta. Hawk veni lângă ei; îşi scosese ochelarii de soare şi îşi pusese din nou *Stetsonul* prăfuit. Ochii lui albaştri de abia se opriră asupra Lannei, când deschise trapa, descărcând bagajele. Cowboy-ul se apropie să-l ajute şi îl împiedică pe Chad să-i ia valiza.

Carol, blondă şi zveltă, înainta să-i întâmpine.

— Aţi călătorit bine?

— Bineînţeles!

Chad se aplecă, sărutându-şi soţia pe obraz.

— Lanna a călătorit pentru prima oară cu un avion particular.

— Cum vă simţiţi?

Carol întoarse spre pasageră faţa surâzătoare. Era amabilă, dar Lanna desluşea un avertisment în ochii ei verzi. Căsnicia lui Chad cu

Carol nu părea nefericită, dar îi lipsea ceva.

— Mult mai bine, mulţumesc, declară Lanna.

Ea nu-şi lua ochii de la Hawk, care încărca bagajele în furgonetă.

— Cred că de abia aşteptaţi să ajungeţi la fermă, ca să vă odihniţi. Conduci tu, Chad?

— Da. Lanna, urcă-te lângă mine.

— Nu. Mă urc în spate, insistă Lanna, care nu dorea deloc să-i ia locul lui Carol. Carol se va urca lângă dumneata.

— A, nu, vă rog, interveni tânăra femeie râzând, cum aş putea să-l supraveghez pe Chad, dacă nu stau în spatele lui?

Împortiva dorinţei ei, Lanna se instală pe scaunul din faţă, în timp ce Carol se aşează în spate. Chad se sui la volan. În acest moment, Hawk traversă pista prin fața maşinii şi, fără a-i privi, se îndreptă spre avion. Chad o luă pe drumul spre fermă.

— O să vă placă casă, Lanna, este veche, dar este făcută să dureze generaţii, declară Carol.

Când Chad se opri în faţa clădirii impozante, Lanna înţelese ce a vrut Carol să spună. Casa era construită din piatră şi cărămidă aparentă, având o structură solidă, care se armoniza cu împrejurimile rustice.

Chad coborî, înconjură maşina şi o ajută pe Lanna să coboare, apoi pe Carol. Tânăra femeie îi arătă drumul până la intrarea în casă. Lanna ezită.

— Şi bagajele? întrebă Chad.

— O să le aducă un slujitor, o asigură el, trecându-şi mâna pe sub braţul îndoit al Lannei. O conduse spre o uşă din stejar masiv. Grosimea pereţilor păstra răcoarea din interiorul casei. Primul lucru pe care îl observă Lanna, intrând în holul pavat cu cărămizi, fu schimbarea temperaturii. Pereţii albi, ca şi coridoarele boltite, care duceau spre camere şi în vestibul, dădeau impresia de spaţiu. Camera era mobilată sobru; un tapet navajo foarte colorat, pe perete, şi o masă din nuc lustruit, pe care se afla un vas cu flori uscate. Atmosfera creată era un amestec între

cultura americană şi indiană.

— Katheryn, strigă Carol, a venit Chad cu Lanna.

Tânăra femeie blondă, o luă spre arcada din stânga. Chad îşi apăsă mâna pe cotul Lannei, sugerându-i s-o urmeze.

În salon, trona un cămin imens din piatră galbenă. Lângă uşa cu vitralii, care dădea spre o verandă, era un pian cu coadă. Piese ciudate de olărie indiană, aranjate pe etajere din lemn, contribuiau la eleganța camerei. Lângă ele, câteva sculpturi în bronz reprezentau diferite forme de viață. Apăru o siluetă, care atrase atenţia Lannei. Katheryn o întâmpină cu un zâmbet distant. Lanna nu era deloc convinsă că soția lui John credea că ea şi defunctul ei soț fuseseră doar prieteni. Prezența lui Katheryn o indispuse.

— Sper că ați călătorit bine. Doriţi o cafea, un ceai? întrebă Katheryn.

— Nu, nu am nevoie de nimic, mulţumesc, spuse Lanna.

Îşi dădea seama de situaţia ei delicată: prietena lui John, în casa văduvei sale.

— Aş vrea o cafea, mamă, zise Chad.

Carol îi propuse:

— O fac eu, dragul meu.

— Stai jos, Lanna, spuse Chad, împingând un fotoliu.

— Doriţi să vedeți camera? întrebă Katheryn, văzând-o pe Lanna nehotărâtă. Cred că vreţi să vă răcoriţi, după voiaj.

— Da, mulţumesc mult, se grăbi să spună Lanna.

Katheryn trecu pe sub arcadă şi o luă în lungul unui coridor. Cele două femei traversară un şir de holuri şi camere. Lanna se gândea că singură s-ar fi pierdut. În sfârşit, doamna Faulkner se opri în fața unei uşi pe care o deschise.

— Aceasta este principala cameră de oaspeţi, are baie proprie şi dă pe verandă, explică ea intrând în cameră. Sper că veți fi mulţumită.

— Este grozavă! exclamă Lanna.

Camera era mare, cât tot apartamentul ei din Phoenix. Mobila era impunătoare. În afara patului, mai era o berjeră, un secretaire şi un scaun asortat.

— Sper că nu vă deranjează prezența mea. Ştiu că a avea musafiri, când eşti în doliu…

— Nu mă deranjează vizita pe care ne-o faceţi, declară Katheryn. Chad mi-a explicat că aveți nevoie de odihnă. Mă bucur că v-ați gândit s-o găsiţi aici.

Această urare de bun venit nu o linişti pe Lanna. Atenţia lui Katheryn fu atrasă de un zgomot: ea se întoarse către hol. În uşă stătea Hawk, cu valiza Lannei în mână.

— Adu şi celelalte bagaje ale domnişoarei Marchall, Hawk, ardonă doamna Faulkner.

Se adresă tânărului, la fel ca şi unui servitor. El strânse din dinţi, dar execută ordinul şi alunecă fără zgomot în mijlocul încăperii.

— Trimit pe cineva să vă ajute, să vă instalaţi, propuse Katheryn.

— Nu, nu este nevoie, refuză politicoasă Lanna.

— Cum doriţi.

Aerul trufaş, cu care Katheryn primi această decizie, o făcu pe Lanna să se simtă şi mai prost. Când doamna Faulkner părăsi camera, tânăra femeie fu cuprinsă de îndoieli, dar nu avu timp să se lase pradă lor. Hawk îşi manifestă prezentă, întrebând-o:

— Unde pun valiza?

— Oriunde, lângă pat, răspunse ea iritată.

Hawk puse bagajele lângă pat şi se întoarse spre Lanna.

— Nu te lăsa înşelată de femeia asta.

— Poftim?

— Eşti la fel de dorită în casa asta, ca şi mine, o asigură el.

Lanna voi să protesteze, dar se gândi, că în afară de Chad, nimeni n-o întâmpinase într-adevăr cu căldură. În acelaşi timp, nici pe Katheryn nu putea s-o condamne pentru suspiciunea ei.

— Ți-am explicat, deja, că John Buchanan făcea parte dintre oamenii care „iau” continuă Hawk, dar era un amator, în comparaţie cu Chad. Chad nu dă niciodată ceva cuiva, îți va lua tot ce ai moştenit.

— Nu-i adevărat!

— Te-am avertizat.

Ridică din umeri, arătând că puţin îi pasă dacă este crezut sau nu.

— Sper să-ți aduci aminte de asta, când va mai trebui să semnezi vreun document.

Indianul îşi duse mâna la pălărie şi înclină capul, dar această curtoazie nu era decât bătaie de joc. Lanna scoase un suspin de revoltă. Hawk dispăruse deja. Neştiind cum să se răzbune, trânti uşa şi-şi înfipse unghiile în palme.

Hawk îi semăna îndoiala în suflet.

Capitolul 14

— Bună dimineaţa!

Carol era la masă, când Lanna intră în sufrageria scăldată de soare.

— Credeam că eu m-am sculat ultima, în dimineaţa asta, dar nici dumneata nu ai un aer prea treaz.

— Nu prea ştiu, recunoscu Lanna, punându-şi un pahar cu suc de portocale. Eram mai obosită, decât aş fi crezut.

— Mă bucur că nu voi mânca singură. Chad lucrează în biroul său, iar Katheryn răspunde scrisorilor de condoleanţe, explică Carol. Roseanne, subreta noastră, face nişte omlete spaniole delicioase, vrei să-ți pregătească şi dumitale una?

— Nu, o cafea şi o chiflă sunt de ajuns, vreau să-mi păstrez linia.

Lanna invidia silueta tinerei femei, a cărei farfurie era plină de omletă, de carne tocată şi

prăjituri. Lanna îşi luă o tartă cu afine.

— A spus cumva, Chad, cât timp va fi ocupat? Speram să vizităm azi ferma.

— N-a spus nimic.

Carol se concentra asupra farfuriei, preocupată, deodată, de conţinutul ei.

— Sunt sigură că o va face, dacă îți vei exprima dorința.

Ceva în vocea lui Carol, o făcu pe Lanna să presupună că aceasta era geloasă.

— Poate este mai bine să nu-i cer nimic, hotărî Lanna, atacând tarta pentru a-şi ascunde iritarea. Şi aşa l-am monopolizat destul.

— Oh, asta nu l-a deranjat pe Chad, spuse Carol în grabă.

— Dar te-a deranjat pe dumneata, izbucni Lanna. Este normal ca să doreşti să fii puţin singură cu soțul dumitale, care nu rămâne decât câteva zile!

— E adevărat că nu stăm împreună, atât de des ca alții, dar din motive precise. Chad contează

pe înţelegerea mea. Cele câteva momente, pe care le-ai petrecut în compania lui, te-au făcut să înţelegi ce om minunat este. Este un tovarăş admirabil, chiar dacă... Carol se opri, ca să poată înghiţii o bucată de omletă.

Curiozitatea o făcu pe Lanna să întrebe:

— Chiar dacă... ce?

— Chiar dacă nu mai pot avea copii, spuse Carol, încet. (Făcu un efort vizibil, să zâmbească). Mi-a spus că nu este un lucru grav. Îl avem pe Johnny. Este un copil sănătos şi fericit; dar ştiu că Chad şi-ar fi dorit şi alţi copii. De altfel, după trei avorturi spontane doctorul a insistat să nu mai încerc.

— Înţeleg, murmură Lanna.

— Şi Chad înţelege, de aceea am spus că este un om minunat.

Veselia puse stăpânire pe trăsăturile lui Carol, atât de tristă cu câteva minute mai devreme.

— Ştii, nu văd niciun inconvenient, să vizitezi

ferma, dacă el consideră asta de datoria lui.

— Nu vreau să-mi arate tot domeniul, preciza Lanna. Nu aveam nici cea mai mică idee de întinderea lui, până când Hawk nu mi-a arătat hotarele, din avion. Voiam, doar, să vizitez împrejurimile apropiate. Dacă Chad este ocupat, pot să mă adresez altcuiva.

— Tata a plecat în oraş, astăzi, dar s-ar putea ca Hawk să te conducă. Cunoaşte locurile ca pe propriul său buzunar.

Lanna nu găsi propunerea pe gustul său.

— Aş prefera să nu mă duc nicăieri, cu el.

Această replică trezi teama lui Carol.

— N-aş fi crezut că eşti genul care tine cont de prejudecăţi. Desigur, m-am înşelat.

— Prejudecăţi? Nu am nicio prejudecată, protestă Lanna, dar nu-mi place Hawk.

— Multă lume îl dispreţuieşte pe Hawk pentru că este pe jumătate navajo. Nu ştiu de ce am crezut că tu nu eşti ca ei.

— Nu ştiam că are sânge indian, nici măcar

nu am bănuit.

Lanna se lăsă pe spatele scaunului reflectând la cele auzite. Se uită la Carol, care o studia cu atenţie.

— Sincer, chiar nu ştii cine este Hawk? reluă Carol. John Buchanan nu ți-a spus nimic despre el, niciodată?

— John? Nu. De ce ar fi făcut-o?

— Hawk este fiul lui.

— Fii serioasă!

Lanna o fixă pe Carol, apoi îşi întoarse ochii, convinsă că tânăra femeie spusese adevărul. Se întreba de ce Hawk şi Chad nu-i spuseseră nimic.

— Da, mama lui Hawk era navajo. A fost amanta lui John Buchanan, ani de zile. Pe atunci, nu eram decât o fetiță şi nu cunosc amănunte; ce ştiu, ştiu din auzite.

Carol se gândi la cuvintele spuse, şi continuă:

— Mama lui Hawk a pierit într-un viscol, cred. John Buchanan n-a vrut să abandoneze copilul lăsându-l la familia lui indiană, de teamă că

va fi crescut ca un navajo. L-a adus la fermă. Bineînţeles că respectând-o prea mult pe Katheryn, nu i-a cerut să-l crească pe băiat.

— Katheryn ştia?

— Da. Din câte am înţeles, toată lumea ştia, că John avea o amantă indiană. O fermă este ca un sat adevărat. Dar, dacă îmi aduc bine aminte, nimeni n-a făcut vreo aluzie în faţa lui Katheryn. Pretindeau că Hawk este orfan. Katheryn a acceptat această versiune.

— Şi cine s-a ocupat de el?

— John Buchanan i-a rugat pe părinţii mei să-l crească. Tatăl meu era omul de încredere al lui John şi atunci, normal că i s-a adresat lui. Hawk locuia cu noi. Am crescut ca frate şi soră.

— Ce s-a întâmplat între Chad şi Hawk? Se poate spune că nu se prea iubesc.

— Este normal, având în vedere circumstanţele; Hawk nu numai că este nelegitim, dar este metis.

— O oarecare animozitate este de înţeles; dar

această lipsă de încredere, această ură… trebuie să aibă un motiv.

— Există un motiv, suspină Carol, punând jos farfuria pe jumătate plină. Eu.

— Dumneata?

— Da. Ți-am spus că Hawk şi cu mine am fost crescuţi ca frate şi soră. El era „fratele cel mare” şi eu „micuţa lui surioară” dar în vara în care aveam optsprezece ani, am descoperit că Hawk dorea să se căsătorească cu mine. Era îndrăgostit de mine.

Carol se opri şi luă în mâini ceaşca cu cafeaua răcită.

— Chad a fost întotdeauna cavalerul meu în armură, nu visam decât la el.

— Şi l-ai respins pe Hawk?

— Da. El n-a înţeles şi a aruncat vina pe Chad. A fost o luptă îngrozitoare. Chad l-a bătut pe fratele său şi asta a înveninat lucrurile.

Buzele arcuite ale lui Carol nu mai erau decât o linie subțire.

— Am încercat să-l conving pe Hawk că îmi pare rău, dar el n-a vrut să audă nimic. Cred că s-a gândit că nu vreau să-i fiu soţie, pentru că este metis.

— S-a simţit înşelat de toți, şi am contribuit şi eu la această înşelăciune, constată deodată Lanna. Am primit o moştenire, care îi revenea lui de drept. John i-a lăsat ceva prin testament?

— John Buchanan i-a lăsat jumătate din fermă. Vreau să fiu sinceră cu tine, Lanna. Hawk are mai multe drepturi decât tine.

— Da.

Lanna era de aceeaşi părere cu Carol, dar nu ştia ce să facă. Era vina ei? Numai Dumnezeu îi era martor că nu dorise această avere. De ce i-o dăduse ei, în loc s-o lase moştenitorului natural? Totul era confuz şi Lanna nu mai ştia ce este bine şi drept. Se întâmplaseră multe şi ea era obosită atât fizic cât şi psihic. Chad îi propusese să se odihnească la fermă. Era deci de mai puţin de douăzeci şi patru de ore şi se simţea mai prost,

decât la Phoenix.

Carol îşi dădu scaunul deoparte.

— Am început, ieri, o scrisoare pentru Johnny. Aş vrea s-o termin şi s-o trimit.

Carol se îndepărtă spre uşă, dar se întoarse.

— Lanna, n-aş dori ca cele spuse de mine, să te fi rănit.

— Nu m-ai rănit, o asigură Lanna.

— Perfect, pentru că mi-ar face plăcere să devenim prietene, adăugă Carol, zâmbind.

— Şi eu aş vrea, aprobă Lanna.

— Pe curând.

Carol făcu un gest delicat cu mâna şi dispăru prin uşa boltită. Lanna îşi turnă o ceaşcă de cafea caldă şi puse unt pe plăcintă. Pofta de mâncare îi dispăruse. Auzi nişte paşi care se apropiau de sufragerie. Lanna recunoscu mersul iute al lui Chad. Ridică ochii, tocmai când intră Chad.

— Bună dimineaţa, m-am întâlnit cu Carol, care mi-a spus că eşti aici.

Luă cafetiera de argint şi îşi puse o cafea.

— M-am hotărât să-ți țin companie la cafea.

— Ți-ai terminat treburile? întrebă Lanna.

— În mare parte, da.

Chad trase un scaun şi se aşează alături de tânăra femeie. Ochii lui aprigi o străpungeau.

— Mă flatezi! îl ironiză Lanna, acum dorm buştean.

— Ai nevoie de somn.

Sorbi din cafea şi se uită la plăcinta, din care Lanna de abia ciugulise.

— Asta-i tot ce ai mâncat la micul dejun?

— Vorbeşti ca un doctor, spuse ea. De fapt, voiam să te întreb dacă facem o plimbare prin fermă.

— Cu ce scop?

Chad surâse indignat. Această propunere îl amuza, vizibil.

— Ca să-mi fac o idee. Cred că ar fi interesant să văd o fermă, să văd cum funcţionează.

— Funcţionează, practic, singură. Rawlins se

ocupă de ea de ani de zile. Totul este rutină şi nu cred că ar prezenta vreun interes pentru dumneata.

Chad lăsă ceaşca, punând astfel capăt conversaţiei. Lanna continuă totuşi:

— Aş putea să cercetez împrejurimile ţinutului. Sunt doi ani de când nu am mai călărit şi mi s-ar părea amuzant.

— E posibil. O să-i spun unui cowboy să pună şeaua pe doi cai şi ne vom plimba, după-amiază. Ce zici?

— Perfect.

Chad îşi aplecă capul într-o parte şi o fixă pe tânăra cu surprindere.

— Te frământă ceva? Ai ceva să-mi spui?

Ea ezită, şi-şi luă ceaşca.

— Am aflat că Hawk este fiul lui John.

— Bastardul lui, vrei să zici, spuse Chad.

Îşi întoarse privirile ca să-şi ascundă mânia.

— Îmi pare rău, dar asta este şi cu numele şi cu atitudinea.

— Pare inteligent, începu Lanna.

— Inteligent? Instruit, atâta tot. John Buchanan a plătit destul de mult, ca el să poată merge la cele mai bune universităţi din Est. Şi ce s-a întâmplat? Hawk a abandonat, înainte de a-şi lua diploma. Bani risipiţi! Asta numeşti dumneata a fi inteligent?

— Nu ştiu.

— Nu-ți face griji pentru el, Lanna. Îți pierzi timpul. John Buchanan dorea să-l cointereseze pe Hawk în afacerile sale, dar el, tot ce-şi doreşte este o haină în spate şi o şa bună.

— Înţeleg, murmură Lanna.

— Sper.

Trăsăturile lui se îndulciră şi el îşi regăsi zâmbetul încântător.

— Mai vrei să te plimbi după-amiază? Îți promit să nu-ți mai țin predici.

Lanna îl surâse.

— M-aş bucura.

În cursul serii, Lanna rememora fiecare minut petrecut la călărie, după amiază. Spre sfârşit, toată familia Faulkner li se alăturase, ei şi lui Chad. Plimbarea fusese plină de veselie, de râsete şi plină de lucruri noi. Dar muşchii tinerei femei, neacomodați cu astfel de exerciţii, o dureau la cea mai mică mişcare. Nici chiar melodia liniştitoare, pe care Katheryn o cânta la pian, nu-i îndulcea durerea. Când ultimele note se pierdură în liniştea salonului, Lanna îşi forţă muşchii să funcţioneze şi se ridică. Gestul fu observat de Chad.

— Voi lua două pastile de aspirină, apoi voi face o baie de cel puțin o oră. Apoi mă voi culca.

Lanna se forţă să râdă de ea însăşi.

— Poți să ajungi singură în cameră? o tachina Chad. Dacă nu, te ajut eu.

— O să mă descurc, îl asigură Lanna.

— N-ar fi trebuit să rămâi atâta timp în şa, interveni Carol. Sper că mâine dimineaţă să te simţi mai bine.

— Şi eu sper, noapte bună.

Lanna se adresase tuturor, iar ei îi răspunseră în cor. Katheryn îşi puse din nou degetele pe clape. Când Lanna ieşi, ea începu o nouă melodie.

Ajunsă în cameră, Lanna se grăbi să umple cada cu apă caldă, în care vărsă câteva picături de ulei parfumat. Se dezbrăcă şi intră în cadă, întinzându-se cât era de lungă, ca să se deconecteze. Închise ochii de plăcere şi lăsă ca apa să-i alunge durerea muşchilor. Apa se răcise aproape, când găsi forța să se săpunească şi să se frece. Se şterse energic cu un prosop aspru, ca să se încălzească. Îşi puse rochia de casă din saten argintiu şi se întoarse în cameră. Baia îi localizase durerea. Se simţea mult mai bine.

Familia Faulkner era tot în salon, iar accentele sonatei interpretate de Katheryn ajungeau până la ea, prin uşa deschisă a verandei. Se duse s-o închidă, să nu intre insecte atrase de lumină. Puse mâna pe mânerul uşii; o adiere de

aer proaspăt şi parfumat pătrunse în cameră. Afară, frumuseţea liniştită a nopții era ca o invitaţie la plimbare. Ieşi să facă câţiva paşi pe verandă. Pardoseala păstra căldura de peste zi, dând o senzaţie agreabilă pe picioarele goale. Se apropie de balustradă şi se sprijini de un stâlp gros, care ținea acoperişul şi privi cerul. Stelele aveau o sclipire de cristal şi părea că este suficient să întinzi mâna, ca să le atingi.

Se auzi o pasăre în copacii de pe peluza care înconjura casa. Cântecul ei se *confunda cu* sunetele pianului.

Printre ramurile copacilor străluci flacăra unul chibrit, care descrise un arc luminos. Înainte de a se stinge, rămânând numai un punct incandescent. Lanna înţelese că era cineva afară, iar punctul luminos era o ţigară.

Punctul se mişcă. Silueta unui bărbat ieşi la iveală şi se apropie. Lanna îl recunoscu pe Hawk, după silueta lui suplă şi mersul lui leneş.

Când bărbatul se apropie de ea, trăsăturile

lui ascuţite apărură în lumina stelelor strălucitoare. Noaptea făcea ca ochii lui albaştri să pară întunecaţi. Privirea lui fixă o sperie pe Lanna.

— Ce faci aici? întrebă ea cu o voce tremurătoare, din care răzbătea frica.

— Ascult muzica.

Hawk se sprijini de o coloană şi trase din ţigară.

— Katheryn studia muzica, înainte de a-l întâlni pe John Buchanan. După căsătorie, a abandonat. Ştiai?

— Nu, habar nu aveam, spuse Lanna, parcă apărându-se.

Lanna fixă un punct în faţa ei, ştiind că Hawk o priveşte.

— Ştii, nu-i aşa?

— Nu, sincer, nu ştiam despre Katheryn că studiase pianul cu intenţia de a-şi face o carieră.

— Nu asta am vrut să spun: careva ți-a spus, cine sunt.

— Că eşti fiul lui John? Da, sunt la curent.

Era inutil să nege. Privirea Lannei alunecă în zare, evitându-l pe Hawk.

— Carol ți-a spus?

— Cum ai ghicit?

— O simplă deducție.

Trase un fum şi-l suflă în noapte.

— Ştiam că Chad nu va spune nimic, nici Katheryn. Rawlins nu este aici… Rămâne Carol!

— Exact.

Chiar aşa fiind, logica raţionamentului îi scăpă Lannei.

— De ce n-ar fi putut Chad să spună nimic?

— Dacă ar fi avut această intenţie, ar fi făcut-o înainte. Poate îşi imagina că n-ai să descoperi niciodată.

Hawk zâmbi.

— L-am întrebat câte ceva despre tine, murmură ea.

Hawk ripostă.

— Cred că şi-a expus părerea despre mine.

— Nici tu nu l-ai cruţat deloc, când ți-ai spus părerea despre el, îi spuse sec Lanna.

Dar el nu o asculta, stătea cu capul plecat, absorbit de gândurile sale.

— Mă auzi?

Îşi ridică privirea pătrunzătoare, o fixă pe tânăra femeie şi zâmbi.

— Eram sigur, că o s-o cânte.

Lanna înţelese că el se referea la „Valsul vienez” pe care Katheryn tocmai îl interpreta. Hawk aruncă ţigara şi o strivi cu călcâiul cizmei. Înainte ca Lanna să-şi dea seama, el îi înlănțui talia cu mâna stângă, iar cu dreapta îi prinse palma. O antrena în ritmul valsului. Dansa cu eleganță. Lanna se împiedică de marginea de piatră a verandei. Hawk îi puse o mână pe spate, pentru a o susţine.

Nu numai stelele şi muzica o făceau pe Lanna să se simtă răvăşită. Prin ţesătura fină a rochiei de casă, ea simţi două coapse tari, sprijinite de ale ei. Vârfurile sânilor atingeau

cămaşa de bumbac albastru închis.

Lanna reluă conversaţia, pentru a-şi ascunde emoţia.

— De unde ai ştiut că va cânta această melodie?

— E melodia mea preferată şi ea o ştie bine. O privi, cu pleoapele pe jumătate lăsate.

— De câte ori crede că sunt afară, o cântă, doar pentru mine, ca să-mi amintească că eu sunt cel de afară.

În cuvintele lui, nu era nici urmă de amărăciune şi Lanna fu surprinsă.

— Şi nu te deranjează?

— Puţin îmi pasă de motivele pentru care o face. Îmi place piesa. Eşti dezamăgită?

— De ce aş fi? întrebă Lanna, încruntând sprâncenele.

— Credeam că te aşteptai să mă vezi bând rachiu şi dansând în ritmul tobelor. În loc să valsez sub clar de lună cu o femeie frumoasă, pe care o strâng în braţe cu pasiune.

Aceste cuvinte de abia murmurate se înfipseră cu litere de foc în corpul Lannei. Inima îi bătea în piept, la fel de sălbatic, ca şi tam-tamurile la care Hawk făcuse aluzie, încercă să-şi potolească respiraţia. Dansatorii se opriră. Lanna simţi cum i se încordează gâtul când simţi mâinile lui strângându-i mijlocul. Se lăsase prea tare pradă emoţiilor şi se hotărî să-şi revină până nu era prea târziu. Îi simţea coapsele dure, corpul cald care o îmbrăţişa deja fierbinte. Lanna se simţea ameninţată de propriile ei dorinţe.

— Eşti surprinsă de felul în care mă exprim?

Râdea de ea cu blândeţe.

— Nu, ştiu că eşti instruit, răspunse ea.

— Instruit, da. Am fost crescut cu limba engleză. Şi totuşi, limba navajo este mai bogată şi mai precisă.

Îşi luă o mână de pe talia Lannei şi o ridică spre cer, în direcția nordului.

— Vezi Steaua Polară şi Ursa Mare?

— Da.

Lanna nu putu să se concentreze asupra stelelor, căci părul ei mângâia bărbia lui Hawk. Respiraţia lui mirosea bine, a tutun.

— Indienii navajo numesc nordul „nakookos”. Literar se poate traduce prin: „Orice obiect care face o rotaţie completă în jurul…” Asta se referă la rotaţia Carului în jurul Stelei Polare. Un navajo nu spune niciodată „eu posed”; el foloseşte de fiecare dată alt verb, în funcţie de obiect: dacă este ceva lung, ca un baston, dacă este grămadă, ca fânul, sau viu, ca o femeie.

Lanna se mişcă uşor, încerca deja să orienteze conversaţia spre alt subiect.

— De ce nu ai venit la înmormântarea lui John?

Genele întunecate ale lui Hawk ascunseră, pentru un moment, ochii albaştri. Chiar dacă în aparentă expresia nu i se schimbase, Lanna observă, din nou, o expresie ironică. El îi puse din nou mâna pe talie, dar nu încercă să şi-o apropie.

— Nu mă interesează morţii, numai viii.

Ridică mâna şi îi mângâie părul castaniu, de-a lungul tâmplelor.

— Glumeşti? protestă Lanna.

Ea încercă să nu acorde atenţie mângâierii.

— John era tatăl tău.

— Biologic, da. Şi-a asumat educaţia mea pe plan material şi astfel neamul navajo nu poate spune că ne-a „furat”. Poate n-am fost la înmormântare şi pentru că aversiunea neamului navajo față de cei morţi este înfiptă prea adânc în subconştientul meu. Adevărul este că… (Hawk se opri, zâmbind ambiguu). Sunt prea alb pentru a fi indian, şi prea indian pentru a fi cu adevărat alb. Apreciez confortul lumii occidentale – muzica clasică, coniacul, paturile moi, conversaţiile incitante, pe plan intelectual, şi femeile frumoase. Dar am nevoie de spaţiu, de orizonturi largi şi de libertate.

— De ce ai abandonat universitatea, înainte să iei diploma?

Lanna simţea că tremură. Mâna lui Hawk îi

mângâia uşor bărbia şi obrazul.

— Şi pe-asta o ştii? Am abandonat-o fiindcă mă plictiseam.

El îi trecu o şuviţă de păr după ureche, descoperindu-i umărul şi ceafa, pe care le mângâie. În gesturile lui era atâta stăpânire de sine, că ea se simţea în stare să-i reziste. De altfel, nu frica era senzaţia pe care o încerca.

— De ce te-ai întors aici ştiind ce gândesc ei despre tine?

— Acest pământ este casa mea. De ce i-aş lăsa să mă alunge?

Hawk vorbise mai mult cu logică, decât cu amărăciune.

— Şi apoi, dacă nu eram eu aici, familia se destrăma. Au nevoie de mine. Sunt ţapul ispăşitor, indispensabil, asupra căruia îşi aruncă ura.

Hawk îi desfăcu puţin rochia, aplecă capul şi-şi puse buzele la baza gâtului, acolo unde sângele pulsa mai tare. Lanna îl împinse, dar deja rezistenţa ei era foarte slabă. Când el îi deschise

mai mult rochia, descoperindu-i complet umerii, ea tresări, ştiind că apărarea ei cedase complet.

— Miroşi atât de curat şi proaspăt, murmură el.

— Tocmai am făcut o baie.

Ea înţelese dorinţa din vocea lui şi se simţi tulburată de ceea ce i se întâmpla. Capul îi alunecă într-o parte, ceea ce îi dădu lui Hawk libertatea de mişcare, îi desfăcu complet rochia. Sânii tinerei femei se umflară sub palmele lui. Buzele lui alunecaseră pe lobul delicat al urechii, muşcându-l uşor. Lanna întoarse capul, căutând gura bărbatului, care o înnebunea. Când o găsi, un râu de foc îi străbătu venele. Sub ţesătură, mâinile lui îi alunecară pe spate, strângând-o la piept.

Se auzi o bătaie în uşă. Lanna crezu că era inima lui, care bătea lângă ea. O voce de bărbat o strigă pe nume. Hawk ridică capul, ochii îi ardeau de mânie.

— Te caută, spuse el, în două minute va fi aici.

Lanna înţelese că era vorba de Chad. Trupul îi deveni ca de gheață, la gândul că l-ar putea descoperi pe Hawk. Hawk îi ghici gândul.

— Cred că ai prefera să nu rămân aici, spuse el, închizându-i rochia.

— Hawk!

— Întinde-te în şezlongul ăsta.

Cu un semn din cap, îi arătă scaunul de lângă perete. Îi înnodă cordonul rochiei de casă şi adăugă, fără pic de emoţie:

— Spune-i că adormiseşi pe şezlong.

— Dar tu…

— N-o să mă vadă, o asigură el, dispărând, fără zgomot, în noapte.

Se auzi o uşă deschizându-se, apoi închizându-se. Se auzi din nou strigată pe nume, şi se grăbi spre şezlong. Picioarele ei goale nu făceau niciun zgomot pe gresie. De abia se lungi, că uşa care separa veranda de camera ei, se deschisese.

— Lanna?

Orbit de lumina din cameră, Chad nu o zări imediat, în umbră.

— Sunt aici.

Puse picioarele jos, ca şi când ar fi vrut să se ridice, şi-şi trecu o mâna prin părul ciufulit.

— M-ai strigat? Cred că aţipisem.

— Ne întrebam unde ai dispărut. (Venise foarte aproape de ea). Înainte să se culce, Carol s-a oprit în faţa uşii, ca să vadă dacă totul este în regulă. N-ai răspuns când te-a strigat. Ne-a fost teamă; spuseseşi că te duci în pat.

— Am ieşit să iau puţin aer, este o noapte atât de frumoasă! spuse ea cu o voce puţin sfidătoare.

Chad privi în noapte la stelele care străluceau deasupra verandei.

— Este frumoasă într-adevăr, nu m-am gândit, aprobă el luându-i mâinile într-ale sale. Vrei să faci o plimbare?

— Nu, sunt epuizată. Şi nici nu am pantofi. Sper că nu te superi.

Se ridică din scaun, nu-i era greu să se prefacă obosită.

— De data asta, mă duc în pat.

Chad îi tăie calea.

— Nu mai ieşi, fără să anunţi, Lanna.

Ei nu-i plăcu nici tonul lui autoritar, nici atitudinea posesivă.

— Chad, n-am trecut decât pragul uşii. Nu m-am gândit că am nevoie de autorizaţie.

— Bineînţeles că nu, numai că… eram neliniştit, spuse Chad cu un ton potolit.

— Ce mi s-ar putea întâmpla?

Râse scurt şi dispăru.

— Noapte bună, Chad.

El se întoarse s-o privească.

— Noapte bună Lanna.

Închizând uşa de la verandă, ea îl urmări pe Chad cu privirea: el scruta umbrele nopții. Trase draperiile, ca întunericul să fie total. Privi patul şi-şi puse un deget pe gură, acolo unde rămăsese imprimată sărutarea lui Hawk.

Capitolul 15

Lanna traversa camera suspinând. Tocmai îşi desfăcea cordonul, când auzi un zgomot în spatele ei. Se întoarse şi văzu fluturând draperiile de la fereastra care dădea spre verandă. N-o închisese bine? se apropie, strângându-şi rochia la piept. Din faldurile perdelei apăru Hawk, cu Stetsonul în mână. Se opri şi o măsură pe Lanna din cap până în picioare.

— Poţi să-mi spui să plec.

Lanna înainta spre el.

— De ce te-ai întors?

— Pentru că te doresc şi cred că şi tu mă doreşti.

Făcu un pas spre ea. Pentru Lanna, nu era chiar atât de simplu. Se retrase puţin, cu degetele crispate pe faldurile rochiei de casă.

— Nu-mi place să mă prefac.

Pălăria lui Hawk zbură pe pat. Îşi puse mâinile pe umerii ei, apoi, cu capul plecat, îşi

frecă obrazul de părul ei castaniu.

— Îmi place.

Contactul cu acest trup viril, o făcu pe Lanna să simtă o dorinţă violentă. Protestă totuşi:

— Nu înţelegi.

Hawk o răsuci, îi strecură o mână în păr şi-i răsturnă capul. Ea se agăţă de braţele lui puternice, simţind cum genunchii îi cedează. Admiră această față arămie, pe care secolele de supremaţie o marcaseră cu nobleţe şi mândrie arogantă. Dar, ochii mai ales, asemenea unor safire întunecate, o vrăjeau.

— Gândeşti prea mult, Lanna, mulțumeşte-te numai să simţi, îi spuse Hawk.

O sărută, lăsând-o fără suflare şi alungându-i dorinţa de a rezista. Ea se lipi de el cu buzele întredeschise.

Pe neaşteptate, el lăsă să-i cadă brațele şi se desprinse de ea. În ciuda surprizei, Lanna nu zise nimic, până când nu-l văzu că se îndepărtează.

— Unde te duci, Hawk?

O privi peste umăr, dar nu se opri.

— Să încui uşa şi să sting luminile. Nu vreau ca cineva să se întrebe de ce stai de veghe şi să vină să dea o raită pe aici.

Zăvorul fu tras cu un zgomot sec, urmat de zgomotul mai blând al întrerupătorului. Camera se cufundă într-o beznă totală. Se auzi un foşnet de veşminte, dar Lanna n-ar fi putut spune din ce parte. Dezorientată de această noapte neaşteptată, ea rămăsese în locul unde o lăsase Hawk. O uşoară panică o cuprinse.

— Hawk? şopti ea.

Simți nişte degete prinzând-o de braţe.

— Sunt aici, zise el.

— Nu văd nimic, răspunse ea, întorcându-se în direcţia vocii.

Atinse cu mâna pieptul gol. Lanna scoase un geamăt de plăcere şi se clătină spre el.

Uşor, dar ferm, un braț îi încolăci mijlocul. Apoi, Hawk o ridică şi o strânse la pieptul său. Lanna îl trecu un braț în jurul gâtului şi-şi strecură

degetele în părul lui des. În întuneric, nu-i distingea profilul de pasăre, dar imaginea indianului era vie în amintirea el. În drum spre pat, sânii rotunzi ai Lannei îl atingeau pieptul musculos. O aşează pe cuvertură şi se lungi lângă ea. Îşi puse un picior peste al ei, imobilizând-o. O îmbrăţişa cu pasiune, frecându-şi gura de buzele ei pline. Această îmbrăţişare o răvăşea. Ea îşi trecu mâinile peste spatele lui musculos, încercând să-l aducă mai aproape. Dorinţa de a-l simţi mai aproape, o sfâşia.

Dar plăcerea de abia începuse şi creştea cu fiecare îmbrăţişare.

El îi luă un sân în palmă şi cu degetul începu să descrie cercuri mici, în jurul sfârcului, care se întări. Când îl prinse cu buzele, ea gemu, din nou. Hawk o muşcă încet, cu tandreţe.

Lanna se abandonă voluptăţii. Se strânse lângă Hawk dorind un contact mai strâns cu trupul celui ale cărui calităţi de amant îi erau cunoscute.

Încet, ea încetă să mai reziste tensiunii care urca din străfundurile ei, îşi frecă faţa de pielea care mirosea a bărbat. Simţea că moare de dorinţă.

Deodată, Hawk o strivi sub el. Când o pătrunse, ea scoase un țipăt de uşurare. Fu copleşită de un val de plăcere. Ardoarea plăcerii sale creştea, purtând-o spre culmi, până acolo unde, străbătând norii, se trezea în strălucirea soarelui.

Mâinile, care strânseseră mijlocul Lannei, îşi slăbiră îmbrăţişarea şi căzură pe saltea. Corpul îndurerat al Lannei fu eliberat de greutatea care o apăsa. Când Hawk îşi puse gura pe buzele ei încă palpitânde, ea simţi picăturile de sudoare pe nas şi bărbie. Apoi *simți* tresăririle după spasmul orgasmului.

Gura indianului îi mângâie obrazul.

— Aşa a fost şi prima oară. Îți aminteşti?

— A fost ca un vis, murmură Lanna cu regret, dar n-a fost vis.

— Nu, n-a fost vis.

Hawk se săltă pe braţe şi se lungi mai aproape de ea. Lanna se întoarse cu faţa spre el, urmărind cu vârful degetelor conturul feţei. El puse o mână posesivă pe şoldurile ei, păstrând contactul fizic între ei. Lanna îşi trecu mâna pe după gâtul lui, jucându-se cu şuviţele negre de la ceafă, înfăşurându-le pe degete.

— Trebuie să te tunzi.

Era o constatare stupidă, dar Lanna nu-şi putea exprima admiraţia, decât prin cuvinte fără importantă.

— Părul lung mă apără de soare.

Îi înconjură umerii cu braţele, iar ea se cuibări la pieptul lui. Când încercă să-şi treacă piciorul drept peste genunchii lui Hawk, o durere în muşchi o făcu să ţipe.

— Te-am lovit cumva? se îngrijoră Hawk.

— Nu.

Lanna îşi găsi poziţia dorită, punându-şi capul în scobitura umărului iubitului ei.

— Am călărit, azi dimineaţă.

— Şi ai febră musculară, spuse Hawk râzând, cu capul în părul ei castaniu. Ai nevoie de un masaj bun.

— Din păcate, singura maseză, pe care o cunosc, este la Phoenix.

— Ai nişte ulei în baie?

— Da. De ce?

Întoarse capul încercând să-i vadă trăsăturile în întuneric. El se desfăcu din îmbrăţişare, iar ea simţi arcurile saltelei trosnind, când el se ridică.

— Am făcut destul masaj cailor care aveau dureri şi nu s-au plâns niciodată. Sunt în stare să fac bine şi unui animal cu două picioare, ca tine.

Lanna se ridică într-un cot şi văzu o umbră care se îndrepta spre baie. Auzi uşa deschizându-se. Un moment mai târziu auzi întrerupătorul. O dâră luminoasă apăru pe sub uşă. Auzi un zgomot de flacoane. Ieşind din baie, Hawk nu stinse lumina şi Lanna putu să-l vadă gol complet. Ceea ce descoperi îi tăie răsuflarea. Hawk avea un corp

lung şi subţire, musculos, iar pielea îi era ca arama. Din toată fiinţa lui, se degaja o virilitate de necrezut.

— Ar fi bine să luăm măsuri de precauţie, în cazul în care uleiul s-ar răsturna.

Lanna strânse cuvertura şi se întinse pe cearceaf. Lumina din baie cădea pe ea. Simţi ochii lui Hawk studiind-o şi fu surprinsă că nu simţea niciodată niciun fel de jenă.

— Aşază-te pe burtă, ordonă el.

— De ce?

— De obicei, spatele doare, la călărie.

Cu obrajii roşii, Lanna se întinse pe burtă şi-şi ascunse capul între braţe. În această poziţie, se simţea puţin nervoasă; încercă să se relaxeze, dar muşchii i se crispară când simţi salteaua afundându-se sub greutatea lui Hawk.

Începu cu tălpile, întinzând uleiul în secul piciorului şi masându-le blând dar ferm, separând fiecare deget. Senzaţia era prea plăcută ca Lanna să nu i se abandoneze acestui contact liniştitor. Îi

masă apoi gleznele şi gambele. Când degetele lui atinseră faţa interioară a coapselor, partea cea mai dureroasă, Lanna păli sub mângâierile care-i produceau un amestec ciudat de plăcere şi suferinţă.

— Relaxează-te, mormăi Hawk.

— Uşor de spus, suflă ea.

Dar încetă să mai opună rezistentă mâinilor care îi linişteau muşchii îndureraţi.

— Eşti ambiţios, Hawk?

— Vrei, cumva, să mă schimbi?

Începu aceeaşi operaţie, cu al doilea picior.

— Nu.

— Nu te vreau altfel decât eşti, dar Chad a făcut aluzie la… şi mă întrebam dacă este adevărat.

— Te îndoieşti de el? Este un pas în direcţia cea bună. Dacă prin ambiţie, înţelegi dorinţa de a avea putere şi bogăţie, atunci, nu sunt ambiţios.

Indianul încălecă pe spatele Lannei, ca pe un cal, şi începu să-i maseze fesele. Atingerea era în

acelaşi timp liniştitoare şi stimulativă, impersonală şi totuşi intimă. Lanna încerca să-şi stăpânească bătăile inimii.

— Doamne, ce bine este! murmură ea când degetele mari ale lui Hawk, urcară în lungul coloanei vertebrale până la baza gâtului.

Ea reluă:

— Cred că Chad se teme de tine. Probabil, pentru că eşti inteligent şi cultivat, capabil să conduci întreprinderea Faulkner.

— Chad e muncitor şi perseverent, dar nu prea dotat. Are nevoie de planuri ca să acţioneze: dacă ceva nu merge, lasă totul baltă. Dar, dacă simţi nevoia să vorbeşti, Lanna, găseşte alt subiect de conversaţie.

Îi tocă umerii cu muchia palmei. Lanna renunță să mai vorbească. Când termină, Hawk se aşează pe genunchi spunând:

— Întoarce-te.

Lanna se întoarse pe spate şi *se* trezi cu el în față. El vărsă ulei pe muşchii ei crispaţi, deasupra

genunchiului. În această poziţie, tânăra femeie putea să-i contemple liniile sinuoase ale umerilor şi braţelor. În lumina de la baie, pielea lui arămie lucea ca aurul, iar părul negru îi strălucea.

Împinsă de dorinţă, Lanna reacţiona la atingerea lui. Din instinct, îşi mişcă şoldurile, ca o invitaţie. Ar fi putut să se înfrâneze, dacă n-ar fi văzut că Hawk îi răspunde.

— Hawk!

Îi atrase mâna bronzată pe sânul ei şi-l trase spre ea.

Nu a mai fost nevoie să spună ceva. Gura lui Hawk o strivi pe a ei. Într-o mişcare de pasiune reciprocă, pântecul bărbatului se lăsă pe şoldurile femeii. Plăcerea purtă trupurile lor pe culmi de extaz, *de* unde reveniră *extenuaţi.*

Epuizată, Lanna dormi în braţele iubitului ei. Ca şi data trecută, Hawk se strecură afară din cameră, în zori. Soarele era sus, când Lanna, trezindu-se, găsi patul gol. Încercă să-şi stăpânească decepţia, ştiind că aşa trebuia să fie.

Lanna se îndrepta spre grajduri, pe sub umbra copacilor. Păsările cântau pe ramuri. Trilurile lor vesele se armonizau cu buna dispoziţie a tinerei femei, care se amuza ascultându-le.

Era îmbrăcată cu jeans, cu cizme noi şi o cămaşă din mătase crem. Purta o pălărie plată, mai mult argentiniană, decât texană, a cărei curea îi atârna sub bărbie.

Când ajunse în curtea fermei, Lanna auzi voci şi privi în direcția lor, sperând că Hawk este acolo. Era Chad, mama sa şi Tom Rawlins, care se îndreptau spre casă discutând.

Lanna se îndepărtă brusc, luând-o pe un drum care ducea direct la grajduri. Nu-i mai văzuse de la micul dejun. Cele trei persoane păreau absorbite de conversaţie şi Lanna prefera să treacă neobservată.

— Lanna!

O strigase Chad; ea se întoarse şi-i făcu semn

cu mâna.

— Bună, lansă ea, continuându-şi drumul.

— Aşteaptă!

Tânărul nu se mulţumi cu acest salut simplu şi alergă după ea. Ea se opri ascultând scârţâitul cizmelor pe dale şi aştepta. Cum era bine dispusă, zâmbi, chiar dacă nu dorea această întâlnire. „Chad este de o frumuseţe divină”, gândi ea, când el se apropie. El îi zâmbi contrariat.

— Unde te duceai?

— La grajduri; voiam să fac o plimbare, călare.

Cu puţin noroc, spera să-l găsească acolo pe Hawk.

— I-am spus şi lui Carol, adăugă ea, ca să prevină orice reproş.

— Dar, e ora mesei, protestă Chad.

— Am dormit până târziu astăzi şi cum am luat un mic dejun copios, m-am hotărât să sar peste masa de prânz.

Dimineaţa, când se aşezase la masă, Lanna

simţise o foame de lup.

— Astăzi arăţi mai puţin obosită, remarcă Chad, cu o privire *admirativă.* Obrajii şi-au recăpătat culorile. Odihna ți-a priit, mă bucur.

— Absolut, aprobă Lanna, cu un zâmbet larg.

— Din cauza asta te-ai hotărât să călăreşti? Dacă mai aştepţi până după masă, te însoţesc. De fapt, mai ai febră musculară?

Privirea lui Chad alunecă pe şoldurile ei rotunde, scoase în evidenţă de pantaloni.

— Mai sunt puţin înţepenită, recunoscu ea, dar m-am gândit că dacă voi călări din nou, muşchii mi se vor încălzi. Mulţumesc pentru propunere, dar nu mă aştept să-ți petreci tot timpul cu mine. Pot să mă descurc şi singură.

— Nu-mi place să te ştiu singură, te poți rătăci uşor în această regiune, îi explică Chad cu o grimasă. Avem mult de lucru la fermă în aceasta perioadă şi m-ar deranja să trimit o patrulă de cowboy să te caute.

— Nu m-am gândit la asta.

Lanna îşi muşcă buzele, fiind obligată să recunoască că argumentul era bine fondat.

— Întoarce-te în casă şi ia un ceai cu gheață, în timp ce eu voi lua masa.

Chad puse o mână pe braţul Lannei, convins că ea îi acceptase propunerea.

— Prefer să mă plimb. Este un timp prea frumos, ca să stau închisă.

Se întoarse şi cu un gest amplu, arătă parcă plăcerile pe care le putea oferi o zi însorită. Zări o siluetă singuratică care se îndrepta spre fermă.

— Cine este?

Chad îi urmări privirea.

— S-ar spune că este un indian, spuse el cu o nuanță de dispreţ. Vine să cerşească, probabil. Mai bine s-ar duce în altă parte. Rawlins îl va expedia curând.

Pe măsură ce silueta se apropia, Lannei i se păru că-l recunoaşte pe nou-venit.

— L-am mai văzut pe omul ăsta, şopti ea.

— Îl cunoşti? se miră Chad. De unde cunoşti

dumneata un indian?

Lanna observă pătura slinoasă şi zdrenţuită care acoperea umerii slinoşi ai omului. Aceeaşi pană subţire era înfiptă în părul lui cărunt. Ultima oară când îl zărise, omul era beat. Azi, el mergea drept.

— L-am întâlnit când eram cu tatăl tău.

— Unde?

Brutalitatea întrebării o surprinse pe Lanna.

— În faţa unui muzeu. Este atât de important?

Ea încrunta din sprâncene, văzând cum Chad încerca să-şi ascundă nemulţumirea. Între timp, li se alătură Katheryn şi Tom Rawlins. Atenţia lor fu atrasă, de asemenea, de indian.

— Nu, deloc, o asigură Chad.

Lanna se întoarse. Indianul îi văzu, şi îşi îndreptă umerii, străduindu-se să ia un aer demn. Era murdar, pielea lui avea o nuanţă gălbuie, dar părea mai tânăr. Privind la micul grup, ochii lui negri străluciră.

— Hello, Bobby-Câinele.

Lanna îl salutase, spunându-i pe nume. Ea îi zâmbi. El o privi mirat.

— Ne cunoaştem?

Nu mai vorbea ca un indian incult.

— Nu cred că îţi mai aminteşti de mine, răspunse Lanna. Dar ne-am întâlnit acum o lună; aveai un colier din semințe de cedru şi insistai ca John Buchanan Faulkner să mi-l cumpere.

— Este posibil, acceptă indianul, îndreptându-şi ţinuta. Chiar pe John Faulkner îl caut.

— A murit, îl anunţă Chad, brusc.

Ochii negri pierduseră din strălucirea pe care le-o dăduse speranţa. Lanna remarcă că el se îndoi sub greutatea noutăţii. Părea pierdut şi dezorientat.

Lanna îi spuse, cu simpatie:

— Îmi pare rău, Bobby-Câinele.

— Cred că Salvie-Albă a fost aici, l-a luat pe Ochi-care-râd de mână şi l-a dus acolo. Ştiu asta,

spuse trist indianul.

La auzul acestor cuvinte, Katheryn se sufocă de mânie. Lanna se întoarse aruncându-i o privire rapidă, dar Katheryn plecase deja.

— Îmi spusese să mă întorc acasă, continuă Bobby-Câinele, adresându-se Lannei.

Indianul ridica spre Chad fața obosită şi plină de riduri.

— Am făcut un drum lung ca să-mi revăd prietenul, adăugă el.

— Doar n-ai venit pe jos, de la Phoenix?

Expresia omului se schimbă; el luă un aer de bufon.

— Am venit călare pe degetul mare.

Îşi însoţi cuvintele cu gesturi, băgând mâna între picioare. Spectacolul o îngheţă pe Lanna; o caricatură grotescă.

— Sunt ridicol, nu?

Bobby-Câinele izbucni în râs, descoperind un şir de dinţi sănătoşi, dar îngălbeniţi de neîngrijire.

— Este caraghios să-ți călăreşti degetul!

— Foarte caraghios.

Lanna zâmbi, ghicind că indianul se lua adesea în râs, pentru a trage foloase.

Omul îşi luă un aer nenorocit, implorând.

— Mor de foame; nu se găseşte oare nimic de mâncare, pentru un vechi prieten al lui John? Sau un loc de dormit? Pământul e tare, e rece, şi pătura mea este ciuruită.

Această cerere era adresată lui Chad. Lanna se întoarse spre tânăr, ochii ei ca aluna intervenind în favoarea lui Bobby-Câinele. Chad avea o expresie liniştită.

— Îmi aduc aminte. Tatăl meu te cunoştea, Bobby-Câinele, spuse el. Tom Rawlins te va conduce în dormitorul cowboy-lor. O să ai de mâncare şi un pat. Eşti bine venit şi poți să rămâi cât vei dori.

Pana indianului căzu în față, când acesta îşi aplecă capul în semn de mulţumire.

— Mulţumesc, eşti un fiu bun. Tatăl tău ar fi fost mândru de tine, nu ai uitat un vechi prieten.

— Tom!

Chad făcu semn supraveghetorului, să se apropie.

— Du-l de aici, şi vezi să aibă ceva de mâncare.

Ordinul nu-l încântă pe Rawlins, dar îl execută. Lanna îl văzu pe Bobby-Căinele înclinându-se în faţa omului mic şi uscăţiv.

— Sunt bucuroasă că i-ai propus să rămână, Chad.

— Da. Nu e cel care turna filme la Hollywood? L-am auzit pe tata pomenindu-i numele.

— Exact.

— Scuză-mă. Mă duc să văd, dacă Tom i-a găsit ceva haine curate şi dacă i-a aranjat să facă baie. Are mare nevoie; pute de la zece metri.

Cu un zâmbet vag, Chad plecă după cei doi. Solicitudinea lui o încălzi pe Lanna. Chad fusese la înălţime. Se pregătea să plece şi ea, când îl zări pe Hawk traversând curtea fermei, venind spre ea. În

atitudinea lui, Lanna remarcă ura, care-l deosebea de fratele lui.

Hawk aruncă o privire ascuţită. Întrebătoare, Lannei.

— Nu era Bobby-Câinele?

— Ba da. Îl cunoşti?

Lanna fu surprinsă că Hawk îl cunoştea, în timp ce Chad nu avea decât o vagă amintire.

— L-am întâlnit de mai multe ori.

Hawk încruntă sprâncenele, examinându-i pe cei trei care se îndepărtau.

— Unde-l duc?

— Să-i dea să mănânce, îi explică Lanna; Chad i-a spus că poate rămâne cât vrea.

— N-are unde să se ducă, wigwam-urile rudelor lui îi sunt interzise, pentru că i-a dezonorat, făcând trafic cu alcool furat.

Gura lui Hawk schiţă un surâs amar.

— Nu-mi vine să cred. Chad să-i permită indianului să rămână!

— Chad este bun şi generos, replică Lanna,

m-a ajutat enorm.

— Pentru că are de câştigat, replică Hawk. Ar fi mai bine să găsim un alt subiect de discuţie, asupra căruia să cădem de acord. Cum te simţi în dimineaţa asta?

— Bine.

— Unde te duci?

— La început am vrut să merg călare (Lanna ezită, apoi aruncă un ochi la casa din spatele copacilor). Ar fi mai bine, să mă duc, să văd ce face Katheryn; Bobby-Câinele a spus nişte cuvinte, care au tulburat-o.

Hawk se întoarse şi privi batjocoritor spre clădire.

— Chiar, ar fi bine să te duci.

Lanna se întoarse pe călcâie şi porni. Deschizând uşa de la intrare, auzi în living vocea ascuţită a lui Katheryn. Nu se potrivea cu imaginea pe care o crease despre ea însăşi; aceea a unei femei rafinate, stăpână pe sine. Curiozitatea se trezi în Lanna. Închise uşor uşa,

având grijă să nu facă niciun zgomot.

— Trebuia să-l omor! Jur, că trebuia să-l omor, urla Katheryn; şi aşa, m-am simţit groaznic la spital. Carol; când John Buchanah mi-a întins mâna, am crezut că „mie” mi-o întinde! Dumnezeule, am crezut că, în sfârşit, revine la mine. Dar nu! El a şoptit numele ei. Numele acestei căţele! Şi acum mai apare şi indianul ăsta respingător!

— Gata. Katheryn, s-a sfârşit, spuse Carol cu o voce liniştitoare.

— Nu, nu s-a terminat!

Gândindu-se că cele două femei ar putea să se teamă că cineva le ascultă, Lanna se duse în vârful picioarelor la uşă. O deschise şi o închise cu zgomot. Auzise destul, ca să înţeleagă că Katheryn era geloasă pe legătura soţului ei cu mama lui Hawk. Şi gelozia persista, pe deasupra mormântului.

Lanna se duse spre arcadă, desfăcându-şi brida de la pălărie şi scoțând-o de pe cap.

— Credeam că eşti deja pe cal, remarcă Carol.

— M-am hotărât să amân plimbarea pe mai târziu. Chad mi-a promis că mă însoţeşte, după masă.

Tânăra femeie se lăsă într-un fotoliu.

— Ceva nu este în regulă? întrebă ea, adresându-se lui Carol şi Katheryn.

Doamna Faulkner răspunse:

— Am o migrenă; prea mult soare, desigur! (Vocea ei era la fel de crispată ca şi ţinuta). Am greşit că nu mi-am pus pălăria, azi dimineaţă.

Lanna regretă că pusese această întrebare, care o forţase pe Katheryn să mintă. Se ridică din fotoliu, scuzându-se:

— Mă duc să văd dacă mai este cafea.

Conversaţia pe care o întrerupse nu mai fu reluată. Dar Lanna era obsedată de ceea ce auzise. Îi părea rău pentru Katheryn. Viaţa ei fusese otrăvită de o gelozie, care se hrănea din ea însăşi.

Capitolul 16

Privirea lui Hawk părăsi jocul de poker şi se îndrepta spre colțul încăperii, unde doi cowboy bătrâni stăteau lângă BobbyCâinele.

Indianul le depăna amintirile lui de la Hollywood – despre filmele în care jucase, despre starurile pe care le cunoscuse, încercase să vândă tot ce avea pe el, pentru un pahar de whisky, dar nu era încă sătul.

— Chiar ai turnat cu John Wayne?

Bill Short îl privea sceptic pe indian.

— M-a luat în toate filmele lui, îl asigură Bobby-Câinele. Nu mai avea pătura slinoasă şi nici pana. În locul cămăşii şi a pantalonilor găuriţi, purta o cămaşă nouă în carouri şi un jeans, care îi accentuau slăbiciunea.

— Singurii Indieni, pe care i-am remarcat în film, erau toţi morţi!

— Ei, acolo eram eu! ţipă Bobby cu un zâmbet radios, care-i descoperea toţi dinţii.

Întotdeauna muream şi mă arătau mereu întins în praf. Izbucni în râs, împreună cu ascultătorii săi.

— E rândul tău, Hawk, să joci, anunţă mexicanul Sanchez, atrăgându-i atenţia asupra jocului.

— Dan a supralicitat.

Hawk îşi privi cărţile; n-avea decât o pereche de pătrari, iar cartea a şaptea ieşise. Dan îi bătuse cu două dame.

Aruncă cărţile şi se ridică brusc.

— Ies din joc.

Îi venea să fugă, dar se îndreptă, liniştit, spre uşă. Afară, se opri, ca ochii să se obişnuiască cu întunericul. Deodată privirea îi fu atrasă de nişte lumini care sclipeau printre pomi. Făcu un pas spre casă, dar se opri auzind o voce în întuneric, foarte aproape.

— Te-a deranjat fumul?

Luther pusese această întrebare cu prea multă nepăsare.

— Şi eu am ieşit să iau aer, plămânii mei nu

mai suportă fumul ăsta.

Hawk se enervă că nu remarcase mai devreme prezenţa lui Luther. Şi asta, din cauza Lannei; faţa ei frumoasă, cu trăsături regulate, cu ochii ca aluna îl urmăreau.

Hawk se întoarse cu o nepăsare aparentă către omul care şedea pe un scaun. Cu vârsta, Luther se îngrăşase, părul îi încărunţise. Cu toate că mai vorbiseră, în toţi aceşti ani, Hawk şi bătrânul cowboy rămaseră în relaţii reci. Luther şi Bill Short îl ajutaseră pe Tom Rawlins să-l bată şi Hawk nu uitase.

— Aveam nevoie de aer, răspunse Hawk.

Înaintă şi se sprijini de marginea ferestrei. Luther făcu un efort să se îndrepte în scaun. Vârsta îl făcea pe bătrânul cowboy să se resimtă, care, după o zi de muncă, era aproape anchilozat.

— Ar trebui să te pensionezi, Luther, eşti bătrân pentru munca asta.

Era o constatare: Hawk nu avea niciun interes să spună asta.

— Pensie? Ei, na! o să rămân cowboy până când oi muri, sau oi rămâne infirm. Şi dacă ajung infirm, o să mă legaţi de şa.

Hawk se simţi neliniştit, dar nu arătă. Din interior, se auzeau hohote de râs. Şi prezenţa lui Bobby-Câinele îl neliniştea. Chad trebuie că avusese un motiv precis, ca să-l oprească; Lanna crezuse că era vorba de un gest de bună-voinţă, dar Hawk nu credea la fel.

Luther tuşi şi se întoarse să scuipe.

— Bobby-Câinele a încercat să-mi vândă o lunetă. Când te uiţi prin ea, vezi o femeie goală. Rânji.

— E frumoasă prietena lui Chad, asta ar putea da idei unui bărbat.

— Nu o cunosc bine, iar Chad nu pare dispus s-o arate.

Această aluzie îl enervă pe Hawk. Privi furios spre casă.

— Doamna nu cântă la pian, în seara asta, remarcă Luther. Are un fel de a cânta, de te mişcă.

— Este o pianistă talentată, recunoscu Hawk.

— Te-a fermecat, astă-noapte ai stat până în zori.

— M-ai spionat Luther?

Hawk primise cu răceală provocarea, doar ochii îi căpătaseră sclipiri de oţel. Cowboy-ul ezită, apoi se strâmbă. Ridică capul.

— Nu, ştiu bine că nu vrei să accepţi sfaturi de la mine. Dar, o să-ţi faci duşmani, copilule. Ţi-ai primit porţia, dă-te deoparte, copilule, mai ai timp.

— Nu înţeleg ce vrei să spui. Eşti obosit, Luther, trebuia să te culci, deja. Du-te la culcare, îi sugeră Hawk cu solicitudine.

— Nu. Nu mai dorm bine; îmbătrânind corpul nu mai are nevoie de atâta somn.

Hawk înjură, în tăcere.

— Eu mă duc să mă culc, anunţă el. Noapte bună Luther.

— Noapte bună.

A doua zi, soarele era la asfinţit, când Hawk

se întoarse la fermă, călare. Era transpirat, obosit şi murdar şi nu închisese ochii toată noaptea. Se răsucise în patul lui cu gândul la plăcerile pe care le încercase în alt pat, cu o noapte înainte. Doamne, câtă nevoie avea să simtă lucruri curate şi moi ca Lanna, pe pielea lui.

Hawk îşi încleştă fălcile.

Trăgând brusc de frâu, se opri în faţa grajdului. Apoi scoţându-i zăbala, duse calul înăuntru să-i scoată şaua. Apropiindu-se de clădire, auzi un cântec monoton. Împins de curiozitate, se opri, legă calul şi se furişă traversând bârnele. Când ajunse la colţul clădirii, îl zări pe Bobby-Câinele care se legăna, cântând, cu faţa spre soarele care apunea. Hawk rămase nemişcat şi ascultă cu sprâncenele încruntate, din cauza efortului pe care-l făcea ca să înţeleagă cuvintele. Sunetele guturale ajungeau la el neclare.

— Ce cânţi? Nu cunosc melodia asta, făcu Hawk.

Bobby îl privi cu dispreţ.

— Flaming Arrows 1949.

Această precizare îl făcu pe Hawk să ridice capul, amuzat, dar veselia îi dispăru, când zări sticla de whisky din mâna indianului.

— Unde ai găsit whisky?

Toţi ştiau bine că nu trebuie să-i dea alcool bătrânului.

— L-am câştigat, preciză Bobby, ofensat că Hawk ar fi putut crede că l-a cerşit. Am dat magia contra sticlei.

Hawk se gândi că magia era imaginea femeii goale pe care indianul încerca s-o plaseze vreunui cowboy, noaptea trecută. Probabil că a păcălit pe careva.

— Cine a făcut schimbul? întrebă Hawk.

Indianul ridică din sprâncene, încercând să-şi amintească.

— Cea-care-are-două-feţe.

Această denumire se potrivea mai multor persoane de la fermă.

— Ea mi-a dat un whisky bun.

Bobby luă un gât şi scoase un mormăit de mulţumire.

— Ea?

Hawk se gândi că asta nu înseamnă mare lucru, deoarece în limba navajo nu era o diferenţă între prenumele feminine şi cele masculine. Deveni nelinişti.

— Era un bărbat sau o femeie?

Dar Bobby-Câinele nu-i răspunse; contempla din nou soarele şi fredona melodia lui, de neînţeles.

Hawk se răsuci, clătinând din cap. De fapt, puţin îl interesa să ştie cine îi furnizează whisky lui Bobby. Oricum şi-ar fi făcut rost. Era singurul mijloc de a-l face pe bătrân să-şi regăsească gloria pierdută.

— Ţi-am spus că Johnny a luat o notă excelentă la testul de matematică, Katheryn? întrebă Carol. Am primit astăzi o scrisoare de la

el! Este foarte mândru.

— Nu, nici măcar n-ai pomenit. Va trebui să-i trimit o recompensă, spuse Katheryn cu generozitatea unei bunici exemplare.

— Johnny învaţă bine, ca şi tatăl lui.

De data asta, Carol se adresa Lannei. Cele două femei tinere şedeau pe canapea; Carol cosea o tapiţerie, iar Lanna răsfoia o revistă.

— Chad este extraordinar de inteligent, toată lumea o ştie.

Lanna făcea eforturi disperate să pară interesată de conversaţie. Dar aceasta era la fel de plicticoasă ca şi revista. Îşi puse mâna la gură înăbuşindu-şi un căscat.

— Te plictisesc cu Johnny, se scuză Carol.

— Deloc, sunt obosită. Am dormit prost, azi-noapte.

Se perpelise în pat, trezindu-se la cel mai mic zgomot, crezând că este Hawk. Toată ziua se simţise obosită şi deprimată, semn că nu se refăcuse total, după boală.

— Ar trebui să te culci mai devreme, îl sugeră Katheryn.

— Cred că aveţi dreptate, suspină tânăra.

Puse jos revista şi se ridică.

— Noapte bună!

— Nu vrei puţin lapte cald sau o ciocolată? îi oferi încă o dată Katheryn.

Lanna refuză. Ezită puţin înainte să pâliece, întorcându-se spre gazdă.

— Nu aveţi cumva ceai de sassafras? Este panaceul meu.

Katheryn îl răspunse cu întârziere.

— Cred că avem, o voi trimite pe Roseanne să ţi-l aducă sus, în cameră.

Lanna porni pe coridorul care ducea la camera ei. De cum intră se uită la fereastra vitrată a verandei. Se duse să tragă perdelele. Puse o mână pe draperie şi privi în noapte. Printre copaci sclipeau lumini. Lanna coborî transperantul şi trase perdelele grele. Peste un sfert de oră, îşi puse crema pe faţă, se spălase pe dinţi şi-şi pusese

pijamaua de mătase. Lanna trase cuvertura patului. Cineva bătu la uşă. Carol o anunţă cu o voce limpede:

— Serviciul în cameră!

Lanna surâse.

— Intră.

Strânse cuvertura şi tocmai aranja perna lungă, când se deschise uşa. Carol puse o ceaşcă din porţelan de China pe noptieră.

— Mulţumesc, dar nu trebuia să te deranjezi.

Luă ceaşca şi respiră parfumul lichidului fierbinte.

— Nu m-am deranjat, protestă Carol. Te simţi mai bine? Să nu faci o recidivă, tocmai ai venit să te odihneşti.

— Sunt numai obosită, preciza Lanna, înghiţind o gură de ceai. Nu are acelaşi gust cu ceaiul meu, remarcă ea. Îmi place. Ştii cumva ce este?

— Nu, Katheryn l-a pregătit; Roseanne se culcase deja. De aia, ţi l-am adus eu.

Lanna bău din nou şi puse ceaşca pe farfurioară.

— Eşti frântă, nu te mai reţin, declară Carol, îndepărtându-se spre uşă. Noapte bună.

— Noapte bună.

Graţioasă, Lanna se aşeză pe pat şi aprinse veioza.

— Vrei să stingi lumina, Carol?

— Bineînţeles.

Carol deschise uşa, întinse braţul spre întrerupător şi închise apoi uşa.

Lanna luă din nou ceaşca, sperând că infuzia o va face să doarmă. N-avea chef de o altă noapte albă. Căscă, îşi termină ceaiul, se întinse între cearceafuri şi stinse veioza.

După câteva minute, ghemuită pe pernă, avu senzaţia uşoară de vomă, care nu dură mult, şi adormi.

Aproape imediat, începu să viseze. Hawk era în patul ei, ochii lui străluceau albastru intens, aproape electric. Părul lui negru răspândea o

asemenea lumină, că Lanna ameţi. Sub pleoapele ei închise, culorile explodau. Inima îi bătea atât de tare, dându-i senzaţia că este în afara capului. Ridică ochii spre Hawk; el îi ţinea inima în mână. Ea îl ruga să i-o dea înapoi, dar el zâmbi şi plecă. Chad era şi el acolo şi-i oferea o inimă nouă. Deodată, faţa lui se deforma, vălurindu-se ca în oglinzile strâmbe din târguri.

Lanna visă apoi ceva ca o defilare: mai întâi Hawk, apoi, Chad, urmat de Carol şi Katheryn, care-l făceau o scenă de gelozie lui John. John venise s-o vadă, avea hârtii de o sută de dolari în buzunare şi insista să i le dea. Apoi venea bătrânul indian navajo, fluturând o cămaşă murdară, cărâind ca un corb. Lannei îi era frică şi să respire, inima i-o luase razna.

Încercă să se trezească din vis, dar picioarele n-o ascultau. Erau culori, multe culori orbitoare. Lanna se învârtea în interiorul unui caleidoscop, a cărui alcătuire fusese concepută special pentru ea: albastru-ametist, portocaliu, roz, roşu, verde

smarald. Era înconjurată de pietre preţioase. Toată noaptea se zvârcoli între coşmaruri şi vise minunate.

Când se trezi, dimineaţa, încercă un regret. Nu voia să abandoneze această splendoare. După ce se sculă, se simţi odihnită, dar puţin apatică. Când intră în sufragerie, Katheryn era la masă, singură. Îi zâmbi:

— Cum te simţi în dimineaţa asta?

Lanna îi răspunse tot cu un zâmbet.

@— Mai bine.

— Vrei un suc de portocale, sau de struguri? Avem din amândouă.

Doamna Faulkner împinse scaunul de răchită, şi se îndreptă spre bufet.

— Nu vă deranjaţi, strigă Lanna.

— Stai jos, oricum îmi puneam şi mie cafea.

Lanna luă o înghiţitură de suc de portocale.

— Unde este Carol? În pat?

— Nu, cred că-i pregăteşte bagajele lui Chad.

Katheryn îşi puse o bucăţică de zahăr în

cafea.

— Chad pleacă?

— Da, trebuie să prindă avionul de Phoenix, nu poate să-şi lase biroul, prea mult timp.

Linguriţa clincăni lovind marginea ceştii, în timp ce Katheryn amesteca zahărul în cafea.

— Acum este în birou, poţi să-l saluţi înaintea plecării.

— Da, făcu Lanna lăsând mâncarea.

Ieşi din sufragerie, traversă în fugă culoarul, trecu pe sub o arcadă şi ajunse în dreptul unei uşi maronii, sculptată. Lanna bătu de două ori.

— Intră, spuse Chad.

Lanna răsuci mânerul din piele prelucrată. Biroul era o cameră foarte sobră, marcată de personalitatea lui John. Lanna o simţi în tapiţeria navajo care împodobea peretele şi în „kachinas” aranjate pe marginea şemineului. John fusese, întotdeauna, un adept al culturii navajo. În mijlocul încăperii, trona un birou impozant, din lemn de nuc, încadrat de o canapea şi un fotoliu

din piele.

Chad şedea în spatele biroului pe care erau înşirate dosare numeroase. Când Lanna intră, faţa tânărului fu luminată de un zâmbet.

— Bună dimineaţa, Chad! Katheryn mi-a spus că pleci acum.

Lanna traversă încăperea, rămânând în faţa biroului.

— Hotărâsem să plec după-amiază, dar Carol m-a rugat să trec pe la Johnny, la colegiu. Vrea să-i trimită nişte prăjituri pe care Roseanne le-a făcut special pentru el. Îi duc, deci, fiului meu un pachet.

Chad băgă în geanta diplomat mai multe hârtii.

— Carol îşi reproşează că n-a fost să-l vadă, săptămâna trecută.

— Carol este mândră de fiul ei.

— Mândră? Puţin spus! o corijă Chad. Este nebună după el. Nu trăieşte decât pentru acest copil, din care şi-a făcut scopul existenţei ei, fapt

care mă îngrijorează, câteodată. Deseori îmi spun că se ocupă mai mult de el decât…

Chad se întrerupse, cu un aer necăjit.

— Scuză-mă. Lanna.

Tânăra îşi lăsă capul pe o parte, părul castaniu unduind pe umeri.

— E o poveste veche, de când lumea! Soţii se plâng mereu că sunt neglijaţi de soţie.

Chad îşi închise geanta diplomat.

— Carol nu este perfectă, eu nici atât.

— Tu eşti mai aproape de perfecţiune, decât ea.

Lanna îl tachina, încercând să înlăture tensiunea care se crease brusc între ei.

Chad înconjura biroul, veni în faţa ei, şi-i puse mâinile pe umeri. O fixa cu o privire adâncă, ca şi când ar fi vrut s-o convingă de sinceritatea lui absolută. Deodată, o străfulgeră un gând. Hawk nu avea încredere în fratele său vitreg.

— Carol este o soţie şi o mamă bună, declară Chad cu emfază. Vreau să ştii asta, ca să nu crezi

că-mi lipseşte ceva. Eu…

Se întrerupse, din nou.

— Preferam să vii să-ţi iei la revedere, şopti el. Dacă mama şi Carol ar fi fost aici, mi-ar fi fost mai uşor, Lanna.

Tonul lui era mai convingător ca orice explicaţie. Chad strânse şi mai tare umerii Lannei. Ea îşi cufundă privirea în ochii lui căprui, cu reflexe aurii. Lumina lor o hipnotiza. Îşi dădu seama cât de periculos este farmecul lui Chad. Periculos, pentru că acest bărbat vorbea despre respectul pe care îl purta soţiei sale, făcând curte altei femei, în acelaşi tim, Chad o trase pe Lanna spre el. Ea îşi dădu capul pe spate. Buzele lui erau calde; o sărută dovedind multă experienţă. O cuprinse în braţe. Dar Lanna rămânea rece ca marmura; nu simţea nimic din emoţia pe care Hawk o trezea în ea. Încercă să se desprindă, regretând deja sărutul.

În acest moment, uşa se deschise. Lanna era tot în braţele lui Chad, cu buzele de abia

desprinse de ale lui. Zgomotul îi făcu să întoarcă capul. Ochii Lannei se măriră de ciudă, văzându-l pe Hawk, în cadrul uşii. Privirea lui avea o strălucire, care o îngheţă. Chad slăbi strânsoarea, dar păstră un braţ protector în jurul umerilor Lannei.

— Avionul va fi gata de decolare, într-un sfert de oră. Jake te va duce la Phoenix.

Hawk avu un zâmbet care îţi făcea pielea de găină.

— Îmi pare rău că v-am deranjat.

Închise uşa. Lanna plecă capul, imaginându-şi ceea ce putea crede Hawk şi gândindu-se cum ar putea să-i explice. Nu schiţă nici măcar un gest, să se desprindă din îmbrăţişarea lui Chad.

— Lanna, începu acesta, n-ar fi trebuit să-mi permit acest sărut. Nu la Hawk mă gândesc, dar s-ar putea…

O prinse de bărbie.

— Îmi pare rău, dar nu pot trece peste ceea ce simt.

Lanna se desprinse, în sfârşit.

— Nu spune nimic, te rog Chad.

— Ştiu, n-am niciun drept să-ţi spun asta.

O prinse de braţ.

— Nu am dreptul să simt ceea ce simt, dar asta nu schimbă nimic.

— Te cred, Chad.

Îl credea, oare? Nu făcuse asta ca s-o despartă de Hawk?

— N-o să se mai întâmple, îl asigură Lanna.

— Nu-ţi reproşez nimic, draga mea.

Încercă din nou s-o ia în braţe, dar ea se opuse.

— Nu, spuse ea, trăgându-se înapoi, cu fermitate.

Chad o strigă pe nume, dar ea se făcu că nu-l aude şi fugi din încăpere. Nu fugea de Chad, ci fugea după Hawk.

Afară, soarele o orbi. Îşi protejă ochii până ajunse la umbra copacilor, pe peluză. În curtea fermei, se opri scrutând împrejurimile, dar nu zări

nici urmă de Hawk. Lângă o clădire, un cowboy descărca un camion.

— Ştii unde l-aş putea găsi pe Hawk? întrebă ea, într-un suflet, când ajunse lângă camion.

Omul întoarse capul mirat, dar ei puţin îl păsa.

— L-ai zărit? insistă ea.

— L-am văzut ducându-se spre grajduri, cam acum un minut.

Făcu un gest, indicându-i direcţia.

— Mulţumesc, făcu Lanna, îndreptându-se spre grajduri.

Se strecură prin uşa întredeschisă. Înăuntru mirosea a animale şi a praf. Hawk trăgea un cal de căpăstru.

În timp ce Lanna traversa aleea de ciment, el agăţă frânghia de un inel prins în perete. O şa şi o pătură erau pe jos, la câţiva paşi. Hawk nici nu ridică ochii spre Lanna, când aceasta se apropie. Faţa lui era rigida ca o mască.

— Hawk, vreau să-ţi explic ce s-a întâmplat,

începu ea.

— De ce? întrebă el, trecând ţesala peste cal, înlăturând praful. Nu mă priveşte.

Indiferenţa din vocea lui, o avertiză pe Lanna că nu-i va fi uşor.

— Aparenţele pot fi înşelătoare, protestă ea.

Ar fi vrut să fie privită în timp ce vorbea, dar Hawk era absorbit de munca sa.

— Sunt sigur că sunteţi doar prieteni!

— Nu asta voiam să-ţi spun. Da, suntem prieteni, de fapt. Chad a fost bun cu mine, m-a ajutat.

Nu astea erau cuvintele pe care Lanna ar fi vrut să le spună.

— Şi erai pe cale să-i mulţumeşti pentru ceea ce a făcut, spuse Hawk pe un ton indiferent. Lăsă ţesala şi strânse şaua.

— Nu l-am sărutat în semn de mulţumire, protestă Lanna. Ai putea, măcar, să te uiţi la mine, când îţi vorbesc.

Se întoarse cu faţa către ea, punând o mână

pe pledul reiat.

— Ce voiai să-mi spui?

— Voiam să-ţi spun, răspunse Lanna cu o voce şoptită, că Chad este un bărbat frumos, plin de farmec. Nu cred că eşti în stare să înţelegi ce vreau să spun, dar o femeie se simte flatată, când un astfel de bărbat îi acordă atenţie.

— Dacă te va flata suficient de mult, vei ajunge în patul lui.

Hawk ridică şaua şi o puse pe cal.

— În plus, Carol apreciază păcatul. Aţi putea crea un menaj în trei.

— Du-te dracului Hawk! Deformezi cuvintele şi complici lucrurile. Încerc să bag în capul tău de catâr, că l-am sărutat pe Chad, din simplă curiozitate.

— Un concurs de sărutări? făcu el cu o expresie batjocoritoare.

— Nu în mod deosebit.

După ce prinse chinga, Hawk trecu prin faţa Lannei, ca să prindă hamul.

— M-am simţit pe jumătate moartă, în braţele lui, mărturisi Lanna, cu o voce slabă, aproape umilă.

— Îngrozitor.

Hawk fixă zăbala.

— E tot ce ai găsit de spus?

Lanna îl privi, neîncrezătoare.

— Toţi avem probleme, zise Hawk, dar eu nu mă amestec, niciodată, în treburile altora.

Lanna îl privi punând frâul şi trăgând animalul.

— Unde te duci?

— Să cercetez împrejurimile.

— Aşteaptă!

Ea puse o mână pe braţul lui.

— Vin şi eu, lasă-mă să pun şaua pe un cal.

Hawk se opri şi privi mâna tinerei femei, pe braţul său. Părea albă şi fragilă pe ţesătura galbenă a manşetei. Când ridică ochii, în ei nu se putea citi nimic.

— Plec singur, anunţă el.

Lanna se făcu că nu înţelege.

— Te însoţesc.

— Nici nu există o idee mai proastă, decât aceea de a te arăta în compania mea.

— Puţin îmi pasă. Nu înţelegi? Puţin îmi pasă cine eşti. Merg cu tine.

Lanna dăduse deoparte amorul propriu şi-l înfruntă pe Hawk cu hotărâre.

— Plec singur, am hotărât!

Mişcă braţul, ca să scape de mâna ei.

— Deci, nu ai nevoie de nimeni, niciodată, Hawk? îl întrebă Lanna, cu un aer rătăcit.

— La ce mi-ar folosi? şopti el cu o privire sumbră.

— Încetează să mă mai priveşti ca un…

Ea se întrerupse, căutându-şi cuvintele. Hawk spuse în locul ei:

— Ca un venetic împuţit. Cu care din cele două jumătăţi ai vrea să mergi: cu navajo sau cu albul? şuieră el, cu o intonaţie plină de dispreţ.

Ea nu înţelese atacul şi se simţi trasă de păr.

Fără a lua în seamă ţipătul ei de durere, o sărută fără milă, muşcând-o sălbatic, până când ea simţi gustul sângelui în gură. Îi dădu drumul, la fel de repede, precum o prinsese şi o împinse cu o asemenea violenţă, că ea îşi pierdu echilibrul, instinctiv, îşi duse mâna la gura tumefiată.

— Şterge-o! (Ochii indianului străluceau de furie, abia reţinută). Dacă te grăbeşti, îl mai prinzi pe Chad, să-i plângi pe umăr.

Lanna îşi şterse lacrimile care-i curgeau pe obraji.

— Nu te-ai eliberat, Hawk. Te-ai condamnat la o viaţă de singurătate. N-ai să te eliberezi, până când nu vei lăsa o femeie să te iubească şi nu-i vei împărtăşi dragostea. Va trebui să ai încredere în alţii, să ai nevoie de ei, ca să poţi trăi cu adevărat.

Aceste cuvinte nu avură niciun efect asupra lui Hawk. Se sui în şa. Lanna îl urmări cu privirea, până ieşi pe poartă. Părul calului strălucea în soare. Hawk porni la pas. Lanna începu să tremure.

Capitolul 17

Timp de o săptămână, Lanna nu se aventură în afara casei, sperând că Hawk o va căuta, dar nu-l zări, nici măcar de departe. Căzu într-o stare depresivă, care se accentua pe zi ce trecea.

Continua să bea ceai de sassafras, seara. Dimineaţa se trezea plină de vigoare, dar spre prânz devenea indiferentă faţă de tot ceea ceea ce o înconjura.

Se îndreptă spre living, fără un scop precis. Katheryn aranja un buchet de flori albe şi galbene într-un vas de cristal. Adăugă câteva crengi de ferigă. Aşezată lângă şemineu, Carol îl scria o scrisoare lui Johnny.

— Bună, Lanna. Ne întrebam unde eşti. Chad a telefonat să ne spună că soseşte vineri.

— Perfect, murmură Lanna.

— M-a întrebat de tine, şi l-am asigurat că totul merge bine. (Katheryn tăie o tijă). Nu este mare distracţie pe aici, sper că nu te plictiseşti.

Lanna.

— Nu, nu mă plictisesc.

De fapt, era mai mult indiferentă decât plictisită. O observă pe Katheryn care era ocupată cu aranjatul florilor şi se gândi că ea nu este utilă cu nimic. N-avea nimic de făcut: bucătăreasa pregătea mâncarea şi spăla vasele; camerista făcea paturile şi se ocupa de menaj; Katheryn şi Carol se ocupau de nimicuri, ca de exemplu buchetele de flori…

— Nu vă sunt de niciun ajutor. Tot ce fac aici este să dau de lucru altora. Mi-ar plăcea să mă ocup măcar de partea mea.

— Spui prostii, Lanna, eşti aici ca să te odihneşti. Chad ar fi furios, dacă te-ar auzi.

Lanna suspină. Nu avea curajul să se angajeze într-o discuţie. Se oferi să participe la treburile gospodăriei şi avea conştiinţa împăcată.

Se târî până la fereastră şi privi umbra deasă a arborilor. Se auzi un fâsâit de hârtie şi Carol puse scrisoarea pe masă.

— Ai vrea să mergem să călărim, Lanna? propuse ea. Ne putem întoarce la apusul soarelui.

— Dacă vrei, făcu ea ridicând din umeri.

Lanna nu simţea o dorinţă specială să se plimbe, dar dacă Carol voia s-o distreze…

— Îmi trebuie un sfert de oră, ca să mă schimb. Şi ţie cât îţi trebuie? întrebă Carol, pe un ton de veselă provocare.

— Un sfert de oră e bine, aprobă Lanna.

De fapt, avu nevoie de mai puţin timp, ca să fie gata. Puţin îi păsa dacă era elegantă, sau nu. Nu avea pe cine să impresioneze. Dacă s-ar fi întâlnit cu Hawk, nici n-ar fi băgat-o în seamă. Îl vedea doar în vis. De altfel, Lanna se miră când constată că visează în culori. Până acum nu remarcase; era adevărat că îşi amintea rar de visele pe care le avusese altă dată.

Carol nu încetă să sporovăiască pe drum, spre grajduri. Câteodată, Lanna o găsea chiar obositoare. În acelaşi timp, o ştia animată de cele mai bune intenţii; încerca s-o înveselească, să-i

redea pofta de viaţă. Nu era vina lui Carol, dacă Lanna nu putea răspunde la atenţiile ei. Ştia şi motivul: nu-l mai văzuse pe Hawk de o eternitate.

În trei zile, Hawk se umpluse de sudoare, mirosuri grele şi praf. Nevoia de Lanna era cu atât mai mare, cu cât fugea de ea. Hawk era mereu în pragul furiei. Explicaţia pe care Lanna i-o dăduse cu privire la motivele care o împinseră să-l sărute pe Chad, îi produseseră o mare uşurare, dar de câte ori şi-o imagina în braţele fratelui său, înnebunea.

O dorea pe Lanna, dar ştia că nu va face niciun pas, în întâmpinarea ei. Neamul navajo credea că prea multă senzualitate era un semn rău. Desigur că îl vrăjise, gândea el. Trase de frâu. Calul se opri în faţa uşii grajdului. Hawk săltă în şa; avea încheieturile înţepenite. Duse murgul în grajd şi îl legă de un inel fixat în perete. Când scotea şaua de pe cal, apăru Tom Rawlins; Hawk se făcu că nu-l vede şi puse şaua pe jos.

— Ce faci aici? se răsti supraveghetorul.

— Mă ocup de calul meu, răspunse indianul.

— Credeam că dai o mână de ajutor la adunarea cirezii.

— Poate, cel mult, sperai.

— Nu înţeleg de ce te învârţi pe aici; ţi-am cerut să pleci, înainte de a se întoarce Chad. El soseşte mâine. Cuvintele sunau ameninţător.

— Mai bine te-ai informa înainte, asupra planurilor mele.

Hawk trase pătura umedă de sudoare de pe cal, şi o întinse peste şa.

— O să plec peste câteva zile.

— Nu crezi că ar fi mai bine să supraveghezi partea de cireada care îţi revine?

Hawk îşi vedea de treabă.

— Nu pot exista două ferme pe acelaşi pământ, pentru că nu e loc pentru doi stăpâni. Credeam că eşti destul de inteligent, ca să înţelegi.

Supraveghetorul îl luă în zeflemea; ochii îi

străluceau de răutate.

— Crezi? făcu Hawk cu un zâmbet batjocoritor. Eu nu sunt decât un metis împuţit şi mărginit.

— Mai bine te-ai întoarce la cireadă.

— Nu primesc ordine de la tine.

Hawk şterse crupa scăldată în sudoare a calului, care începu să tremure sub mâna lui înmănuşată.

— O să plec peste câteva zile.

— Şi dacă nu pleci…?

Rawlins îl provoca; fălcile lui deveniră albe din cauza încleştării.

Zgomotul uşii care se deschise îi atrase atenţia lui Hawk, dar el nu se întoarse complet, ca să nu rămână cu spatele la Rawlins. Îl străbătu o plăcere uşoară, când o zări pe Lanna. În imaginaţia lui, o strângea deja în braţe, chiar dacă nu se mişca din loc.

— O să plec când voi hotărî eu, spuse *el cu o voce* şoptită, care nu putea fi auzită din mijlocul

grajdului.

— Hello!

Vocea Lannei suna în urechile indianului ca o adiere de vânt. Această apariţie îl deranjă pe Rawlins, dar îşi ascunse nemulţumirea.

— Intenţionezi să faci o plimbare călare, împreună cu Carol, domnişoară Marchall? întrebă el cu o voce calmă.

— Da, asta este intenţia noastră, răspunse Carol, în locul Lannei.

— Mă duc să vă pregătesc caii, propuse Rawlins.

Hawk, observând plecarea lui Rawlins, începu s-o studieze pe Lanna. Ochii ei ca aluna erau încercănaţi şi aveau un aer obosit. Faţa ei nu exprima, deloc, plăcerea de a trăi. Îi distrusese oare sufletul, prin cruzimea lui? Hawk simţea nevoia imperioasă să o îmbrăţişeze ca să-i redea pofta de viaţă.

Carol înaintă repede şi se aşează între cei doi tineri, luând-o pe Lanna de braţ.

— Hai să-l ajutăm pe tata.

O împinse pe Lanna spre uşă. Lanna nu întoarse deloc capul, dar Hawk o urmări din priviri, până când ea dispăru.

Ce mai aştepta? Se blestemă că nu fugise după ea să-i ceară iertare. Se detesta.

Lanna avu un vis violent şi încâlcit: asista la adunarea cirezii în compania lui Hawk, dar în loc de vaci, erau hăituiţi oameni. Chiar dacă aceştia purtau măşti, Lanna îi recunoştea… Chad, din nou, avea în mână o inimă de aur pe care i-o oferea.

Coşmarul dură toată noaptea. Lanna, pe cal, îi înconjura pe oamenii mascaţi, dar nu ajungea nicăieri. Îl întreba pe Hawk pe ce drum s-o apuce, iar el îi propunea să urce pe calul lui.

Când se trezi, nu putu să-şi dea seama ce anume a fost vis, şi ce este realitate. Culorile stridente ale măştilor îi persistau în cap. Nici chiar sosirea lui Chad, după amiază, nu o scoase din starea de melancolie. Zâmbetele lui nu o mai

fermecau, iar complimentele lui erau vorbe goale. Totuşi, Chad părea la fel de entuziasmat şi de sincer. Lanna înţelese că ea se schimbase. Crezuse că se va simţi mai bine, după întoarcerea lui Chad, dar proasta dispoziţie persista.

— Tom mi-a spus că vrea să mute cirezile, mâine. Trebuie să coboare animalele pe păşunile de vară.

Chad agită paharul de Martini.

— Când m-a anunţat că vrea să coboare cirezile, m-am gândit că ar fi o ocazie formidabilă, de a-i arăta Lannei partea cea mai fascinantă la o fermă. A avut două săptămâni de odihnă, în care a dus o viaţă retrasă. Are nevoie de puţină aventură, ca să-i revină entuziasmul. Ce zici. Lanna? Ţi-ar plăcea să stai două zile la cireadă? Am putea dormi sub cerul liber, dacă nu plouă, bineînţeles.

Această propunere nu o încântă în mod deosebit pe Lanna. În mod normal, ar fi trebuit să se bucure. Ce se întâmplă? Tocmai se pregătea să refuze oferta, când Carol aprobă cu entuziasm.

— Ce idee minunată. Chad! Ce amuzant, nu-i aşa Lanna? N-am mai fost, de când eram mică. M-am dus cu tata. Este ceva de necrezut, Lanna. Vrei să vii?

În faţa unei asemenea bucurii, Lanna nu găsi niciun motiv valabil, ca să refuze. Sigur, avea nevoie şi ea de o distracţie care s-o scoată din letargie.

— Desigur, răspunse ea, cu o ridicare din umeri, care îi trăda indiferenţa.

Carol se sculă şi-i scutură mâna Lannei, cum ar fi făcut cu un copil.

— Vom avea nevoie de îmbrăcăminte călduroasă în prerie. Ai o scurtă bună? Dacă nu, ţi-o voi împrumuta pe a mea. S-ar putea însă să-ţi fie strâmtă la umăr.

Propunerea lui Chad se transformă repede în proiect. Lanna se lăsă antrenată de febra pregătirilor. Lăsă în grija lui Carol toate deciziile, care de fapt treceau pe la Katheryn, care avea ultimul cuvânt.

Lanna era epuizată, seara, când mergea la culcare. Ciudat, dar în noaptea asta, ea avu vise liniştite, pline de curcubee, prisme luminoase, răsărituri şi apusuri de soare. Dimineaţa se sculă odihnită şi gata să înceapă marea aventură pregătită de Chad. Spre amiază, însă, interesul îi scăzu. La prânz, o urmă pe Katheryn în sufragerie. Carol şi Chad veneau în urmă, schimbând cuvinte amabile. Lannei chiar i se părea că formau o pereche fericită.

— Era să uit, făcu Chad, pocnind din deget, am adus nişte hârtii să le semnezi, Lanna. Sunt în geanta mea diplomat, în birou. Mă duc să le aduc.

Se îndreptă spre uşă.

— Du-te după el, îi propuse Katheryn, Lannei.

Nu mai aşteptă răspunsul tinerei femei şi strigă, după fiul ei.

— Nu le mai aduce, Lanna vine cu tine.

Intrând în birou, Lanna se simţea ca o marionetă trasă de sfori. Ea se blama că avusese asemenea gânduri: de fapt Katheryn trăgea

sforile, nu Chad.

Scoţând un teanc de hârtii din geanta diplomat, Chad răsfoi paginile de semnat.

— Îmi trebuie una sau două semnături.

— Despre ce este vorba?

Lanna nu simţea nicio dorinţă să citească documentele redactate într-un limbaj juridic de neînţeles.

— Este un fel de procură, care îmi dă dreptul să votez în locul tău, explică el. Va fi o adunare generală în timpul căreia se vor lua decizii importante.

Lanna ezită:

— Ar trebui măcar să citesc.

— N-o să înţelegi nimic, făcu el oferindu-i un stilou. Este numai o procură.

— Pentru un lucru atât de simplu este nevoie de atâtea pagini blestemate! remarcă ea. S-o lăsăm deoparte. Chad, o să le citesc mai târziu.

— Nu este nevoie să le citeşti; ţi-am spus despre ce este vorba.

— Ştiu, dar nu cred că ai ceva împotrivă, dacă le citesc şi eu.

— Bineînţeles că nu, dar este pur şi simplu o pierdere de timp.

— Îmi pare rău, sunt caraghioasă, dar n-am semnat niciodată nimic fără să citesc înainte, şi nu vreau să fac altfel acum.

— Nu ai încredere în mine Lanna?

Chad era surprins şi rănit.

— Ba da, am încredere.

De fapt, îşi dădea seama că nu era adevărat, mai ales că el încerca să facă presiuni asupra ei.

— Pur şi simplu sunt obosită şi, puţin îmi pasă de această poveste juridică, pentru moment.

— Aş vrea ca hârtiile să fie semnate înaintea plecării mele la Phoenix. Nu-mi place să las totul în ultimul moment. Stai jos, şi vom lua paragraf cu paragraf.

— Nu, nu acum.

Lanna era incapabilă să se concentreze, în acest moment.

Ea promise:

— Mai târziu, când ne vom întoarce.

Pe cal, în vârful unei coline, Lannei i se înfăţişă o privelişte de ansamblu a canionului adânc şi a preriilor din profunzime. Părul roşu-cărămiziu al vacilor de Hereford formau o pată uriaşă pe iarba verde. Cowboy-ii aduceau animalele în grupuri de câte trei şi patru. Chad îi explicase că această operaţie preceda migraţia finală.

Hawk stătea deoparte, cel puţin aşa i se părea Lannei. Muncea singur, dar mai dădea şi ordine. Purta o cămaşă albastră şi o vestă de oaie, bordată cu blană, şi călărea un cal murg neascultător. Calul şi călăreţul se potriveau.

La această înălţime, aerul era rece. Lanna îşi îndesă mâna în jacheta matlasată. Adierea vântului îi flutura părul castaniu care ieşea de sub pălărie.

Aceste împrejurimi de stânci sparte, făget

galben şi iarbă verde ar fi trebuit s-o încânte. Suspină: nu simţea nimic şi se întreba, de ce?

Iapa ciuli urechea spre spate; imediat, Lanna auzi zgomot de copite şi întorcându-se pe jumătate, o zări pe Carol, care se apropia pe calul ei bălţat. Carol o strigă, abia mai suflând. Trase de frâu, oprindu-se.

— Chad, care te-a văzut urcând, spune că priveliştea este magnifică.

Mângâie gâtul calului, admirând ţinutul de sub ele.

— Da, este frumos! recunoscu Lanna.

— Chiar fascinant, nu? strigă Carol.

— Da.

Lanna avea impresia că arătase prea puţin entuziasm.

— Mă întorc la tabără, vreau să beau o cafea, aici este prea frig.

Perfect conştientă de decepţia zugrăvită pe faţa lui Carol, Lanna îşi îndreptă iapa în direcţia opusă. Nu putea simula un entuziasm pe care nu-l

simţea.

Drumul sinuos o făcu să dispară repede din vedere după blocurile mari de piatră. Vântul uşor aducea până la ea mugetul vitelor şi strigătele hăitaşilor. După o cotitură ajunse într-un luminiş. Din sens opus, se apropia un călăreţ – Lanna zări ceva albastru şi dungi albe pe o vestă maro. Calul şi omul ieşiră dintre copaci şi veniră direct spre Lanna. Animalul cu părul de culoare maro agită capul, nechezând, apoi păşi neliniştit în lături. Hawk slăbi zăbala şi lăsă calul în voia lui.

— Unde te duceai?

Lanna nu desluşi nimic special în această întrebare amabilă, nici în expresia zâmbitoare a indianului.

— În tabără, să-mi fac o cafea.

— Te însoţesc, declară Hawk, alăturându-i-se.

— Credeam că vrei să fii singur.

Lanna nu se putuse abţine să nu facă această remarcă.

— Nu vreau decât să fiu sigur că vei ajunge

cu bine la destinaţie, spuse el, ridicând din umeri.

Acest interes neaşteptat fată de siguranţa ei, o făcu pe Lanna să înţeleagă că astfel îi arată că regretă ultima discuţie. Hawk era o fiinţă orgolioasă, care nu îşi cerea uşor iertare.

Traversând luminişul, calul lui Hawk agită capul şi aruncă asupra călăreţului nişte priviri furioase, ca şi când ar fi vrut să-l arunce din şa.

— De ce nu părăseşti ferma. Hawk?

Lanna rupse tăcerea.

— De ce mai rămâi? De ce vrei să rămâi?

— Mă întreb şi eu, şi…

— Şi? şopti ea.

— Trebuie să joc până la capăt. Poate, până când vor fi puse toate cărţile pe masă şi atunci voi şti dacă am pierdut, sau am câştigat.

Privi în lături, dând impresia că, pe moment, era singurul răspuns pe care-l putea da. Dintr-o tufă, îşi luă zborul o pasăre. Calul lui Hawk se cabră, ca şi când nu ar fi aşteptat decât acest pretext ca să se manifeste. Lui Hawk îi trebui ceva

timp ca să-l potolească şi să-l aducă din nou lângă iapă.

Hawk se strâmbă.

— Nimeni nu vrea să-l încalece.

— Îmi închipui, răspunse scurt, Lanna.

Această situaţie nu dură mult. Tânăra femeie reveni la ceea ce o interesa.

— De ce te urăşte Tom Rawlins? Doar el te-a crescut.

— M-a crescut, într-adevăr.

— Atunci, de ce? Pentru că voiai să te însori cu fiica lui?

— Să spunem, că nu mă voia ca ginere.

Hawk zâmbi cu subînţeles.

— Dorea ca fiica lui să se mărite cu Chad?

— Se aseamănă, sunt făcuţi unul pentru altul.

Lanna observă o expresie dură în ochii lui Hawk şi se întrebă, care o fi cauza.

— Din cauză că te-ai certat cu Chad, când te-a bătut?

Hawk o întrerupse:

— Chad? Nu el m-a bătut.

— Dar Carol mi-a spus…

— Carol a minţit. Singura corecţie pe care am primit-o a fost din mâinile tatălui ei, în timp ce Bill Short şi Luther Wilcox mă ţineau. Chad a asistat, bineînţeles, dar s-a mulţumit să privească, doar. Nasul spart, îl păstrez ca amintire.

— Te-a bătut Tom Rawlins? De ce?

Timp de câteva secunde se auzi numai scârţâitul şeilor şi clinchetul pintenilor. Pe pământul tare răsunau copitele cailor, într-un ritm neregulat. Hawk era atent la mişcările calului său.

— Pretinde că i-am violat fata.

Lanna îşi aminti cum o înfruntase şi pe ea: era capabil să se lase pradă mâniei. Întrebă:

— Şi chiar ai violat-o?

— Ei bine, eşti prima persoană care mă întreabă! Tom n-a făcut-o, şi nici John Buchanan.

Lanna îi simţi ciuda, şi-o înţelese.

— Dacă vrei să ştii dacă m-am culcat cu Carol, răspunsul este: da. De prea multe ori, ca să

le ţin cont. Dar, de mult, de tot.

— Iar ea s-a măritat cu Chad, chicoti Lanna.

— Şi-a dorit întotdeauna să ajungă o mare doamnă, ca şi Katheryn. Din câte am auzit, Carol este ca o regină, la Phoenix. Şi-a îndeplinit dorinţa.

Hawk nu părea a-i purta pică lui Carol. Lanna nu putea spune că măcar a vorbit despre ea cu cinism. Se observa o oarecare amărăciune în cuvintele lui, bineînţeles, dar accepta lucrurile, ca pe ceva normal.

Aluzia la Katheryn o făcu pe Lanna să întrebe:

— Pe mama ta o chema Salvie-Albă?

— Da.

Hawk o privi întrebător.

— John a iubit-o enorm. La început, am crezut că este vorba de numele navajo al lui Katheryn. Dar, în ziua în care Bobby-Câinele a apărut la fermă, Katheryn s-a lăsat cuprinsă de furie. Am surprins-o când îi mărturisea lui Carol,

că John i-a pomenit numele, înainte să moară.

Lanna simţi cum cade din nou în starea ei depresivă, înviorarea produsă de prezenţa lui Hawk, dispărea.

— De ce te interesează trecutul?

— Încerc să înţeleg ce se întâmplă şi din ce cauză. Este ca şi când m-aş fi rătăcit într-o casă cu multe întrebări, fără lumină. Fiecare informaţie, cât de mică, face puţină lumină. Şi astfel îmi pot găsi drumul.

— Nu se poate schimba nimic, dacă nu te schimbi tu însăţi.

— Toţi ne schimbăm, Hawk, asta este viaţa.

Vocea Lannei era indiferentă, lipsită de expresie. Hawk trase de frâul iepei, forţând-o să se oprească. Îşi întoarse calul pe jumătate şi veni lângă ea, atât de aproape, că li se atingeau coapsele.

— Ce nu merge Lanna? Se întâmplă ceva, o simt, nu mai eşti aceeaşi. Dacă te-am rănit…

— Nu, nu din cauza asta, şi totuşi…

Lanna ridică din umeri, arătând că nu ştie nici ea de ce era atât de obosită.

— S-au întâmplat atâtea de la moartea lui John! Moştenirea neaşteptată, toată tracasarea asta. Apoi, boala mea, sosirea la fermă. Cred că toate astea m-au influenţat.

Cum să-i explice, că n-o mai interesa nimic?

Hawk se aplecă înainte, şi-i puse mâna înmănuşată pe ceafă. Apoi contactul gurii lui o învioră pe Lanna. Da, acest sărut o făcuse să tresară de plăcere.

Dar calul lui Hawk nu suportă apropierea de iapă şi făcu o mişcare, care îi separă pe cei doi îndrăgostiţi. Hawk îi înfipse un pinten în coaste. Dorinţa care se citea în ochii lui albaştri nu putea fi înfrântă de mişcările calului.

— O să pierd cireada, dacă nu mă întorc acum.

— Ştiu, ar fi mai bine să pleci, îl sfătui Lanna.

Căzu în apatia ei. Întoarse capul şi încercă să prindă frâul cu mâna.

— Nu sunt o companie prea plăcută, îmi pare rău.

Nu-i acordă atenţie lui Hawk, care încruntase sprâncenele şi lovind cu călcâiele pântecele iepei, porni spre tabără. Se simţi şi mai copleşită auzind copitele murgului lovind pământul, în direcţia opusă.

Când ajunse în tabără, Chad sosise deja. Veni în întâmpinarea ei şi o ajută să coboare, apoi dădu iapa unui cowboy. Când Lanna spuse că vrea o cafea, el se grăbi să o pregătească pentru amândoi.

— De ce mă simt aşa de rău, Chad?

Lanna suspină, uitându-se la bărbatul care şedea aproape de ea, pe un buştean.

— Nu te simţi bine?

Vocea lui Chad dovedea o mare nelinişte.

— Nu sunt bolnavă. Dar nu mai am niciun pic de energie, nicio altă dorinţă, decât să stau jos. Încep să mă simt la fel de vie, ca o legumă.

— Sunt sigur că exagerezi, Lanna, spuse

Chad, zâmbind.

— Nu exagerez, Chad, insistă Lanna, plecând capul, obosită.

— Ai trecut prin încercări fizice şi prin emoţii. Probabil că trupul tău are nevoie de odihnă. În curând, o să te simţi mai bine, o să vezi.

— Cred că ai, într-adevăr, dreptate.

Toată după-amiaza Chad rămase lângă Lanna, veghind ca ea să se simtă bine. Solicitudinea lui, dezinteresată, era liniştitoare. Când îi propuse să se întoarcă la fermă, în loc să-şi petreacă noaptea afară, ea refuză. Şi aşa, le crease destule probleme.

Seara, nu avu ocazia să vorbească cu Hawk, pentru că Chad şi Carol erau aşezaţi lângă ea. Cu toate că simţea privirea indianului fixată asupra ei, acesta nu se apropia. Era încă devreme, când Chad propuse să meargă la culcare. O avertizase pe Lanna că se vor scula devreme ca să prindă răsăritul soarelui. Chad scoase sacii de dormit din camion.

— O să-ţi pregătesc patul, Lanna, propuse Carol.

— Nu te deranja pentru mine, protestă Lanna.

— Nu e niciun deranj.

Chad îi întinse o ceaşcă de cositor.

— Nu mai vreau cafea, Chad, mulţumesc.

— Nu este cafea, mama ţi-a pregătit ceai de sassafras, într-un termos. Ea ţi-l trimite.

Lanna luă bolul, neînţelegând cum Katheryn făcuse un gest atât de delicat. Nu era stilul ei.

— Drăguţ, din partea ei.

— Toţi suntem îngrijoraţi de starea ta, Lanna, zâmbi Chad cu tandreţe. Bea!

Atenţiile şi interesul pe care familia Faulkner le manifesta faţă de ea, îi dădură Lannei, pentru o clipă, senzaţia că este iubită.

Capitolul 18

Hawk stătea în întuneric, departe de cercul luminos al focului. Un cal dădea cu copita în scândura gardului. Privirea absentă a lui Hawk se plimbă peste preerie şi reveni la tabără şi la oamenii adormiţi. Automat, căută cu ochii silueta nemişcată a Lannei.

Hawk nu-şi dădea seama ce aşteptase de la întâlnirea lor de după-amiază. Era sigur că Lanna nu i se va arunca în braţe, dar nici nu-şi închipuia că atitudinea ei îl preocupa, nelăsându-l să doarmă. Focul pâlpâia, gata să se stingă. Ultimele flăcări roşii aruncau o lumină palidă. În curând aerul rece al nopţii va invada tabăra. Hawk îşi schimbase cizmele cu mocasinii. Se apropie de grămada de lemne, fără zgomot şi trase două crengi groase. Trecând peste oamenii adormiţi, puse lemnele peste flăcările muribunde. Focul flămând, înghiţi lemnul uscat şi cercul luminos crescu, odată cu flăcările.

În lumina lor, Hawk privi trupul Lannei. Privirea îi deveni mai ascuţită când observă că ea se contracta nervos, sub cuvertură, în sfârşit, se apropie de ea încercând să pună capăt coşmarului.

— Lanna, trezeşte-te!

Îi vorbise în ureche, ca să n-o trezească pe Carol, care era lângă ea. Când indianul îi atinse umărul, tânăra tresări. Atunci el îi puse mâna pe gură ca să nu ţipe de spaimă.

— Visezi ceva urât, explica el.

Lanna îi fixa ochii măriţi şi-i împinse mâna.

— Ochii tăi, murmură ea cu o voce străină şi absentă, sunt atât de albaştri.

Se petrecea ceva grav. Hawk era atât de sigur, încât se clătină. O studie pe Lanna cu mai multă atenţie şi observă că avea pupilele dilatate şi pielea înroşită. Ca şi piesele unui joc, elementele se aşezau la locul lor: tenul roşu, apatia, tremuratul, în sfârşit, Hawk recunoscu simptomele date de peyotl[8] şi se blestemă în

8 ***narcotic***

tăcere, că nu se gândise mai devreme la asta.

— Ascultă Lanna, şopti el pe un ton grăbit, este foarte important.

Ea îi privi atent, dar fix.

— Când ai băut cafeaua, înainte să te culci, nu ai remarcat că avea un gust ciudat?

— Nu era… cafea.

Ea scutură capul, dar mişcările ei nu erau coordonate.

— Katheryn… mi-a trimis… ceai, făcu ea.

Hawk se ridică pe călcâie şi-l căută cu privirea pe Chad. Fălcile i se încleştară de furie. Lanna murmura cuvinte fără sens, pradă unei halucinaţii.

— Dormi, Lanna, închide ochii. Totul e bine.

O văzu destinzându-se şi cufundându-se în somn. Ca s-o întrebe mai multe, trebuia să aştepte ca efectele drogului să dispară. Nu dorea să-şi asume riscul de a o tulbura în starea ei actuală. O lăsă pe Lanna şi alunecă pe lângă Chad şi Carol. Logic, ceaiul fusese pregătit înainte; Chad nu

putea risca să-l pregătească de faţă cu toţi. Această presupunere limita aria investigaţiilor.

Hawk găsi termosul, în sacoşa de pe şaua lui Chad. Gustă şi verifică dacă are gust pe peyotl. Avea dovada în mână, dar va fi crezut? În starea în care era, drogată, Lanna era supusă influenţei altora asupra ei. Trebuiau patruzeci şi opt de ore ca efectul să dispară complet. Asta însemna că trebuia s-o îndepărteze pe Lanna. Hawk puse dopul la loc şi aranjă lucrurile aşa cum le găsise. Cu o privire rapidă, se asigură că nimeni nu se va trezi imediat şi luă un sac cu provizii.

Când se apropie de cai, ei nechezară şi se mişcară nervos, dar se calmară recunoscându-i vocea liniştitoare. Hawk înaintă spre iapa Lannei şi o prinse cu uşurinţă. O duse în afara grajdului şi o legă de un copac, în timp ce el se întoarse să-şi ia murgul. Caii nu aveau şa, dar va călări pe deşelate. Tot în linişte, Hawk se întoarse la foc şi se aplecă spre Lanna. O luă uşor în braţe, fără s-o trezească şi o duse la cai. Iapa nu se mişcă până

nu simţi greutatea. Hawk se urcă la spate. Trase de frâu calul, pe jumătate sălbatic şi-l forţă să-i urmeze.

Hawk înainta la pas pe covorul de iarbă, a cărui grosime înăbuşea zgomotul copitelor. Când ajunse destul de departe de tabără, porni la trap ca să poată să se îndepărteze cât mai mult.

Chad va porni în urmărirea lor, imediat ce va descoperi lipsa Lannei. Dacă ipotezele sale se confirmau, fratele lui nu i-o va lăsa pe Lanna fără luptă. Din fericire, indianul avea toată noaptea la dispoziţie, ca să-şi asigure reuşita fugii. Era sigur că Chad nu va ezita să ajungă până la rezervaţie. Rawlins cunoştea locul unde se afla wigwam-ul mamei sale, dar Hawk spera ca el să nu ştie unde era grota. După fiecare oră de drum, Hawk se oprea, lăsând caii să se odihnească. La ora două, lăsă murgul să treacă înainte, conducând iapa. La ora patru, traversa zona care se întindea la sud de graniţa teritoriului navajo.

Bolborosind fraze incoerente, Lanna tot nu se

trezea din somnul ei artificial. De fiecare dată când se apleca deasupra tinerei femei, pe care o ţinea în braţe, se simţea inundat de un sentiment protector, care îi alunga oboseala. Când soarele apăru la răsărit, opri caii şi studie terenul. Se găsea la trei mile de wigwam-ul mamei sale. Murgul răsuflă zgomotos în liniştea zorilor. Cu atenţie, fără s-o trezească, Hawk o aşeză pe Lanna într-o poziţie mai comodă pe şa. Lumina dimineţii îi mângâia fruntea şi pometii. Privirea lui Hawk întârzie pe buzele ei întredeschise. Îi dete deoparte o şuviţă de păr castaniu.

— Am lăsat nişte urme, pe care şi un orb ar putea să le vadă, şopti el la urechea însoţitoarei sale. Acum vom ajunge la stânci, şi nu mai ai de ce să te temi. Eşti în siguranţă, nu ţi se poate întâmpla nimic.

Lanna scoase un sunet slab, ca şi când ar fi auzit. Poate că şi auzise, căci peyotl ascuţea simţurile. Auzise vocea lui Hawk în visele sale. Hawk tremura de mânie. Dar nu era momentul să

se emoţioneze şi-şi reprima sentimentele.

Mai departe era o albie de calcar secată. Hawk împinse murgul într-acolo, trăgând de funia cu care era prinsă iapa. Caii nu lăsau urme clare pe nisip. De altfel, era greu să le deosebeşti de urmele oilor care trecuseră pe aici, cu câteva zile mai înainte.

Mai jos, curgea un izvor, singura sursă de apă pe o întindere de câţiva kilometri: apa ţâşnea din stâncă şi se împrăştia pe un câmp de bumbac. Un copac uriaş domina stânca, iar crengile lui dese ascundeau intrarea grotei. Vechiul drum se oprea în faţa primei intrări în cavernă.

De unde era Hawk, acoperişul rotund al wigwam-ului, de abia se vedea, dar tânărul îşi aducea bine aminte, de RAMADA prăbuşită. Mulţumit de ceea ce vedea, începu să coboare de-a lungul stâncii, care forma un jgheab îngust până la grotă.

În câteva locuri, eroziunea rupsese câteva bucăţi de drum, dar el rămăsese practicabil

pentru un cal antrenat. O stâncă masivă masca a doua intrare în grotă.

Hawk intră în cavernă, aprinse un chibrit şi-l ţinu ridicat. Interiorul era adânc, putând adăposti şi caii. Totul era aşa cum ţinea minte Hawk, chiar dacă el nu prea avea încredere în memoria lui, ştiind că în ochii unui copil, totul pare mai mare. Cam la zece metri, în fundul râpei, se formase o movilă. Hawk dădu pinteni calului până la stâncă. Coborî panta, aruncând pietriş în urma lui, pentru a ascunde urmele. Jos de tot, era o grămadă de pietre şi argilă, pe care soarele deşertului le făcuse tari ca betonul. Hawk merse pe lângă wigwam-ul abandonat. Acest înconjur, pentru derutarea urmăritorilor, lungise drumul cu mai mulţi kilometri. Destinaţia finală a lui Hawk şi a Lannei era mai departe, sub peretele canionului. În sfârşit, indianul opri caii şi îi legă de stâncă. Se dădu jos de pe cal, cu Lanna în braţe şi o culcă cu multă grijă pe pământ, înainte de a se duce să caute un loc. Trecuse mult timp de când nu mai

folosise cărarea strâmtă care şerpuia de la faleză până la grota săpată în partea stâncoasă a canionului.

Lipit de margine, Hawk examină mai întâi canionul. La acea oră matinală, părea pustiu; de fapt avea locuitori: un coyot şi un iepure cu urechi lungi, ocupat să-şi spele blana.

Hawk ieşi din grotă şi urcă pe cărare până la capăt, acolo, unde o lăsase pe Lanna şi caii. O ridică şi parcurse drumul în sens invers. După ce o instală în grotă, cât mai comod posibil şi se asigură că nu se va trezi, se întoarse după cai.

Poziţia soarelui pe cer îi arătă indianului că trecuse mult timp de la plecarea sa. Imediat ce Chad va constata dispariţia fratelui său vitreg şi a Lannei, va pleca în urmărirea lor.

Hawk verifică ultimul kilometru parcurs, ştergând o urmă lăsată de o potcoavă, aruncând nisip ici şi colo, peste urme.

În acelaşi timp el avu grijă să nu lase vreo urmă a mocasinilor săi. În fine, găsi locul unde

păscuse turma de oi, îşi scoase cămaşa, culese un braţ de iarbă pe care îl puse în veşmântul său. Satisfăcut, se întoarse la grotă, aruncă o parte din iarbă cailor şi puse restul lângă peretele din spate, îşi îmbrăcă cămaşa. După ce adună câteva beţe şi câteva lemne mărunte aduse de vânt. Hawk făcu focul în spatele cavernei, încălzind şi cafeaua.

Îşi întinse muşchii contractaţi; şi-ar fi dorit câteva minute de somn. Îşi frecă ochii iritaţi, se lăsă pe vine, aşteptând răbdător desfăşurarea evenimentelor. Ce se va întâmpla dacă Chad îi va găsi? Hawk se aştepta la tot ce era mai rău.

În obscuritatea plină de forme neclare, Lanna deschise încet ochii, incapabilă să înţeleagă unde se află.

În apropiere, un cal bătea nervos din picior. O lumină pâlpâia. Lanna privi în direcţia ei şi văzu un bărbat aplecat în faţa focului de lemne. Avea în mână un vas din cositor. Lanna ridică capul ca să vadă dacă şi Carol se trezise şi fu orbită de o rază de lumină care pătrundea printr-o deschizătură.

Mai erau şi doi cai, în spatele unei frânghii întinse în diagonală şi fixată de o stâncă. În penumbră, recunoscu iapa pe care o călărise. Al doilea animal era mai înalt şi de o culoare mai deschisă.

Pe nesimţite, Lanna înţelese că se afla într-o grotă. Se ridică puţin şi privirea ei reveni neliniştită la bărbatul de lângă foc. Mişcarea Lannei atrase atenţia acestuia; îl recunoscu pe Hawk, dar prezenţa lui nu-i risipi neliniştea. El se ridică şi veni spre tânăra femeie cu o ceaşcă în mână.

— Cafea? Nu avem decât un singur vas care trebuie să ne servească de oală şi pahar.

Indianul nu făcu nicio aluzie la locul unde se aflau.

— Unde sunt? spuse Lanna luând paharul, cu un aer absent. Cum am ajuns aici?

— Eu te-am adus, recunoscu Hawk, degajat.

— Bine, dar…

Lanna privi din nou în jur.

— Unde ne aflăm? Şi cum m-ai adus, fără să-

mi dau seama?

— Erai drogată.

— Drogată? Absurd!

Râse neîncrezătoare, apoi se opri, văzând că Hawk era serios.

— De ce ai făcut asta? Mi-ai dat ceva, când dormeam? întrebarea ei semăna mai mult a mirare, decât o acuzaţie.

— Ai auzit vreodată, vorbindu-se de peyotl? Mescalina îţi este cunoscută. Se obţine din seminţe de mac.

Hawk se aplecă ajungând la nivelul ei şi rămase în echilibru pe călcâie.

— De mescalină, da, am auzit, recunoscu Lanna, este un drog halucinogen, care o lungă perioadă de timp, nu dă efecte secundare.

Ea explica ceea ce învăţase la şcoala de infirmiere.

— Vrei să spui că am luat aşa ceva?

— De obicei, se pune în ceai.

— În ceai?

Lanna începea să înţeleagă.

— Ceai de sassafras? Beau câte o ceaşcă, înainte de culcare; mi-l aducea Carol.

— Ieri seară, ţi l-a adus Chad.

— Da.

Lanna aprobă cu un semn din cap, îi era frig, la spate.

— Mi-a spus că mi l-a trimis Katheryn, într-un termos. Asta explică visele pe care le-am avut, şi n-am avut nicio bănuială. Dar tu, cum ţi-ai dat seama?

— Încercând să te trezesc dintr-un coşmar, azi-noapte. Cunosc starea în care te poate aduce peyotl. Când am găsit şi termosul în sacoşa lui Chad, n-am mai avut nicio îndoială.

— Dar pentru ce? Ce spera să obţină?

— În mod obişnuit, efectele drogului dispar în mod natural, după douăzeci şi patru de ore. Dar dacă este luat regulat – şi tu ai luat în fiecare seară – devii indiferent la toate.

— Exact aşa s-a şi întâmplat.

Lanna îşi trecu o mână peste faţă. În sfârşit, găsise explicaţia comportării ei ciudate.

— Mă întrebam de ce sunt atât de apatică, iată! Dar care este motivul?

— De când ai început să ai visele astea ciudate, ai semnat vreo hârtie? o întrebă Hawk, privind-o pătrunzător.

— Nu, eu…

Imediat, îşi aduse aminte.

— Chad mi-a dat să semnez nişte hârtii, spunând că este vorba de o procură, care să-i permită să voteze în locul meu.

— Ai semnat? Hawk strânse din dinţi.

— Nu, n-am avut curajul să le citesc, chiar dacă Chad mi-a explicat ce conţin; am refuzat să semnez.

Lanna se mira şi ea că rezistase.

— Nu înţeleg de ce insista, adăugă ea.

Îl privi pe Hawk şi-i văzu expresia de neîncredere la adresa fratelui său vitreg.

— Voia să mă înşele, şi de aceea mă droga?

— Fără îndoială. Bea cafeaua, cât e fierbinte.

Lanna îl ascultă şi luă o înghiţitură, dar mintea ei era tulburată.

— Ce crezi că erau aceste documente? îi cedam partea mea?

— Cred că era ceva mai subtil, decât asta, răspunse Hawk, sec. Era un document, perfect legal, care îi dădea controlul asupra moştenirii tale, dreptul de a acţiona în numele tău, luându-ţi astfel, orice putere.

— Dar Chad este deja bogat, de ce ar proceda aşa?

— De obicei, această pornire se numeşte cupiditate, spuse Hawk, zâmbind. De ce să împartă, când ar putea avea totul?

Luă un pumn de ţărână, lăsându-l să-i curgă printre degete.

— Ar mai putea fi o explicaţie; toată viaţa, Chad a fost „al doilea”. În dragostea lui Katheryn, venea după John Buchanan. N-a fost decât al doilea bărbat, pentru Carol. În afaceri, venea după

tatăl său şi, poate credea că vine şi după mine. Lui Chad nu-i place să împartă. Când a aflat că va trebui să-şi împartă moştenirea, n-a mai suportat.

— Şi eu care credeam că este amabil şi atent cu mine! Mă făcea să mă gândesc la John, la cât era de chibzuit.

— De fapt, John Buchanan era foarte chibzuit, o ironiză Hawk. A demonstrat-o, lăsându-ţi ţie toţi banii. Astfel, făcea din tine ţinta escrocilor. De aceea, te-a invitat Chad la fermă; dorea să-i elimine şi să-ţi controleze averea.

— Dar de ce mă droga? Aveam încredere în el. (Lanna îşi trecu o mână prin păr, dorind parcă să-şi pună ordine, în gândire). Răutăţile tale la adresa lui mă făcuseră să cred că-l judec greşit.

— S-ar putea ca Chad să fie nemulţumit, că farmecul Faulkner nu are efect asupra ta. A descoperit că rămâi insensibilă.

O apucă pe Lanna de bărbie.

— Mă înşel, cumva?

O fixă cu ochii arzători. Lanna îşi simţi inima

zbătându-se.

— Ba sunt sensibilă la farmecul Faulkner, dar nu la cel al lui Chad, declară ea.

Buzele lui Hawk se deschiseră de plăcere; o ţinea pe Lanna de bărbie. Brusc, o sărută cu pasiune. O dorinţă vagă o străbătu pe Lanna; peyotl îi accentua senzaţiile. Hawk se stăpâni cu greu să n-o mai sărute şi-i mângâie buzele tremurânde.

— Având în vedere această situaţie, spuse el cu o voce seacă, Chad s-a gândit să găsească un alt mijloc de a acţiona. Cred că soluţia i-a dat-o Bobby-Câinele.

— Cum? întrebă Lanna, dezamăgită că Hawk îşi retrase mâna.

— Bea-ţi cafeaua, altfel, o beau eu. Luă ceaşca din mâna Lannei şi se îndreptă, ca să poată bea.

— Nu e genul lui Chad să ofere ospitalitate indianului, la fermă. Dar bătrânul ştia unde să găsească peyotl, fără a trezi bănuiala cuiva.

— I-a cerut lui Bobby-Câinele să-i facă rost?

— Probabil l-a plătit cu whisky. L-am întrebat pe Bobby, de unde are băutura şi mi-a răspuns că l-a primit în schimbul „magiei”. Mi-a precizat că i l-a dat „Cel-care-are-două-feţe”, dar această denumire corespunde mai multor persoane de la fermă, inclusiv lui Chad.

Lanna completă lista.

— Şi lui Katheryn şi lui Carol.

Aceste nume îi redeşteptară mânia, dar o mânie care se întorcea împotriva ei.

— Nu înţeleg cum am putut fi atât de credulă. M-am lăsat amăgită nu numai de Chad, ci şi de ele.

— Nu numai pe tine te-au înşelat, ci şi pe mine. În orgoliul meu, credeam că ei voiau să scape de mine, pentru că le aduceam aminte de un trecut ruşinos. De fapt, ei sperau să mă înlăture ca să nu le descopăr intenţiile faţă de tine. Probabil că am avut o presimţire şi n-am plecat.

— Sunt bucuroasă că nu ai plecat, recunoscu

Lanna.

— N-am scăpat încă.

Aceste cuvinte o făcură să revină la prima ei întrebare.

— Unde suntem?

— O să-ţi arăt. Hai, să vezi.

Hawk îi întinse mâna, ajutând-o să se ridice. Ea dădu deoparte pătura care-i acoperea picioarele şi-i luă mâna. Se ridică în picioare împleticindu-se puţin.

O conduse la intrarea în grotă. Soarele, filtrat prin umbra deasă a copacilor, desena figuri ciudate pe pereţii exteriori. Lanna se opri în prag şi privi în adâncul canionului. Îşi întoarse ochii de la această imagine ameţitoare, apoi observă cărarea îngustă care urca până la ei.

— Vezi acoperişul acela, aproape de intrarea în canion?

Hawk arătă, cu mâna un punct în depărtare. Lanna făcu semn că-l văzuse.

— Acolo am locuit cu mama mea când eram

copil. Suntem în rezervaţia navajo.

Hawk coborî mâna şi o prinse pe Lanna de mijloc.

— De ce am venit aici?

Ea întoarse capul, şi-l ridica spre el. Îi plăcea forţa şi instinctul lui posesiv.

— Trebuia să găsesc un loc unde să rămâi până trece efectul drogului. Mâine, cel târziu, vei reveni la starea normală.

Ochii indianului o priviră cu tandreţe.

— În acest moment, simţurile tale mai sunt sub influenţa lui. De aceea, nu fac dragoste cu tine. Nu-mi doresc să fii prea înflăcărată.

Lanna preferă să nu discute acest subiect, în ciuda dorinţei pe care o simţea faţă de Hawk. Acesta încetă s-o mai privească şi inspecta cu atenţie canionul.

— Nu mi-ai explicat de ce ai ales acest loc când mai erau atâtea altele.

— Rawlins, ca şi ceilalţi de la fermă, cunosc bine orice colţişor din această vale. Dacă ne-am fi

dus în oraş, am fi fost remarcaţi, fără întârziere. Aici, făcu Hawk, arătând toată zarea, eşti la mine. Rawlins ştie unde este wigwam-ul, dar pariez pe tot aurul din lume că nu ştie de existenţa grotei.

— Te aştepţi deci ca Rawlins să apară aici?

— Da, dar primul va sosi Chad! Rawlins îi va arăta doar drumul.

— Nu au decât să urce cărarea; îi va aduce drept aici, nu-i aşa?

— O s-o piardă, cam la o milă de aici dacă nu mai mult, o asigură Hawk. Am încurcat urmele.

Se întoarse spre Lanna şi o observă în tăcere, apoi punând un deget pe obrazul ei, urmări curba delicată.

— S-ar putea să te fi băgat într-o mare încurcătură, Lanna. Nu ştiu cât este Chad de furios şi de ce ar fi în stare pentru…

— Nu mi-e frică.

Ciudat, dar spunea adevărul şi asta se vedea din tonul calm cu care rostise cuvintele.

— Atâta timp, cât vom rămâne aici, fără să ne

mişcăm, nu ne vor găsi. Putem sta ascunşi, până vor obosi să ne mai caute.

— Şi mâncarea? Şi apa?

— Am luat provizii din tabără, mărturisi Hawk, cu o figură comică; cât despre apă, este un izvor, aici, dedesubt.

— Ai şi o pompă care s-o aducă sus? făcu Lanna pe un ton glumeţ.

— Chiar dacă nu se văd, există nişte colţuri de stâncă, de care te poţi agăţa. Nu am altceva de făcut, decât să cobor şi să umplu damigenele.

Lanna aruncă o privire îngrijorată la stâncile ascuţite.

— Şi dacă o să cazi şi o să-ţi rupi gâtul?

Hawk râse, neliniştea ei îl amuza. O strânse mai tare.

— De ce-aş face un lucru prostesc?

O sărută pe obraz şi promise:

— Voi fi prudent.

Lanna îşi sprijini frunea pe umărul lui.

— Nu vom putea rămâne o veşnicie, aici,

Hawk. Ce vom face peste câteva zile?

— Ei bine, vom alege momentul cel mai bun, pentru a-l înfrunta pe Chad.

Lanna închise ochii şi se emoţionă auzindu-l cum spune „noi!”

— O dar, ai spus că nu te amesteci în treburile altora; de data asta, n-aş putea spune că acţionezi ca un simplu observator dezinteresat.

— De data asta, este altceva.

Hawk nu-şi termină fraza. Se încordă, şi-şi afundă degetele în umărul Lannei. Ea îl simţi tensionat, alarmat; ridică capul, să vadă ce nu era în regulă. Auzi un motor de maşină, exact în momentul în care Hawk îi spunea:

— Iată-i!

O împinse pe Lanna în interiorul grotei.

— Stinge focul şi linişteşte caii.

Focul se stinse singur. Lanna se mulţumi să pună puţin pământ peste tăciuni. Apoi se duse la cai, mângâie nările murgului şi lăsă iapa să se frece de umărul ei. Stomacul i se strânse de

nelinişte, când privi afară. Hawk era întins pe burtă. Lanna ar fi preferat să fie lângă el, să vadă ce se întâmplă, decât să fie condamnată să ghicească, ascultând zgomotele.

Maşina se opri, se auzi motorul, apoi portierele trântite. Se aşternu o linişte apăsătoare. Ciulind urechile, Lanna auzi, sau i se păru că aude, voci. Calul întoarse capul spre ieşire, cu urechile date pe spate. Lanna îl bătu pe cap.

Timpul se oprise în loc. După clipe care i se părură ore întregi, Lanna se întrebă, dacă trebuia să rămână lângă cai. În sfârşit. Hawk reveni trântindu-se pe burtă, în grotă, se ridică şi veni la ea.

— Ce se întâmplă? şopti ea scrutându-i chipul de nepătruns. Au plecat?

— Nu, făcu Hawk, însoţindu-şi răspunsul cu un gest din cap. Cred că Chad va aştepta să vadă dacă Rawlins ne-a *reperat.*

— Până când?

— Până după-amiază. Reperarea este o

treabă de durată, în plus, Rawlins va continua urmărirea şi mai târziu.

— Mi-ai spus că ar trebui să piardă urmele la o milă de aici, îi aminti Lanna.

— Da, dar când îşi va da seama, îşi va trimite oamenii înaintea lui Chad, să-l avertizeze. Iar el, va rămâne la *urmă.* Îl cunosc şi ştiu că se va învârti în cerc, din punctul în care a pierdut drumul, încercând să descopere cea mai mică urmă. Nu renunţă uşor.

Hawk nu părea îngrijorat. Se duse în fundul grotei, luă un braţ de iarbă şi-l dădu cailor.

— Mai bine te-ai odihni; se pare că ziua va fi lungă.

Ziua păru şi mai lungă, din cauză că trebuiau să stea ascunşi, fără să facă zgomot.

Aşa cum spusese Hawk, în plină amiază, un călăreţ singuratic se apropie de wigwam. Cam după o oră, mai apărură doi. Câteva minute mai târziu, Lanna auzi din nou portierele trântindu-se şi motorul pornind.

— Pleacă, şopti ea, din locul ei, în apropierea cailor.

— Nu.

Hawk era lipit de o stâncă, la intrarea în grotă.

— Chad pleacă, dar Rawlins şi oamenii lui vor rămâne aici toată noaptea. Şi-au priponit caii şi tocmai fac focul.

Lanna îşi înăbuşi un suspin şi se uită la sacul cu provizii.

— Mai bine am mânca. Fac o cafea şi pregătesc masa, se oferi ea.

Înainte ca ea să deschidă sacul, Hawk fu lângă ea.

— Nici cafea, nici foc. O să mâncăm sandviciuri, avem pâine şi carne rece.

— Dar… de ce? protestă Lanna.

— Pentru moment, ei presupun că suntem prin preajmă, dar dacă simt miros de mâncare sau de fum, vor şti că suntem aici.

— Ai dreptate, spuse ea, cu regret.

Pâinea şi carnea se uscaseră, iar apa era călduţă şi fără gust. O ceaşcă de cafea fierbinte ar fi fost bine venită, mai ales că frigul nopţii invadase grota, imediat ce apusese soarele.

Lanna se înfăşură în sacul de dormit şi se înghesui cât mai în spate, la picioarele cailor. Tremura în tăcere.

Hawk îşi părăsi postul de observaţie, veni în mijlocul grotei, îşi luă sacul de dormit, scoase cearceaful şi-l întinse pe pământ.

O privi pe Lanna şi-i spuse:

— N-are rost să stăm amândoi treji, mai bine te-ai culca.

Îşi puse pe umeri o pătură şi reveni la intrarea în grotă.

Lanna privi cearceaful, dar renunţă să-l folosească. Se ridică şi se apropie de Hawk, care stătea jos, cu picioarele întinse şi cu spatele rezemat de peretele stâncii.

— Lasă-mă pe mine să stau de veghe, iar tu odihneşte-te, propuse Lanna.

La lumina slabă a lunii, ea distinse zâmbetul obosit al prietenului ei. El făcu semn din cap că nu vrea.

— Du-te şi culcă-te, îi ordonă el cu blândeţe.

— Dacă tu nu te culci, nu mă culc nici eu, replică Lanna, îngenunchind în faţa lui. Rămân cu tine.

El ezită, apoi ridică braţele dând deoparte pătura. Lanna acceptă invitaţia şi se strecură lângă el, punându-şi capul pe umărul lui. Apoi, Lanna întinse pătura peste amândoi.

— Aşa, o să ne fie mai cald, spuse ea.

Auzi mormăiala aprobatoare a lui Hawk şi îi simţi răsuflarea în păr. Zâmbi, în întuneric, fericită să simtă braţele lui Hawk peste trupul ei. Căldura bărbatului se amesteca cu căldura ei.

Capitolul 19

Un fâlfâit de aripi îl făcu pe Hawk să deschidă ochii. Furios, îşi dădu seama că adormise. Cât timp dormise? Privi soarele care de abia se ridica. Două ore poate, nu mai mult. Lanna atârna greu în braţele sale: respira profund, ca orice om care doarme.

Hawk era înţepenit, dar se abţinu să facă vreo mişcare. Afară, ceva speriase păsările; rămase nemişcat şi tăcut. Îi trebuiră câteva clipe ca să audă fâsâitul frunzelor ridicate de vânt şi zgomotul de paşi pe iarbă. Apoi auzi clar zgomot de copite. Zgomotul venea direct de sub ei, se părea că erau mulţi cai.

Hawk o trezi pe Lanna, punându-i mâna la gură, împiedicând-o să scoată vreun cuvânt. Ea mormăi, apoi se întinse. Se auzi un nechezat de cai, apoi zgomot de pietre dislocate de o cizmă. Hawk aruncă o privire spre caii lor: făceau impresia că nu auziseră nimic. Apoi se auzi

clipocitul apei, ceea ce îl făcu pe Hawk să înţeleagă că oamenii erau la izvor.

— E cea mai bună apă, pe care am băut-o vreodată!

Hawk recunoscu vocea lui Bill Short.

— Umple damigenele, înainte s-o tulbure caii, ordonă Rawlins.

— Cum crezi tu, că a făcut Indianul ca să dispară astfel, în mijlocul naturii? întrebă Short, derutat. Vrea să ne facă să pierdem timpul, făcându-ne să-l căutăm aici, în timp ce el este în altă parte. De-aia a încurcat urmele, la o milă de aici.

— Atunci, unde este?

— Cea mai mare parte din navajo au wigwam-uri pe dealuri; locuinţe anexe. Cred că acolo a dus-o pe fată, spuse Rawlins. Este acolo şi râde de eşecul nostru. N-o să mai rânjească, când o să-l găsim.

— Ştii unde să-l cauţi? întrebă Short, sceptic.

— Îmi aduc aminte, că John Buchanan spunea

că pe dealuri sunt două izvoare. Pe unul l-am găsit. Să urcăm mai sus, să-l căutăm şi pe celălalt.

Se auzi scârţâitul şeilor din piele şi copitele cailor bălăcindu-se prin apă. Pământul vibra de tropotul cailor. Hawk aşteptă ca zgomotul să se îndepărteze, apoi o lăsă pe Lanna, se ridică cu iuţeală să vadă dacă într-adevăr călăreţii se îndepărtaseră.

— Au plecat, de tot? întrebă Lanna plină de speranţă.

— Nu ştiu. Mai bine, dă-le cailor de mâncare şi de băut, spuse Hawk.

Ridică pătura care-i acoperea spatele.

— Unde te duci?

— Sunt o fire bănuitoare, spuse Hawk ridicând din umeri, vreau să mă asigur că au plecat cu adevărat şi că discuţia dintre ei n-a fost o capcană. Nu o să stau mult, promise indianul, pornind pe cărarea îngustă care ducea spre canion.

Hawk se întoarse peste o jumătate de oră.

— Au plecat, o asigură el, răspunzând întrebării mute a Lannei. Au luat-o spre dealurile din Vest. Vom fi în siguranţă, cam două zile.

Lanna percepu o mare oboseala în vocea lui; ultimele cuvinte, de abia le murmurase. Ridurile fine din jurul ochilor se încreţiră, când îi zâmbi liniştit.

— Ce-ai zice de-o cafea şi de puţină mâncare?

În timp ce Lanna tăia felii de şuncă, Hawk aprinse focul. Cei doi tineri împărţiră o ceaşcă de cafea, în timp ce şunca se prăjea în tigaie. Lanna amestecă praful de ouă cu apa rămasă şi le puse pe foc. Era cea mai bună masă pe care o luase vreodată.

— Au mai rămas două înghiţituri de cafea, spuse Hawk întinzându-i vasul.

— Nu mai e apă, răspunse ea, înainte de a savura aroma cafelei.

Lichidul cald o învioră, dar muşchii ei rămâneau înţepeniţi şi dureroşi.

— Mă duc să aduc apă, o anunţă Hawk.

Ridică damigenele pe deasupra umărului.

— Iar caii au nevoie de iarbă proaspătă.

— Aşteaptă!

Lanna înghiţi ultima picătură de cafea.

— Vin şi eu cu tine.

— Ce? Să-ţi frângi gâtul? glumi Hawk.

Lanna îşi aminti de configuraţia locului; exista un pinten de stâncă, de care putea să se agaţe. Dădu din umeri.

— Am făcut puţin alpinism, în Colorado. Nimic extraordinar sau periculos, dar dacă tu poţi, pot şi eu. Şi apoi m-am săturat să rămân închisă în grota asta. Simt că o să mă înăbuş.

Era o afirmaţie cam exagerată, dar Lanna nu mai voia să rămână singură.

Hawk ezită puţin, apoi acceptă.

— Bine, vino, dar voi coborî eu primul.

— Atunci, dacă o să cad, o să mă prinzi, făcu Lanna izbucnind în râs.

— Exact.

Hawk zâmbi şi se aplecă luând pătura.

— Să mi-o arunci; am nevoie de ea, ca să strâng iarba.

Lanna îl urmă pe Hawk pe marginea stâncii, dibuind cu piciorul orice sprijin. Hawk dispăru rapid din vedere. Lanna îşi reţinu respiraţia, până îl văzu apărând, jos. Îi aruncă pătura.

— Acum e rândul tău.

Îşi puse mâinile pâlnie la gură, ca s-o încurajeze.

— Mai poţi să te răzgândeşti!

— Nici nu mă gândesc.

Lanna imită, întocmai, gesturile indianului, cu burta lipită de perete, balansând când un picior, când altul.

Ea nu se simţea complet liniştită, dar odată pornită, nu avea decât o ieşire; să coboare. Genunchii tinerei tremurau, iar Hawk o susţinu de mijloc, pe ultimii metri.

Lanna se gândi că Hawk exagerase: din cauza eroziunii, crestele peretelui se tociseră, dar era bucuroasă că se află din nou pe pământ drept.

— Îţi bate inima?

Ochii lui Hawk râdeau.

— O sută treizeci de pulsaţii pe minut, recunoscu Lanna.

— Umple damigenele cu apă, iar eu mă duc să strâng iarba.

Hawk dădu jos de pe umeri damigenele şi i le întinse Lannei.

— Nu ţi-e teamă că laşi urme, dacă se reîntorc?

— Au parcurs canionul în toate direcţiile şi nu vor fi în stare să deosebească urmele lor de ale noastre, o asigură Hawk.

El întinse pătura pe iarba îngălbenită de sub copaci. În acest timp, Lanna ţinea damigenele la suprafaţa micului bazin format de izvor, ascultând gâlgâitul apei. Era rece şi tânăra bău o înghiţitură, apoi îşi stropi faţa. Pielea i se întinse sub răcoarea binefăcătoare. Când damigenele se umplură, Lanna le sprijini de stâncă şi se duse spre locul unde era Hawk. Atenţia îi fu atrasă de o mică

construcţie, ascunsă printre copaci. Ea arătă cu degetul spre obiectul care părea un wigwam în miniatură.

Indianul privi în direcţia indicată, apoi se întoarse şi-şi continuă treaba.

— Este o cabină publică?

— Nu, este o casă pentru transpirat.

— Cum adică? o casă pentru transpirat.

Hawk se întrerupse pentru câteva momente.

— Cred că poate fi versiunea navajo pentru sauna voastră.

— Ce loc minunat! murmură Lanna cu un oarecare regret. Cred că n-a mai fost folosită de mult.

— Ba da. De fiecare dată când vin aici, o folosesc.

După ce tăie iarba, Hawk o îndesă în pătură. Lanna se uita fix la wigwam-ul cel mic.

— Nu s-ar putea…

Ea se întoarse şi zări licărul răutăcios din ochii lui albaştri.

— Sauna indiană este rezervată în exclusivitate bărbaţilor, declară Hawk.

— Şi femeile n-au voie să intre? se miră Lanna, puţin provocator.

Hawk privi spre vest. Lanna înţelese că se gândea la Rawlins. Câteva momente, uitase în ce situaţie se aflau. Cu regret, ea renunţă la „casa pentru transpirat”; era prea riscant.

— Taie iarba în locul meu, spuse Hawk, înfigând cuţitul în pământ, o să aprind focul, să încălzesc pietrele.

— Poate n-ar trebui, începu Lanna cu o voce înţelegătoare. Este o imprudenţă.

— Nu vom mai avea altă ocazie să facem o baie de aburi, o întrerupse Hawk, iar ei vor reveni de abia mâine.

Dispăru un timp, care i se păru nesfârşit tinerei. Când el se întoarse, ea umplu pătura cu iarbă. Hawk aduse un fel de cană, pe care o puse jos, cât lega capetele păturii.

— Mă duc să duc iarba în grotă.

Apucă balotul de un nod şi-l puse pe umăr.

— Umple oala cu apă, până mă întorc.

— Bine.

Lanna nu se mişcă şi îl urmări pe Hawk, care escalada stânca. Se temea ca povara pe care o ducea, să nu-i împiedice mişcările.

Când el puse genunchiul pe stâncă şi sări în grotă, ea scoase un suspin de uşurare şi se duse la izvor. Hawk, de abia dispăru şi oala era plin de apă. Fără să-l aştepte, Lanna *se* îndreptă spre micul wigwam-saună. O pătură plină de praf ţinea loc de uşă. O ridică şi simţi un val de căldură. Intră şi lăsă pătura să cadă în urma ei. Construcţia din pământ fiind mică, se încălzise repede.

În mijloc, Hawk îngrămădise pietre netede. Lanna băgă mâna în oală şi le stropi. Picăturile de apă alunecară şi fură repede, absorbite de suprafaţa fierbinte. Lanna ieşi afară şi privi în direcţia grotei; niciun semn de la Hawk. Tentaţia de a face saună, era prea mare. Fără să-l mai aştepte, tânăra femeie se dezbrăcă, îşi împături

hainele şi le puse aproape de uşă.

Tremurând în aerul rece de toamnă, Lanna se grăbi să intre în căsuţă. De data asta, stropi din plin pietrele încălzite, care aruncară nori de abur. În câteva secunde, căldura umedă o învălui, alungând tensiunea din trup. Lanna îşi lăsă capul pe spate, bucurându-se din plin de această senzaţie.

Un curent de aer rece îi trecu pe la ceafă. Deschise ochii şi-l zări pe Hawk deasupra ei. De la mijloc în jos era acoperit cu o pânză uşoară, care îl ascundea prea puţin. Pielea lui era ca arama, de la picioarele lungi, până la bustul musculos. Lanna simţi cum îi zvâcneşte inima. Ţesătura minusculă îi scoase în evidentă muşchii coapselor şi linia clară a feselor.

— Pietrele erau fierbinţi, şopti ea şi m-am gândit că n-o să te superi, dacă ţi-o iau înainte.

— Nu mă supăr.

Hawk stropi din nou pietrele şi fură învăluiţi de un abur alb. Fascinată de pielea lui Hawk,

lucind de sudoare, Lanna nu-şi dădu seama că el îşi scoase pânza. De când el o aruncă pe jos, ea se sufocă. Frigea toată.

Cu graţia unui animal, Hawk se aplecă şi se aşeză pe jos, lângă Lanna, privind-o drept în ochi. Locul primitiv, goliciunea lor şi temperatura ca de vulcan care se ridica din vatră, o făcură pe Lanna să se lungească într-un colţ, iar Hawk o imită. El luă între degete o şuviţă din părul ei şaten. Când îşi lipi buzele de ale ei, Lanna scoase un suspin. Ea îi mângâie pielea lucioasă, trecându-i palmele peste muşchii spatelui. Gurile lor se striviră una de alta.

Mâna lui Hawk alunecă pe corpul ei jilav şi-l simţi aprinzându-se. Degetele lui mângâietoare păreau că se lasă purtate de plăcerea de a o descoperi. Urmări linia gâtului, apoi coborî spre sâni. Mirosul de pământ care emana din Hawk o îmbătă pe Lanna. Hawk abandonă gura Lannei, şi-l sărută obrajii, oprindu-se pe gât, acolo unde se simţea pulsul.

— Am aşteptat atât…

Vocea lui răguşită, răsuflarea rapidă erau aidoma cu ale Lannei. Când Hawk îşi atinse faţa de sânii ei rotunzi, tânăra îşi băgă degetele în părul lui negru, care se desfăcuse în şuviţe, din cauza transpiraţiei.

Nemaiputând suporta gura lui pe piept, corpul Lannei se arcui, obligându-l să coboare. Hawk îi devora acum pântecul roz. Lanna scoase un geamăt de plăcere. Ea îşi mişcă uşor şoldurile sub mângâierile pricepute, care făceau să-i crească plăcerea. Mâinile Lannei, corpul ei fremătând, îl implorau pe iubitul ei.

Hawk îşi strivi corpul de al ei. Amândoi erau jilavi de aceeaşi umezeală, iar aerul saturat de vapori îl ţinea lipiţi. Lanna nu mai putea respira, ţintuită pe pământul tare. Se zbătu eliberându-şi gura şi reuşi să articuleze:

— Hawk, eşti prea greu… Mă sufoci.

Dintr-o mişcare, el se întoarse pe spate, iar

Lanna se trezi deasupra. El o ridică uşor, o îndepărtă puţin de pieptul lui, admirându-i sănii albi şi goi.

— Credeam că preferi poziţia clasică, o necăji el cu tandreţe.

Din nou mâinile lui Hawk alunecară pe pielea ei, însufleţind-o. Căldura din saună se transforma într-un infern, în momentul în care cele două trupuri înlănţuite se mişcară la fel, purtate de acelaşi ritm frenetic. Lanna fu învăluită de o flacără imensă, care o purta până în punctul în care spiritul şi carnea se uneau într-o singură strălucire.

Abandonată în braţele lui Hawk, vraja se destrăma încet, pentru Lanna. Nu putea vorbi, incapabilă să găsească cuvintele potrivite. Cu ochii închişi, savura extazul violent, care o lăsase plapitând încă. Murmură ceva fără înţeles.

— Baia asta de aburi ne-a stors ultimele puteri, zise Hawk cu o voce răguşită.

El se ridică în picioare, Iar Lanna se trase

într-un colţ al saunei, cu picioarele strânse într-o parte. Ochii ei verzui, deveniseră luminoşi şi tandri, privindu-l pe bărbatul căruia îi aparţinea. El se aplecă ajutând-o să se ridice, apoi o luă în braţe. Îi trecu o mână pe după gât, îşi puse gura pe pieptul ei, acoperind-o cu sărutări pasionate.

Hawk o duse până la uşă şi cu o mişcare din umeri, dădu deoparte pătura. După întunericul din saună, lumina soarelui îi orbi. Lanna închise ochii şi se lipi de corpul puternic care o apăra de aerul rece. Hawk nu o lăsă jos, ci continuă să înainteze.

— Unde mergem? întrebă ea.

Nu era îngrijorată cu adevărat.

— Nordicii sunt de părere că e bine să faci o baie rece, după saună, nu-i aşa?

Lannei îi trebuiră câteva secunde, ca să înţeleagă.

Ridică capul, deschise ochii mari şi observă că Hawk o ducea spre izvor. Se uită întrebător la faţa imobilă în care doar ochii albaştri scânteiau răutăcioşi.

— Hawk, să nu faci asta! Doar n-o să…

Se zbătu, cuprinsă de panică.

— Nu, lasă-mă, lasă-mă!

El zâmbi.

— Te las imediat.

— Nu, nu mă arunca înăuntru, protestă Lanna.

Nu era nici înspăimântată, nici furioasă, dorea doar să scape de acest ritual.

— Bine, spuse Hawk oprindu-se pe marginea bazinului format de izvor, nu te bag înăuntru.

Lanna suspină uşurată şi se lăsă purtată de iubitul ei. Pe neaşteptate, braţul care îl sustjnea gambele alunecă şi Lanna se trezi cu picioarele în apa rece. Contactul cu apa rece o făcu să scoată un ţipăt ascuţit.

— E rece?

Hawk izbucni în râs, stropindu-i coapsele.

— Mi-ai promis! strigă Lanna încercând să-şi menţină echilibrul, pe fundul alunecos.

— Ţi-am promis să nu te arunc în bazin, îi

aminti el, continuând s-o stropească.

Lanna făcu la fel, luând apă în căuşul palmelor şi stropindu-l pe piept. Hawk se afundă din ce în ce mai mult şi bătălia continuă cu râsete şi ţipete. În curând Lanna era udă din cap şi până în picioare. Îl stropi pe Hawk drept în faţă şi izbucni în râs când îl văzu dând înapoi. Ea porni din nou atacul, dar pe neaşteptate, el îşi duse mâna la ochi. Urmărirea încetă.

— Ce-ai păţit? întrebă Lanna venind repede spre Hawk.

O păcălise: o prinse de mână şi o luă în braţe. Când buzele subţiri ale lui Hawk le atinseră pe ale sale, inima Lannei tresaltă, din nou. Se abandonă corpului viril, lipindu-se de el, ca să-i simtă mai bine formele.

Buzele ei întredeschise erau ca o chemare pentru un contact mai intim.

Hawk o ridică în aşa fel încât gura lui era în dreptul sânilor ei. Îi trecu un braţ peste mijlocul zvelt şi altul pe sub coapse. Cu şoldurile lipite de

pântecul lui, cu picioarele bătând aerul, indianul o scoase din bazin. În faţa arborelui de bumbac uriaş, el o lăsă pe Lanna jos, la nivelul lui şi o lipi cu spatele de trunchi, având grijă s-o protejeze cu mâinile. Chiar după îmbrăţişarea lor, ea continua să-şi îmbrăţişeze iubitul, a cărui gură îi mângâia părul.

— Eşti a mea Lanna, spuse el cu o voce puternică, niciun bărbat nu te va atinge, niciodată.

Îi luă capul în mâini şi-şi cufundă privirea în ochii ei verzui. O provoca, aşteptându-se la un protest, dar ea nu făcu nimic din toate astea, ci suspină radioasă.

— Da, murmură ea, copleşită.

Hawk inspiră adânc, apoi dădu aerul afară încet, ca şi când ar fi vrut să îndepărteze de el orice violenţă.

— Ţi-e frig, remarcă el.

Lanna lăsă ochii în jos şi observă că din cauza frigului, pielea îi devenise ca de găină. Hawk îi luă mâna.

— Hai să ne îmbrăcăm, până nu răceşti.

— Şi tu?

— Pielea mea e rezistentă, o asigură el, ducând-o spre saună.

Hainele lui Hawk erau împăturite lângă ale Lannei, dar el dispăru înăuntru, în timp ce ea se îmbrăca. Ea tocmai îşi trăgea fermoarul jeans-ilor, când el ieşi, acoperit cu pânza sa primitivă. Se îmbrăcă şi el, la rândul lui.

— Crezi că poţi urca până la grotă? întrebă el.

— Dacă mă ajuţi, o să pot, spuse Lanna.

Hawk aşteptă ca Lanna să fie în siguranţă pe marginea stâncii, apoi săltă pe umeri damigenele. Din cauza întunericului, în grotă părea mai frig.

— Să fac cafea? propuse Lanna.

Hawk îi dădu o damigeana.

— Mi-ar face plăcere.

Când cafeaua fu gata, Lanna adăugă puţină apă rece, împărţind aceeaşi cană, într-o atmosferă de dulce intimitate. La un moment dat, umerii lui

Hawk căzură de oboseală; întinse cana Lannei.

— Ţine, termin-o tu, o să mă culc, n-am mai dormit de patruzeci şi opt de ore.

În ciuda oboselii, Hawk se sculă cu agilitatea unei pisici şi se duse să se întindă lângă peretele grotei. Înainte de a-şi acoperi fata cu pălăria, aruncă o privire spre Lanna.

— Nu cred că vom avea vizite, dar fii vigilentă!

Hawk adormi imediat. Fără să facă zgomot, Lanna căută un pieptene în sacoşă şi se aşeză la intrarea în grotă, pieptănându-se în soare. Când începu să se întunece, ea observă că Hawk dormea cu braţele încrucişate pe piept, parcă apărându-se de frig. Scutură pătura de ultimele fire de iarbă şi o întinse peste cel adormit. El se mişcă, dar nu se trezi.

Înainte ca soarele să apună, Lanna pregăti cina, ştiind că lui Hawk nu i-ar fi plăcut să aprindă focul noaptea, lumina lui putând fi văzută în această pustietate. Când mâncarea fu gata, îl trezi

pe Hawk. De abia îl atinse şi el fu în picioare. După ce mâncară, Lanna pregăti o ultimă ceaşcă de cafea. Cerul deveni purpuriu din cauza crepusculului şi Lanna stinse focul. Hawk se instală la intrarea în grotă, scrutând orizontul. Ea îi aduse cafea.

— Unde crezi că sunt? întrebă ea, văzând neliniştea lui Hawk.

El se întoarse şi dădu uşor din umeri.

— Habar n-am.

Ea îi întinse cafeaua şi fremăta când îi atinse degetele.

— O să stai în picioare toată noaptea, să veghezi?

— Nu, nu cred că e nevoie. Nu se vor întoarce în plină noapte.

În lumina purpurie, Lanna de abia distingea wigwam-ul; sauna nu se vedea deloc.

— Cum este când trăieşti aici? întrebă tânăra femeie, curioasă la tot ce avea legătură cu iubitul ei.

— Idilic. Dar şi crud, răspunse Hawk, fără amărăciune. De aici, din copilăria mea navajo îmi menţin echilibrul. Într-o zi, o să-ţi arăt acest ţinut care se numeşte „Cele Patru Corturi”.

— Mi-ar plăcea mult. Spuse Lanna, fericită că Hawk dorea să-i arate propriile rădăcini.

— MESAS, tufele dintre câmpurile acoperite cu salvie, mărginite de pietre. Canioanele brodate de pini albaştri, nisipurile roşiatice, stâncile roşii. Cum să explic că aici culorile au o intensitate dramatică, care reunesc contrastele de umbră şi lumină? Acest pământ viu vibrează, plin de forţa Creatorului său.

Remarcând emoţia lui Hawk, Lanna înţelese identificarea lui profundă cu pământul natal, pe care nu o va putea împărţi cu el. Poate era mai bine că ştia.

— Un indian nu poate fi despărţit de pământ, continuă Hawk, ca şi când nu s-ar mai fi adresat tinerei femei, ci şi-ar fi exprimat gândurile cu voce tare; triburile care s-au mutat, au pierit;

Chippewan, Mohicani, Chickasws. Triburile Navajo şi Apache care au trăit tot timpul pe pământurile lor, au supravieţuit în interiorul celor "Patru Piscuri”.

Hawk se întrerupse şi o privi pe Lanna, ca şi când şi-ar fi adus aminte de existenţa ei.

— Iartă-mă.

— Nu trebuie să-ţi ceri iertare.

— Prefer să mă cunoşti. Vezi, eu n-am părăsit niciodată acest ţinut şi nici nu eram sigur că voi mai reveni. Sunt împărţit în două. Dar am învăţat să semăn cu fiecare, pentru orice eventualitate.

— Două părţi, ca şi numele tău, remarcă Lanna.

— Mă cheamă Jim Blue Hawk, rectifică tânărul. Jim şi Hawk: o parte americană, alta indiană.

— Jim Blue… J.B… Iniţialele lui John Buchanan şi Hawk, şoimul, pentru Faulkner.

— Pură coincidenţă. Mi-am ales numele când eram copil. John Buchanan remarcase, probabil

asemănarea, care l-a amuzat, poate chiar se mândrea. Nu ştiu.

Ridică din umeri, arătând că problema n-avea importanţă pentru el.

— Dar în tine se regăsesc multe din trăsăturile lui de caracter. Chad i-a moştenit slăbiciunea, superficialitatea poate, remarcă ea cedând, în sfârşit, ideii că John Buchanan avusese şi defecte. Tu ai forţa lui, inteligenţa lui, ştii să comanzi; am remarcat asta când dădeai ordine la adunarea cirezilor. De ce nu te foloseşti de acest talent? Ai evitat acest subiect, ultima dată când l-am abordat.

— Patronii au prostul obicei de a cere personalului să aibă un orar regulat.

— Când eşti propriul tău stăpân, îţi aranjezi programul cum vrei, replică Lanna.

Hawk zâmbi şi-i întinse cana.

— Ţi-am mai spus. Gândeşti prea mult.

El se îndepărtă de intrarea în grotă.

— Mă duc să văd dacă şi caii au tot ce le

trebuie pentru noapte. Mâine dimineaţă trebuie să-i dezmorţesc puţin.

Lanna rămase în faţa intrării, ascultând zgomotele din spatele ei. Contemplă gânditoare stelele care apăruseră la orizont.

Când se întoarse, Hawk era deja întins pe pământ. El ridică pătura şi o invită.

— Adu-ţi sacul.

Ea remarcă că el rămăsese îmbrăcat şi-şi păstră şi ea hainele. După ce aranjă cana în sacul cu provizii, îşi luă sacul şi se lungi lângă Hawk. El îi oferi umărul în chip de pernă şi ea i se ghemui la piept.

— Eşti obosită?

— Nu am migrenă, dacă asta m-ai întrebat.

Hawk râse în tăcere. Lanna îi simţi răsuflarea caldă pe obraji. Trupul ei era în aşteptarea celui de lângă ea. Mâna lui Hawk se întinse spre talia ei, mângâindu-i şoldul. O acuză, în glumă.

— Tu poţi face un bărbat neputincios.

— Chiar aşa?

Dându-şi capul pe spate, ea îi aruncă o privire provocatoare.

— Neamul navajo crede că este vătămător să faci prea multă dragoste, afirmă Hawk, în timp ce mâna lui continua să rătăcească.

— De ce?

Ochii Lannei străluceau de curiozitate.

— Pentru că, după credinţa navajo, asta ar putea afecta spina dorsală, acolo unde ea întâlneşte creierul. Un profesor de anatomie ţi-ar spune, că asta este în legătură cu nervul median. Ai studiat Yoga?

— Nu.

Lanna îi descheie cămaşa şi-şi băgă mâna înăuntru, în contact cu pielea.

— Pentru a atinge iluminaţia transcendentală, yoginii trebuie să-şi canalizeze potenta sexuală spre nervul median. Puterea spirituală provine de la energia fizică, explică Hawk. Budiştii cred că spiritul părăseşte trupul, după moarte, prin partea de sus a capului, unde se

găseşte nervul median. De aceea mulţi budişti îşi rad capul, cu excepţia acestei porţiuni.

Hawk îndepărtase o şuviţă deasă de păr castaniu.

— Din acelaşi motiv indienii îşi scalpează duşmanii. Se asigură astfel că spiritul acestora nu se va transforma într-o fantomă care să-i vâneze.

— Fascinant, murmură Lanna.

Înţelegea, dar simţurile ei se concentrau asupra altui lucru.

— Mi-ar părea rău să văd părul tău frumos atârnând la centura unui bărbat.

Hawk fixă şoldurile Lannei pe sacul de dormit.

— Nici măcar la a ta? şopti Lanna, descheind primii nasturi ai bluzei sale.

— Nici măcar la a mea, suflă Hawk, deasupra ei. Tânărul alese un alt mod de comunicare decât vorbele.

Lanna aprobă alegerea lui cu un geamăt de plăcere.

Capitolul 20

Admirând efectul soarelui pe o movilă îndepărtată, Lanna îşi aminti de descrierea pe care o făcuse Hawk, în ajun. Simţi pământul tresărind, când colina de argilă îşi schimbă culoarea în roşu aprins, apoi în roşu cărămiziu. În depărtare, o colină acoperită cu ienuperi întuneca orizontul.

Lanna îşi întoarse faţa spre vântul care-i răscolea părul făcându-l să semene cu un stindard mătăsos şi-i lipi bluza de corp. Aerul mirosea a salvie şi praf. Totul era viu.

— Doamne, pe unde hoinăreşti?

Tonul scurt şi neliniştit al lui Hawk o surprinse.

— Admiram peisajul.

O rafală îi aduse peste faţă o şuviţă de păr castaniu. Ea o dete deoparte şi se întoarse în vânt.

— Voiam să văd wigwam-ul unde ai locuit când erai copil.

— Nu e mare lucru de văzut.

— Nu aici, recunoscu ea, fără să-l privească, preocupată să contemple ţinutul, dar acolo…

Nu-şi termină fraza, incapabilă să găsească cuvinte mai apropiate de cele ale lui Hawk. Indianul se apropie de ea, îi examină profilul, apoi la rândul său, scrută orizontul. Lanna se smulse din meditaţia ei şi-l privi pe Hawk. Totul în el avea demnitate, mândrie şi o independenţă sălbatică. Venise momentul să-i vorbească cu inima, fără să fie influenţată de pasiune sau dorinţă.

— Hawk, te iubesc.

Era ca o constatare. El tresări, apoi se întoarse spre ea.

— Nu cunosc sensul cuvântului „iubire”, nu am experienţă, Lanna.

Îşi puse mâna pe umerii ei, imobilizând-o. Răspunsul o dezamăgise, dar în sinea ei spunea că este de înţeles.

— Ceea ce ştiu, este că atunci când te atinge un bărbat, mă apucă o furie ucigaşă. Când te ţin în

braţele mele, sunt în altă lume. Şi nu sunt fericit decât cu tine. Dacă dragostea este mai mult decât toate astea, atunci va trebui să mă înveţi tu.

Lanna îşi înăbuşi un ţipăt, înţelegând sensul cuvintelor lui Hawk. Se aruncă în braţele lui, cu ochii umezi de o bucurie neîncrezătoare. Hawk o strânse la piept şi-i sprijini capul pe umărul său.

— De neînchipuit, nu-i aşa? Vreau să fii femeia mea.

Ea râdea copleşită de fericire; ridică capul, mândră şi triumfătoare.

— Mă voi căsători cu tine, puţin îmi pasă dacă vom trăi într-o grotă, un wigwam, sau…

— Mie îmi pasă! declară el.

Îşi întrerupse declaraţiile pasionale, cu un sărut. O strânse pe Lanna la piept, şi-i murmură:

— Gândurile tale blestemate, m-au făcut să mă răzgândesc.

O sărută pe gură. Iar Lanna se strânse lângă acest corp viril, pe care acum îl cunoştea atât de bine. Întotdeauna o bulversa. Sărutul lor fu lung şi

plin de pasiune, ca un preludiu la alte întrebări şi mângâieri, dar, pe neaşteptate, Hawk le puse capăt; avea muşchii încordaţi. Ridică bărbia alarmat şi se desprinse de Lanna.

— Avem musafiri. Nu ne-au reperat încă, şi vom putea să ne refugiem în grotă, dacă ne grăbim.

Lanna văzu norul de praf şi simţi pământul vibrând sub picioare.

— Nu, prefer să rămân să-i înfrunt pe Chad.

Hawk păru mulţumit de răspunsul ei şi zâmbi. Aruncă o privire spre grotă.

— Ce este? întrebă Lanna.

— Aş prefera să am puşca, asta ar înlătura dificultăţile, în cazul în care lucrurile ar lua o întorsătură neplăcută, încrederea Lannei se spulberă pentru un moment.

— Hawk!

— Nu te speria, se va sfârşi cu bine.

Vântul îi aduse în ochi o şuviţă de păr, pe care ea o prinse după ureche.

Se apropia un camion, iar în faţa lui erau trei oameni călare. Lanna îi auzi motorul, dar vehiculul dispăru în norul de praf ridicat de copitele cailor. Inima Lannei începu să bată. Hawk făcu un pas înainte, pentru a o acoperi.

Trupul lui era încordat din cauza pericolului, dar stăpânea situaţia, ceea ce îi dădea un sentiment plăcut. Cam la douăzeci de paşi, camionul se opri, şi de asemenea şi călăreţii.

Chad ţâşni din spatele unei roţi şi veni spre ei ca un taur furios, Hawk recunoscuse pasagerii: erau Katheryn şi Carol. Îşi concentra atenţia asupra lui Chad, fără a-l scăpa însă, pe Rawlins din ochi.

— Salut Chad! Ce frumos din partea ta că ai venit fără surle şi trâmbiţe; s-ar spune că este o reglare de conturi. Nu-i aşa?

— Las-o, se răsti Chad.

— Nu o ţin eu.

Indianul ridică dintr-un umăr, apoi îl sfidă pe Rawlins.

— De data asta, care-i acuzaţia? Răpire?

Supraveghetorul îi aruncă o privire neagră, dar nu răspunse.

— Ai răpit-o din tabără, spuse Chad, vreau s-o dai înapoi.

— Nu mă întorc, Chad, declară Lanna. Rămân cu Hawk, din voinţa mea. Ştiu ce-ai vrut să faci cu mine.

— Nu înţeleg despre ce vorbeşti. Mai bine te-ai urca în camion, răspunse Chad.

— Ai dat greş Chad, continuă Hawk cu calm. Lanna nu mai vrea să rămână cu tine.

— Nu! N-am dat greş, urlă Chad, pradă unei mânii vecine cu disperarea. Dă-te deoparte, Hawk; Lanna merge cu noi.

— Nu!

Hawk observă o mişcare şi-l auzi pe Rawlins dând nişte ordine, cu o voce joasă, celor doi călăreţi, îşi scoase cuţitul din teacă şi-l înfruntă pe Rawlins. Pentru moment, Chad nu era periculos.

— Nu te da jos de pe cal, Tom, spuse

îndreptând cuţitul spre el. Altfel, voi uita că eşti bătrân.

Ajutorul îi veni de unde nu se aştepta. Luther Wilcox îşi scoase puşca şi-o îndreptă spre tovarăşii lui.

— Este o poveste care nu ne priveşte pe noi, Tom. Rămâi pe loc. Disputa va fi între cei doi Faulkner. Iar eu vreau să fiu sigur că şansele vor fi egale.

— Lasă puşca, urlă Rawlins, mai bine ai îndrepta-o în altă direcţie.

Luther era gata să tragă.

— Cred c-ai uitat, că jumătate din fermă este a lui Hawk.

— Tu hotărăşti, Chad.

Hawk îşi sfida fratele vitreg, acum când pericolul imediat fusese înlăturat, datorită intervenţiei lui Wilcox. Chad ezita, dar Katheryn îl încurajă.

— Doar n-o să-i iaşi să plece aşa! Chad, ai făcut rău că i-ai acordat atâta încredere.

Hawk îşi muta privirea pe aceasta femeie între două vârste, pe care ura o însufleţea. Deodată, îşi dădu seama că răutatea ei îl întărâta pe fiul său împotriva lui, încurajându-l să se bată. Nu era niciun dubiu; venise cu el, pentru a se bucura văzându-l triumfător.

Hawk prinse privirea verde a lui Carol, ghicind că această scenă îi amintea de o alta, asemănătoare, a cărei mizã fusese odinioară, ea. Chad îşi ţinea mâinile lăsate în jos, pe lângă corp, cu pumnii strânşi.

— Pune cuţitul jos, şi, atunci o să vedem dacă eşti bărbat.

Sângele lui Hawk clocotea în vine. Îşi dădu seama cu surprindere, că şi el voia să se bată. Îşi reprimase ura, timp de douăzeci de ani; acum o va elibera. Făcu câţiva paşi, îndepărtându-se de Lanna, până într-un loc fără arbuşti. În mijloc erau urme de cenuşă neagră, pe locul unde Rawlins şi oamenii lui îşi petrecuseră noaptea, cu două zile înainte.

Fără să-l piardă din ochi pe Chad, care se mişca în cerc, gata să atace, Hawk îşi înfipse cuţitul într-o cracă pe jumătate arsă. În aceste câteva secunde îşi cântări adversarul. Chad avea avantajul greutăţii, dar nu avea rezistenţă. Reflexele lui nu erau aşa de rapide, dar Hawk nu trebuia să-l subestimeze pentru asta.

Cercul se strângea. Hawk aşteptă ca Chad să facă prima mişcare. Acesta porni ca o săgeată. Creierul lui Hawk înregistra că Chad nu era nici lent nici neîndemânatic. Umărul fratelui său vitreg îl zdruncină înainte ca el să poată evita greutatea. Se agăţă de braţele lui ca să nu fie trântit la pământ. Cei doi bărbaţi se înhăţară, fără ca vreunul dintre ei să fie în avantaj şi Hawk dădu înapoi.

În momentul în care Chad se luă după el, apăru prima şansă. Înlătură braţul ridicat al duşmanului său şi-i dădu un pumn în gură. Îi simţi buzele plesnind sub falangele sale. Adversarul era ameţit. Hawk profită şi-i mai dădu câteva lovituri

în bărbie şi în cap; din răni curgea sânge.

Ochii lui Chad ardeau de o ură ucigaşă. Se aruncă asupra lui Hawk, ca un animal furios şi-l lovi din plin în bărbie; în cap îl răsună un zgomot ca de clopoţei. Se retrase, din nou. Chad se aruncă asupra lui, trântindu-l la pământ şi-l lovi peste ceafă. Corp la corp se rostogoliră în praf. Gâfâiau.

În sfârşit, Hawk reuşi o mişcare care îl trânti pe Chad în cenuşa neagră. Se ridică imediat, orbit de sângele care-i intra în ochi. Făcu o mişcare bruscă din cap şi se înţepeni, aşteptând atacul.

În acest moment, Lanna scoase un ţipăt. Chad îşi scoase arma.

— Hawk! Cuţitul!

Hawk nu observă lama în mâna lui Chad. Se aruncă înapoi, evitând lovitura şi imobiliză braţul fratelui său vitreg. Cei doi bărbaţi începură din nou să se bată. Hawk se străduia să răsucească pumnul adversarului său, ca să-i ia cuţitul. Hawk îl lovi în picior şi Chad îşi pierdu echilibrul. Căzu,

icnind zgomotos când atinse pământul cu spatele. Degetele lui scăpară cuţitul pe care Hawk se grăbi să i-l ia. Setea de luptă îl încălzise pe Hawk; acum privea un Chad însângerat şi bătut, ale cărui trăsături îşi pierduseră frumuseţea; era învins şi Hawk citea înfrângerea în ochii lui. Înfipse cuţitul în pământ până la prăsele, lângă capul lui Chad.

Respirând greu, ca un animal rănit, Hawk se ridică, împleticindu-se.

— Omoară-l!

O voce ascuţită ţipa.

— Hawk, omoară-l!

Indianul se întoarse uluit. Carol fugea spre el, cu o sclipire de nebunie în ochi. Se agăţă de cămaşa lui ruptă.

— Trebuie să-l omori, Hawk!

De data asta, vocea îi era gravă, disperată.

— Dumnezeule! De cine vorbeşti?

— Nu vezi?

În privirea ei era ceva respingător.

— Odată Chad mort, eu voi moşteni partea

sa, ne vom căsători şi vom pune totul la un loc.

— De neînchipuit!

Dar uitându-se la Carol, Hawk îşi dădu seama că ea îşi pierduse minţile.

— Hawk, îl implora tânăra femeie, tu eşti tatăl lui Johnny şi trebuie să ai grijă de averea lui.

— Johnny?

Vocea răvăşită a lui Katheryn o întrerupse pe Carol. Ea stătea în genunchi lângă Chad; lacrimile îi curgeau pe faţa care devenise, dintr-odată, a unei femei bătrâne. Chad încerca să se ridice într-un cot.

— Da! Johnny! urlă Carol, cu o plăcere perversă. V-aş închipuit c-aş fi putut avea copii cu Chad? Nu am pierdut copiii, i-am omorât. De fiecare dată când rămâneam însărcinată, avortam. Niciun moştenitor nu va avea ceea ce i se cuvine lui Johnny şi lui Hawk!

Se întoarse spre cel pe care acest spectacol îl năucise. Descoperi că Chad nu era decât o victimă, în planul machiavelic al lui Carol.

— Chad nu a obţinut semnătura Lannei.

— Dar eu, da, se avântă Carol, dând drumul cămăşii lui Hawk.

Băgă mâna în buzunarul pantalonilor şi scoase o hârtie. O desfăcu şi arătă o semnătură în josul paginii.

— Ea şi-a cedat tot.

Hawk privea fix, neîncrezător, numele Lannei.

— Cum ai înşelat-o?

— Foarte simplu, râse Carol. Într-o noapte, când era cufundată în visele ei de peyotl, i-am cerut să semneze o scrisoare, adresată lui Johnny.

Din nou Carol avu o privire dementă. Apoi reluă:

— Trebuie să-l omori pe Chad; eşti în legitimă apărare.

Hawk îşi puse mâinile, cu blândeţe, pe umerii lui Carol.

— Chad e fratele meu vitreg, Carol.

— Trebuie, repetă ea cu o voce care implora.

Am făcut totul pentru tine. Poţi avea banii lui John Buchanan. Am făcut totul ca să fim, în sfârşit, împreună. O să ne căsătorim Hawk, eşti bogat. Nimeni nu va mai îndrăzni să-ţi facă ceva, acum.

El scutură din cap.

— Nu mă căsătoresc cu tine, Carol. Tu şi eu… asta s-a terminat de mult timp.

— Nu!

Nu putea crede. Îl privi năucită de durere.

— Nu! ţipă ea, smulgându-se din braţele lui Hawk.

Îşi plimbă privirea peste grupul care o fixa, într-o tăcere de gheaţă. Apoi, scoţând un ţipăt de furie nebună, porni în fugă.

Rawlins, cu faţa acoperită de lacrimi, dădu pinteni calului şi porni în urmărirea ei. Hawk îşi întoarse privirea de la tânăra femeie cu părul de aur, care fugea spre soare şi se uită la Chad.

— Johnny este fiul tău? întrebă acesta răvăşit.

— Carol este bolnavă, Chad. Nu cred, ce

spune. Poate este convinsă că este adevărat, eu, nu.

— Şi dacă este adevărat? suflă Chad.

— Şi dacă nu este? răspunse Hawk. Nu te lăsa antrenat de nebunia ei.

Hawk simţi mâna Lannei pe braţul său şi-şi plecă ochii spre faţa ei frumoasă. Citi mesajul mut al ochilor ei ca aluna. Din ei, dispăruse sentimentul de spaimă. Această femeie va fi mama copiilor lui.

— Hai să luăm caii şi să plecăm de aici, spuse el, calm.

Lanna acceptă dând din cap. Hawk o luă de mijloc, iar ea îşi trecu braţul prin spatele lui. Perechea înlănţuită, ajunse la grotă.

— Sărmana, Carol!

Deodată, Hawk îşi dădu seama că în mână ţinea hârtia semnată. O împături şi o băgă în buzunar.

— Crezi că e legal? întrebă Lanna, indiferentă.

— Nu ştiu, dar mă îndoiesc, pentru că l-ai semnat sub influenţa drogului.

— Puţin îmi pasă (ea-şi ridică ochii luminoşi spre iubitul ei). Nu mi-am dorit niciodată banii ăştia. Am ceea ce mi-am dorit dintotdeauna.

Cu un suspin de plăcere, Lanna îşi puse obrazul pe umărul lui Hawk. Hawk fu cuprins de o căldură binefăcătoare. Ridică ochii spre cerul senin şi albastru, spre un orizont nesfârşit. O strânse pe Lanna mai aproape de el.

SFÂRŞIT